

aktüel kirmızı

Anabilim Eğitim Kurumları ücretsiz yayındır.

Aralık 2014

ENVER AYSEVER:
EĞİTİMİN AMACI VİCDANLI
BİREYLER YETİŞTİRMEK OLMALI

MÜJDAT GEZEN:
HAYATTA EN BÜYÜK RİSK
RİSK ALMAMAKTIR

ÜLKEMİZİN BİR DEĞERİ,
SİNEMANIN KIYMETLİSİ:
HÜLYA KOÇYİĞİT

CEYLAN ADANALI:
BAŞARIMIN SIRRI,
İŞİME DUYGULARIMI
KARIŞTIRIYOR OLMAM

BULUNDUĞU HER YERE
İMZASINI ATMAKTAN
ASLA VAZGEÇMEYENLERE!

My Club

İstanbul'un en merkezi noktalarında konumlanmış dört kulübü, uzman kişisel antrenörleri, profesyonel ekipmanlarıyla MyClub, sizlere nezih bir atmosferde harika bir spor deneyimi yaşıyor. Siz de spordan asla vazgeçmeyenlerdenseniz gelin, MyClub ayrıcalığıyla sporun tadını çıkarın.

MyClub'World
0216 687 14 14

MyClub'Country
0216 641 21 53

MyClub'SkyTowers
0216 290 20 06

MyClub'Bahçelievler
0212 505 80 00

f /MyClubFitness t /MyClub_Fitness /myClub_fitness 444 5 777

Bu okulda sadece bilim konuşur

Göz açıp kapayıncaya kadar dördüncü sayıya gelmişiz, ne mutlu... Yaklaşık 30 yıldır sektörünün nabzını tutan Anabilim Eğitim Kurumları'nın, tüm paydaşlarıyla ne kadar büyük bir aile olduğunu, Kırmızı Aktüel'in bize tuttuğu ayna ile bir kez daha anlamış olduk. Anabilim; velisi, çalışanı ve öğrencisiyle hatta ona bir şekilde dokunan herkesle dünyasını paylaşıyor. Anabilimli olma kültürüne sahip çıkan herkese şükranlarımızı sunarız.

İsmi bilimden alan Anabilim, yeni dönemde bu alanda yaptığı çalışmalarını biraz daha ön plana çıkartacak. Bir üniversite atmosferi yaratan Eğitim Bilimleri Araştırma Merkezi, merkezinde öğrencilerimizin yer aldığı Anabilim Matematik Takımı, Düşünme Becerileri Programı, Anabilim Robotik Kulübü, ÜYEP Bilim Dünyası ve Yaratıcılık Festivali, Geleneksel Anabilim Günü etkinliği, okulumuzda bilim adına yapılan projelerden sadece birkaçı. Lütfen, geçmişte olduğu gibi gelecekte de öğrencilerimizi bilim konusunda yüreklendirme çabalarımıza destek vermeye devam edin.

Kocaman bir aileyiz dedik. Ailemizin her ferdi bizim için çok değerli. Onların alternatif yaşamlarından kesitler sunmaya, birbirimizi yakından tanımaya bu sayıda da devam ediyoruz. Kimler mi var? İş dünyasının başarılı isimleri, velilerimiz Korhan Demirci ve Altuğ Erciş ile biraz otomotiv ve lojistik sektörünü, biraz da öğrencilerimiz için profesyonel yaşamın sırlarını konuştuk. Sanat dünyamızın iki büyük ustası Hülya Koçyiğit ve Müjdat Gezen'in yanı sıra şu sıralar "Aykırı Kumpanya" gösterisiyle beğeni toplayan velimiz Enver Aysever, öğrencilerimizle bir araya geldi. Kamuoyunun yakından tanıdığı bu üç ismin röportajını keyifle okuyacaksınız.

Elinizde tuttuğunuz bu dergi; Anabilim Ataşehir Merkez Kampüs İlkokul Müdürü Ayşe Peker'in mutfakta ne kadar maharetli, Anabilim İcra Kurulu Üyesi Ceylan Adanalı Kabadayıoğlu'nun ne kadar iyi bir Fenerbahçeli, Sancaktepe Kampüsü Müdür Yardımcısı Tuba Aksoy Pehlivan'ın ne kadar yetenekli bir yazar ve Anabilim Koşuyolu Anaokulu Müdürü Gülben Aygün'ün ne kadar iyi bir gezgin olduğuna tanıklık ediyor aynı zamanda.

Başka neler mi var sayfalarımızda? Velilerimiz Emra Albayrak Şahin, Hilmi Zafer Şahin, Halil Boran, Ressay Doç, Dr. Mürteza Fidan, Berfu Suna Yürek Ovacıklı'nın yanı sıra mezun öğrencimiz, bugünün başarılı modacıları Burç Bekrek'in hikâyesini bulacaksınız Kırmızı Aktüel'in ilerleyen sayfalarında.

Her satırı deneyimli bir ekip tarafından hazırlanan Kırmızı Aktüel'in bir sonraki sayısında buluşmak üzere...

Saygılarımızla,

Serkan Kılıç
İcra Kurulu Başkanı
Anabilim Eğitim Kurumları

6

10

14

18

22

26

34

58

KEYİFLİ BULUŞMALAR 6
Müjdat Gezen: Hayatta en büyük risk, risk almamaktır

REHBER 10
Korhan Demirci: Hedeflerinizi iyi belirleyin ve asla yolunuzdan sapmayın

BÜYÜTEÇ 14
Ceylan Adanalı: Başarımın sırrı, işime duygularımı karıştırıyor olmam

SÜRÜŞ KEYFİ 18
Altuğ Erciş: İnsanlar otomobilleri sever, Mercedes'e âşık olurlar

HOŞ SOHBET 22
Ülkemizin bir değeri, sinemanın kıymetlisi: Hülya Koçyiğit

KARİYERİM 26
Burçe Bekrek, akıllı tasarımlarıyla moda dünyasına imzasını atıyor

ÖĞRENCİLERİMİZLE RESİM 30
Mürteza Fidan: "Yarını kurmak için gençlerin rehberliğine ihtiyacımız var"

KEYİFLİ BULUŞMALAR 34
Enver Aysever: Eğitimin amacı vicdanlı bireyler yetiştirmek olmalı

İÇİMİZDEN BİRİ 38
Halil Boran: Dans etmek ruhumu besliyor

LEZZET DURAĞI 42
Ayşe Peker'in mutfağında lezzet ve görsellik bir arada

GEZGİN 46
Beyrut

TİYATRO 50
Bu evde en çok tiyatro konuşuluyor

HOBİ 54
Tuba Aksoy Pehlivan: Yazmak, asi ruhumu ortaya çıkarıyor

SPOR 58
Serhat Bingül: Spora yeni bir bakış açısı kazandırıyoruz

SAĞLIKLI YAŞAM 60
Çocuklarınız sağlıklı gülümsesin

DEĞERLERİMİZ 62
Karanlığı aydınlığa çeviren halk ozanı: Âşık Veysel

KÜLTÜR-SANAT 64
TEKNOLOJİ 66

38

46

50

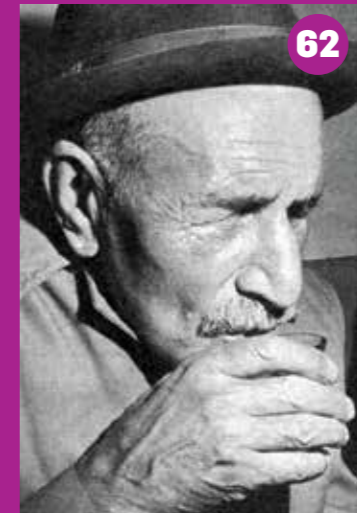
58

42

54

62

aktuel
kırmızı

İmtiyaz Sahibi
Anabilim Eğitim Kurumları

Yazı İşleri Müdürü (sorumlu)
İhsan Önder

Yayın Kurulu
İhsan Önder
Yasemin Gündoğar
Seda Zeynep Aytaçlı
Muhabbet Oğuzcan
Dr. Özgür Şimşek

Yönetim yeri:
Şenol Güneş Bulvarı, İkbal Cad.
Kahraman Sok. No:1 Çamlık
K. Ataşehir/ İstanbul
Tel: 0216 415 0000
E-Posta: anabilim@anabilim.k12.tr

YAPIM
Özde Yayınçılık

Genel Yayın Yönetmeni
Özden Kılıç
ozdenkilig@ozdeyayincilik.com

Editör
Erdem Çağlayan
erdem@ozdeyayincilik.com

Tasarım
Ahmet Akgül

Redaksiyon
Haluk Kürşad Kopuzlu

Fotoğraf
Nevra Özel, Serkan Şentürk

Katkıda Bulunanlar
Deniz Alan, Hülya Deryahan

Özde Yayıncılık ve Tasarım Hizmetleri
info@ozdeyayincilik.com
www.ozdeyayincilik.com

Baskı
Eray Basım Hizm.
Tic. Ltd. Şti. tel: 0212 629 06 40

Yayın türü: Yaygın süreli, altı aylık

MÜJDAT GEZEN:

“HAYATTA EN BÜYÜK HIÇ RİSK, ALMAMAKTIR”

TÜRK TİYATROSUNUN YAŞAYAN EFSANESİ MÜJDAT GEZENİ AĞIRLIYORUZ BU SAYIMIZDA. TİYATROCU OLMANIN ERDEMİNİ HER DAİM EN İYİ TAŞIMIŞ İSİMLERDEN BİRİ MÜJDAT GEZEN. AYRICA BAĞIMSIZ BİR DÜŞÜNÜR, ÖĞRETMEN VE GERÇEK BİR ATATÜRKÇÜ KENDİSİ. O NEDENLE ANLATTIKLARI ÇOK ÖZEL VE GENÇLER İÇİN ÇOK DEĞERLİ...

Türkiye'nin en zengin sanatçılarından birini ziyaret etmenin heyecanını yaşıyoruz. Servetinin merkezinde içinde yeni oyuncuların yetiştiği okulları; sanatıyla gerçeklerin yüceltildiği tiyatro, binlerce öğrencisi, onlarca kitabı, oyunları, filmleri, yıllarca insanlara umut veren gülümsemesi var. Yarım asrı aşan bir mücadelenin başkahramanı olarak mütevazılığıyla Kırmızı Aktüel'e konuk olurken ondan çok şey öğreniyor, her türlü engelle rağmen asla taviz vermediği duruşundan ilham alıyoruz. Anabilim Ataşehir Kampüsü öğrencilerimizden Deniz Tankuş, Arda Akoğul, Utku ve Umur İkozoglu'nun sorularıyla derinlik kazanan sohbetimiz boyunca Müjdat Gezen'in dünyasında keyifli bir yolculuğa ortak oluyoruz.

Oyunculuğa çok küçük yaşlarda başladığınızı biliyoruz. Kısaca bu ilk adımı anlatır mısınız?
Oyunculuğa 10 yaşında, öğretmenimin yönlendirmesiyle bir ilkokul oyununda adım attım. O nedendir ki, okullardaki tiyatro çalışmalarının yeni oyuncuların kazanılması için çok büyük öneme sahip olduğunu düşünüyorum. Sonra ortaokulda da devam etti oyunculuk. Ardından konservatuar sınavını kazanarak Şehir Tiyatrosu'na girdim. 16 yaşındayken konservatuarda okuyan profesyonel bir oyuncuydum artık.

Her insanın hayatında unutamadığı anlar vardır. Sizininkileri paylaşır mısınız?

O kadar çok ki. Hayatımın neredeyse her yeni adımı benim için unutulmazdır. Elbette sahneye ilk çıktığım anda yaşadığım heyecanı unutamam. Yine kendi okulumu açtığım gün, bu dünyanın en mutlu insanıydım. Bunlara daha birçok örnek verebilirim. Ama sanırım kızımı kucağıma aldığım hissettiklerim ve o sorumluluk duygusunun bende yarattığı tarifi imkânsız değişim içlerinde en özeldir.

Zaman o kadar değerli ama bir o kadar da az ki, değerini gerçekten iyi bilmek, hep verimli olmak gerekiyor. Şair Ayhan Kırdaş'ın dediği gibi, "Zaman iri bir kalburun deliklerinden akıp durmakta." Gerçekten de öyle, benim hayatım da öyle akıp gitti.

Tiyatronun sihrine kapılıp oyuncu olmak isteyen birçok genç var. Ama başta aileleri olmak üzere ülkemizin gerçekleri karşısında çok cesur olamayabiliyorlar. Bunlara karşı gençler ve aileleri kendilerini nasıl motive etmeli?

Tiyatronun hak ettiği noktaya ulaşması, daha çok yetenekli insanın onunla uğraşması için özellikle okullardaki tiyatro etkinliklerinin çoğaltılması, güçlendirilmesi lazım. Ben okulun tiyatro kolundan çıktım mesela. Gelecek kaygınız varsa bunu çift meslek yaparak aşabilirsiniz. Hem bilgisayar mühendisi, hem oyuncu; hem doktor hem de müzisyen olabilirsiniz.

Hatta bu sizi çok daha zengin kılacaktır. Ben öğüt vermeyi hiç sevmem. Ama gençler bu yolda ilerlemek istiyorlarsa, üç şeyi dikkate almalı. Bunlardan birincisi yetenek, ikincisi eğitim, üçüncüsü de çok çalışmaktır. Bunları bir araya getirdiğinde ve rastlantılar da hayatına olumlu etkiler yapıyorsa, başarılı olmak mümkündür. Bir de şu var; hayatta en büyük risk, hiç risk almamaktır. Eğer risk almıyorsanız hiçbir şey yapamıyorsunuz demektir. Ben kendimi bildiğimden beri risk alıyorum. Risk aldığım zaman beni kanallara çıkartmıyorlar, bana ceza kesiyorlar, mahkemeye veriyorlar. Ama hiç umurumda değil. Beni korkutacaklarını düşünüyorlar ama onların benden korktuğunu görüyorum. Biz topluma yararlı olmaya, gerçekleri ortaya koyarak mutlu etmeye çalışıyoruz. Başkalarını umutlandırdığımızda mutlu olduğun bir meslektir bizimkisi.

Televizyona veya sinemaya karşı bir kıyaslama yapmak gerekirse tiyatro niçin bu kadar zor ama değerli?

İşinizi seviyorsanız ve mücadele azminiz varsa tiyatro yapmak daha kolay hale gelir. Televizyonu herkes, sinemayı bazıları, tiyatroyu ise sadece aktörler yapabilir diye düşünüyorum. Mesela güzel fizikli bir insan televizyonda hızlı bir şekilde ilerleyebilir ama bu tiyatrodaki işe yaramaz.

YÜZ CİVARINDA FİLMDE, YÜZ CİVARINDA OYUNDA, BİNDEN FAZLA RAYO VE TV SKECİNDE ROL ALAN MÜJDAT GEZEN, 50'DEN FAZLA OYUN, 8 SINEMA FİLMİ VE 5 TELEVİZYON DİZİSİ YÖNETMENLİĞİ YAPTI. 2007 YILINDA BİRLEŞMİŞ MİLLETLER UNICEF İYİ NİYET ELÇİSİ SEÇİLEN GEZEN'İN 44 BASILI KİTABI BULUNUYOR.

Tiyatro seyircisi seçicidir. Televizyon evinize ayağınıza gelen bir sistemdir. Tiyatro içinse oyunu seçip, sıraya girmeli, biletinizi almalı kısaca çaba harcamalısınız. Dolayısıyla seçici olmalısınız. O yüzden ikisinin hinterlandı çok farklı. Hayatta ne kadar çok renk varsa, tiyatrodaki da var. Çünkü tiyatro sanatı, bütün sanat dallarını içinde barındırıyor. Resim, müzik, mimari, dans, edebiyat... Her şey var tiyatronun içinde. Tabii bu da renkli bir yaşam demek.

MSM'yi 1991 yılında kurduunuz. Böyle bir okul açmak sizin için hep bir hayal miydi?

Sonradan adı İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuarı olan İstanbul Belediye Konservatuarı'nda hocalık yaparken, bundan 30 yıl önce, çok hoş bir iş olduğunu keşfettim. 80'li yıllarda çıkan kitaplarımın önsözünde 'hep öğretmen olmak isterdim' diye yazardım. Çok zevk veren bir iş olduğunu kavradım. Ustalarımızdan öğrendiklerimizi başkalarına anlatmak güzel bir paylaşım. Elden ele bayrak yarışı olduğu duygusuna kapıldım. Hem müzik bölümünde hem de tiyatro bölümünde 15 yılın çok güzel semeresini aldım.

MSM'yi kurarken verdiğiniz savaşı hepimiz yakından biliyoruz. Bu mücadeleden sonra öğrencilerinizin televizyon ve tiyatrodaki başarılarını görmek sizi çok gururlandırıyor olmalı...

Tabii ki... Bunların yanı sıra ödüller alıyorlar, başrol oynuyorlar. Afife Jale'de, Antalya Altın Portakal'da başarılı oluyorlar. Biz onlara çok özverili davranıyoruz. Beni çok gururlandıran ve etkileyen öğrencimin (Serdar Orçin) sözü oldu. Antalya Film Festivalinde "En İyi Erkek Oyuncu" ödülünü kazanmıştı. Bana telefon açtı ve "Hocam ödül aldık" dedi. "Ödül aldım" değil de, "aldık" demesi çok hoştu.

Müjdat Gezen'le gerçekleştirdiğimiz doyumsuz sohbetin ardından kendisi öğrencilerimize Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi'ni ve bir portresini hediye etti. Bu anlamlı ve değerli hediyeleri için kendisine çok teşekkür ederiz.

MSM, sektöre oyuncu yetiştiren ciddi bir kurum haline geldi. Bu başarı sizin için ne ifade ediyor?

Evet, kurumlaştı ve iyi bir izlenim bıraktı. Saygınlık kazandı. Öğrencilerimizin de mutlu çocuklar olması hoşumuza gidiyor. Onlar hoşnutlar işten. Bizim mesleğimiz başkasını mutlu etmek amacıyla yapılan bir meslektir. Karşıda eğlenen, gülen, iyi müzik dinleyen birilerini gördüğümüzde biz de onunla mutlu oluyoruz. İlk başladığımız yıl 40 öğretmen ve 100 civarı öğrencimiz vardı. Şimdi öğrenci, öğretmen, asistan ve çalışanlarımızla birlikte bin kişi olduk. Bu yola çıktığımızda böyle bir büyüme beklemiyorduk. Sadece çok inandık ve çok çalıştık.

Müjdat Gezen, gerek açtığı okullarla gerekse sakınmadan paylaştığı düşüncelerle gerçek bir ekol. Bu yolda esinlendiğiniz ya da ilham aldığınız bir insan var mı?

Atatürk dışında hayranlık duyduğum pek kimse yoktur. Atatürk, yaşamı boyunca 3980 kitap okumuş bir insan. Bunların bir kısmı Fransızca ve Almanca. Üslup ve tarz olarak Atatürk'le herhangi birini mukayese ettiğimde gülümseyip, geçiyorum.

Atatürk'ün dünyaya nasıl baktığını iyi anlamak lazım. Gerçekten müthiş derinlikli bir insan. Ülkesi için kurduğu hayalleri gerçeğe dönüştürürken sergilediği mücadelesi, ilkeleri ve felsefesiyle yalnızca bizler için değil aynı zamanda tüm dünya için emsalsiz bir insan. Bunu gerçekten çok iyi anlamamız, sahip çıkmamız gerekiyor. Özellikle gençlerin bu aydınlığa ulaşması lazım. Çünkü bu ülke gençlerin artık, biz 70 yaşına geldik. Ötekiler, hükümettekiler de yaşını başını almış adamlar. Bunlar gidecek zaten. Günün birinde, şu veya bu biçimde, kendi mesleklerinizle de olsa, bu ülkeyi sizler yöneteceksiniz. Onun için demokrasiye ve Atatürk ilkelerine sahip çıkmanız gerekiyor.

Bugün ülkemizin yaşadığı sorunların kaynağına karşı değerlendirmeniz nedir? Düşüncelerinizi dile getirirken karşınıza çıkan engeller yüzünden "yoruldum" dediğiniz oluyor mu?

Bir toplumu ne kadar geri bırakırsa politikacının oy alması o kadar kolaydır. Ama soru soran aydınlık gençlere bir şeyleri kabul ettirmek hiç kolay değildir. Günümüzde politikacılar kimse soru sormasın, kimse onları eleştirmesin istiyorlar. Hâlbuki eleştiri olmazsa olmazdır, eğer gerçekten dürüstseniz ondan korkmamanız gerekir. Biz büyük bir cesaretle eleştirmeye devam edeceğiz.

Sorunuzun ikinci bölümüne gelince; ben hakkımda ne söylendiğine bakmıyorum, kimin söylediğine bakıyorum. Yorulmak bize göre bir iş değil, zaten sahnede ölmek istiyorum. Benden çok zengin oyuncular var. Devamlı borç içindeyim ama kendimi çok zengin hissediyorum. Tüm bunlar sayesinde de hiç yorulmuyorum.

Bİ' DÜNYA ANABİLİM

sosyal medyada da yanınızdayız

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

İŞ DÜNYASINDA
KENDİNİ
KANITLAMIS,
HİKÂYELERİYLE
İYİ BİRER ROL
MODEL OLAN
PROFESYONELLERİ
AĞIRLAMAYA
DEVAM EDİYORUZ.
BU SAYIMIZDA
TIRSAN STRATEJİK
SATINALMA
DİREKTÖRÜ VE
İCRA KURULU
ÜYESİ KORHAN
DEMİRCİ'NİN
KARIYER
YOLCULUĞUNA
EŞLİK EDİP,
DENEYİMLERİ
IŞIĞINDA BAŞARININ
İZİNİ SÜRECEĞİZ.

HEDEFLERİNİZİ İYİ BELİRLEYİN VE ASLA YOLUNUZDAN SAPMAYIN

Türkiye'nin geleceğe taşınmasında kilit sektörlerden biri olan lojistik sektörü, Tirsan gibi yerli markalarla birlikte dünya çapında söz sahibi olmamızı sağlıyor. Her türlü ticari ürünün taşınmasını mümkün kılan ve genel olarak treyler adıyla tanımlanan araçların üretimini gerçekleştiren Tirsan, bugün Türkiye'nin en büyüğü, yakın zamanda ise tüm Avrupa'nın en büyüğü olmaya aday bir şirket. Sektörün duayen ismi Sayın Çetin Nuhoglu'nun liderliğinde Türkiye, Almanya ve Rusya'da üretim gerçekleştiren Tirsan, ülkemizdeki ilk 500 şirket arasında 159'uncu sırada yer alıyor. Tüm bu rakamlara baktığımızda şirketin üretim yaparken gerçekleştirdiği satın alma operasyonunun boyutu da ortaya çıkıyor. Rehber bölümümüzde söz konusu devasa satın alma operasyonunu yöneten ismi, Tirsan Stratejik Satınalma Direktörü ve İcra Kurulu Üyesi Korhan Demirci'yi konuk ediyoruz. Her yıl 200 milyon Euro'luk bir satınalma hacminin başında bulunan Korhan Demirci aynı zamanda aileden biri, kendisi Anabilim Suadiye Anaokulu Velisi. İş yaşamından, eğitime bakışına kadar farklı başlıklardaki değerli görüşlerini bizimle paylaşan Demirci, mutlu ve başarılı bir yaşam için insanların kendilerini ait hissettikleri işi yapmaları gerektiğini söylüyor.

Tirsan, neredeyse yarım asra yakın bir süredir sektöre yön veren önemli bir şirket. Bize bu yapıdan ve kat edilen mesafeden bahsedermisiniz?

1977 yılında lojistik sektörüne hizmet vermek üzere kurulan Tirsan, 1993 yılında Türkiye'nin en büyük treyler fabrikasını faaliyete geçirecek sektörün lideri konumunu pekiştirdi. Hâlihazırda alanında Avrupa'nın en büyük dört şirketinden biri olan Tirsan, sürekli kıldığı yatırımları ve Ar-Ge'ye verdiği önem nedeniyle kısa sürede Avrupa'da da en tepede yer almayı hedefliyor. Adapazarı fabrikasının yanı sıra Almanya ve Rusya'daki üretim merkezleriyle global rekabetin en güçlü oyuncularından biri olan şirketimiz, yıllık 9 bin adetlik treyler üretimleriyle müşterilerine en yenilikçi ve güvenilir ürünleri sunuyor.

İmalat sanayinin dinamiklerini göz önüne aldığımızda rekabete ortak olmak ve onu şekillendirmek büyük önem taşıyor. Tirsan'ın bu noktada nasıl hareket ettiğini anlatır mısınız?

Otomotiv sektörünün artılarından bahsederek çok dinamik bir sektör olduğunu söyleyebilirim. Ekipler ve sistemler sürekli gelişim parolasıyla hareket

ediyor. Bunun için kullanılan birçok yalın yönetim araçları var. Tirsan da otomotiv sektörüne Toyota'nın kazandırdığı yalın yönetim felsefesini benimsemiş ve her kademedede etkin uygulayan bir firma. Başarı sırlarımızın başında bu yaklaşımın yattığını düşünüyorum. İsrıfları kaldırıyor ve mevcut kaynaklarla daha fazla değer yaratıyoruz. İç ve dış müşteri odaklı yönetim kadromuz da bu uygulamalara liderlik ediyor.

Tırsan inovasyona ve yatırıma inanıyor

Stratejik hedeflerimiz doğrultusunda yatırımlara ara vermiyoruz. Son üç yıl içerisinde 35 milyon Euro civarında yatırım gerçekleştirdik. Bunun içerisinde kaplama teknolojimizi ilerleten ve araçların 10 yıl içerisindeki paslanmazlığını garanti altına alan katoforez kaplama tesisi de var. Sadece bina yatırımı değil; Ar-Ge'ye ve insanlarımıza da yatırım yapıyoruz Türkiye'de ilk kez bu sektörde Ar-Ge merkezini Adapazarı'ndaki fabrikamızda biz açtık. İstanbul ve Almanya'da da yeni Ar-Ge merkezleri açmayı planlıyoruz. Önümüzdeki 10 yıl içerisinde sadece Ar-Ge yatırımlarına aralıksız devam eden firmaların ayakta kalacağını düşünüyoruz. Tırsan cirosunun yaklaşık yüzde 2'sini Ar-Ge'ye aktarıyor. Otomotiv sektörü özellikle treyler sektörü için bu çok büyük bir rakamdır. Tüm bu çalışmalar neticesinde 2018 yılında hedefimiz; toplam yıllık üretim sayımızı 20.000'e çıkarmak ve böylelikle Avrupa'da ilk 3 firma arasına girmektir. Bazı ürün gruplarında ise Avrupa liderliğini hedefliyoruz. Sahip olduğumuz geniş ürün gamı ve yönetim anlayışımızla bu hedefe ulaşacağımıza inanıyorum.

Biraz da sizi tanıyabilir miyiz? Yaşamınızın kilometre taşlarını özetlemenizi istesek...

Kendimi bildim bileli rakamlarla ve matematikle aram hep iyi olmuştur. Babam ben daha ilköğretimdeyken benim mühendis olacağımı söylerdi ancak mühendisliğin ne demek olduğunu o zamanlar bilmiyordum tabii. Aslen Denizliliyim. Ancak annem ve babamın Konya'da tanışıp evlenmesi ile Konya'da doğdum. İlkokul, ortaokul ve lise yıllarım Konya'da geçti. Konya Fen Lisesi mezunuyum. Üniversiteye kadar derslerle aram iyi olmuştur, her sene okullarımı dereceyle bitirdim. 1994 yılında ODTÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü'nü kazandım. Üniversiteyi uzatmadım ama ders çalışmak önceliğim olmadı.

Üniversite yıllarında ileriye yönelik planlarınız veya hedefleriniz var mıydı?

Her zaman planları ve hedefleri olan birisiydim. Okul yıllarımda, kariyerim boyunca ve özel hayatımda hep hedeflerle yaşamayı kişisel mottom haline getirmişimdir. Hedeflerimi elde edebilmek için hiçbir zaman pes etmeyen bir yapıya sahibim. Bu özelliğimin bana başarıyı getirdiğini düşünüyorum. ODTÜ'ye başladığımda ileriye yönelik hayalim profesyonel hayatta mümkün olan en üst noktaya ulaşabilmektir.

Profesyonel iş yaşamına nasıl atıldınız?

Mezun olacağım dönemde bankacılık çok popüler bir alan olarak görülüyordu. Bu beni de etkiledi ve birkaç bankayla görüşmelerim oldu. Sonunda bir banka ile sözleşme imzalamak üzere otobüsle Konya'dan İstanbul'a gittim. O zamanlar uçak seferleri yok ya da çok pahalı. Son derece sıkıntılı geçen 9 saatlik o yolculuk boyunca verdiğim kararı sürekli sorguladığımı hatırlıyorum. Sabah banka binasına vardığımda benim gibi 12 yeni mezunun daha sözleşme için geldiğini gördüm. Masada herkesin önünde ayrı ayrı dosyalar ve dolma kalemler vardı. Sözleşmeyi okudum ve bana ilk gösterilenle şimdiki sözleşme arasında iki maddenin değiştirildiğini fark ettim. O anda sözleşmeyi imzalamamam gerektiğini hissettim. Bu dikkatim herkesi çok şaşırttı; diğer kişilerin önceden sözleşmeleri okumadığını bilmiyordum. İki maddenin değiştiğini söyledikten sonra benimle birlikte altı-yedi kişi daha imza atmadan masadan kalktı. Dolayısıyla bankacılık sektöründeki kariyerime başlamadan son vermiş oldum. Askere gidip seçeceğim sektörle ilgili kendime düşünme zamanı tanımak istemedim. Askerlik dönüşü tercihim otomotivden yana kullandım ve ilk işyerim olarak Ford Otosan'da method mühendisi olarak çalışmaya başladım. Ford Otosan benim için yalnızca bir işyeri değil, otomotiv sektörünün temel dinamiklerini öğrenebildiğim bir okul da olmuştur. İki yıl burada çalıştıktan sonra şirketin Gölcük'e taşınması ve tercihim İstanbul'dan yana kullanmak istememden dolayı ayrılmak zorunda kaldım. Kariyerimi yine otomotiv sektöründe başarılı bir yan sanayi olan Teklas Kauçuk'da iki yıl kadar satış mühendisi olarak sürdürdüm. Üretimden sonra satış tarafını da görmek daha geniş bir bakış açısına sahip olabilmek için yaptığım bir tercihti. Sonrasında Tırsan'da çalışan bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine Tırsan'a geçme kararı aldım. Açıkçası Tırsan benim kafamdaki ideal işyeri kavramına çok yakındı. Kendimi gösterebileceğim, başarı ve performansa dayalı daha hızlı kariyer imkânı sunan bir şirketti. Yükselilebilmek için yaş, tanıdık gibi etkenlerin olmadığı, sadece hedeflerini yerine getiren bir çalışan olmanın yeterli olduğu şeffaf bir çalışan değerlendirme sistemi vardı. Hedeflerle yaşamak benim zaten alışık olduğum bir kavramdı. Bu sebeple şirkete adapte olmakta hiç zorlanmadım. Almanya ve Türkiye'deki fabrikalar arasındaki koordinasyonu sağlamak için göreve başladım ve henüz üçüncü ayımda Yönetim Kurulu Başkanımızın isteği üzerine kendisinin executive asistanlık görevini üstlendim. Sonraki 11 yıl boyunca farklı pozisyonlarda ama ağırlıklı satılma fonksiyonlarını içine alan bir kariyer ilerleyişim oldu.

Satılma departmanı neler yapar? Bulduğunuz konum itibarıyla işin kendine has dinamiklerini bizimle paylaşır mısınız?

Tırsan'da yılda yaklaşık 200 milyon Euro değerinde satılma yapıyor. 200 milyon

Euro'luk satılma yapıyorsanız, fazla hata yapma şansınız yok. Ne mutlu ki, bu sorumluluğu her biri alanında çok yetkin bir ekiple paylaşıyorum. İstanbul ve Adapazarı olmak üzere iki farklı satılma lokasyonumuz bulunuyor. Genel düşüncenin aksine fiyat pazarlığı bizim işimizin yalnızca ufak bir parçası. Sürdürülebilir rekabetçilik için bundan çok daha fazlasını yapıyor olmanız lazım. Bizim satılmacılarımız, Ar-Ge ekibimizle birlikte ürünlerimizin maliyetini düşürmeye yönelik alternatif dizayn, alternatif parça üretim prosesleri gibi konu başlıklarının olduğu tasarruf projelerinde yer alıyor, rakiplerin benchmarklarını yapıyor, tedarikçilerle son kullanıcıya katma değer yaratacak stratejik işbirlikleri oluşturuyor ve hatta treyler satışlarımızı arttırmaya yönelik satış ve iş geliştirme departmanlarımıza destek oluyor. Bunlar faaliyet alanlarımızın sadece bir kısmı. Global satılma bakışıyla dünyanın uygun maliyetli bölgelerinden sürekli alternatif tedarikçi arayışlarımız ve yerleştirme de çalışmalarımız arasında önemli bir yere sahip.

Bir yönetici olarak olmazsa olmazlarınız nelerdir? Ekibinizle aranızda nasıl bir iletişim var? İş yaşamında sizi en çok ne sınırlendirir?

Bence karar alma mekanizmasının başında bulunan bir yöneticinin sonuç odaklı ve hedeflerinden sapmayan bir yönetim göstermesi olmazsa olmazların başında gelir. Yönetici hedeften saparsa ekip de sapar. Ben sürekli gelişimi kendi yöneticilik anlayışında da sergilemeye çalışırım. Yani beş-altı yıl önceki yöneticiliğime göre bugün daha farklı bir bakışa sahip olduğumu düşünüyorum. O zamanlar daha fazla direktif veren bir tarzım vardı, sabırsızdım. Zamanla, yöneticiliğiniz de olgunlaşıyor ve koçluk, delegasyon gibi yetkinlikleri kazanıyorsunuz. Ekipte yer alan arkadaşları inisiyatif almaları konusunda teşvik ederim. Öğretmeyi çok severim. Sahip olduğum bilgileri ve deneyimleri paylaşmaya özen gösteririm. İş en iyi şekilde anlatmaya çalışır, detaylarıyla aktarırım. Bu aktarımları; prosedür, süreç, talimat ve vaka analizi gibi formlarda yazılı hale getirir, böylelikle standartlaşmaya ve hazırda kullanılabilir bir kaynak yaratmaya dikkat ederim.

Beni en çok tekrar eden hatalar üzer. Bir çalışanın ilk defa karşılaştığı bir problemde inisiyatif alıp hata yapmasına kızmam ama

ANABİLİM BİLİNÇLİ VE HAYATI İYİ ANLAYAN NESİLLER YETİŞTİRİYOR

Kızım Zeynep Derin için okul arayışına girdiğimizde ilk araştırmamızı internet üzerinden yaptık. Suadiye Anabilim'i de bu esnada gördük. Daha detaylı bilgi almak için okula gittiğimizde Okul Müdürü Çiğdem Hanım'la tanıştık. Açıkçası Anabilim'i tercih etmemizdeki en büyük etkenlerden biri kendisi olmuştur. Gerek yaklaşımı gerekse Anabilim hakkında verdiği detaylarla karar verme sürecimizi çok kolaylaştırdı. Ülkemizin bilinçli, hayatı iyi anlayan, ülkesinin değerlerine sahip çıkan, Atatürkçü nesillere ihtiyacı var. Anabilim bu ortamı ve altyapıyı çocuklarımıza sunuyor. Elbette kızımın okulundan çok mutlu olması ve gözlemlenebilir bir gelişme göstermesi de verdiğimiz kararın doğruluğunu ortaya koyuyor.

İşteki yoğunluğumuzun dışında kendinize vakit ayırabiliyor musunuz? Aile yaşamınız nasıl?

Düzenli olarak haftada iki-üç kez spor yapıyorum. Ayrıca çocuklarımla vakit geçirmek bugüne kadar sahip olduğum tüm hobilerden çok daha fazla bana mutluluk veriyor. Hayatımın merkezinde eşim ve çocuklarım var. Arkadaşlarımla görüşseksem bile çocuklar uyumadan, onlarla vakit geçirmeden evden çıkmam. Eşim kimyager. Bir ilaç firmasında, Klinik Araştırmalar Departmanı'nda Klinik Proje Yöneticisi olarak görev yapıyor. Ben Tırsan'da işe başladığım yıl o da şuan ki şirketinde çalışmaya başladı. Yani ikimiz de sadık çalışanlarız diyebiliriz (gülüyor)

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI İCRA KURULU ÜYESİ, BU YIL 20. YAŞINI KUTLAYAN CEYLAN ADANALI EĞİTİM MERKEZİ'NİN KURUCUSU, RADİKAL GAZETESİ YAZARI, KORUNCUK VAKFI MÜTEVELLİ HEYETİ ÜYESİ CEYLAN ADANALI KABADAYIOĞLU'YLA, "CEYLAN ADANALI EĞİTİM MERKEZİ"NDE SICACIK BİR SOHBET GERÇEKLEŞTİRDİK. YAĞMURLU, ENFES BİR KİŞİ İKİNDİSİNDE; PENCERE KENARINDAKİ 74 YILLIK ANTİKA BERJERLERDEN KALAMIŞ'IN HARİKA DOĞASINA BAKARAK CEYLAN HOCA'YI DİNLEDİM. BEN ÇAY SÖYLEDİM, O SÜTLÜ BİR KAHVE. ANTİK APLİKLER VE MUM IŞIKLARIYLA AYDINLANAN VE SICACIK AHŞAP KOKAN COUNTRY TARZI DERSHANESİNİN SALONUNDA 60'LI YILLARIN MÜZİĞİNİ DİNLEYEREK NELERDEN KONUŞMADIK Kİ...

“BAŞARIMIN SIRRI, İŞİME DUYGULARIMI KARIŞTIRIYOR OLMAM”

Dershane deyince akla soğuk ve gürültülü koridorlar gelir. Oysa burası insan ruhunu besleyen bir terapi merkezinden farksız. Bu atmosferi yaratmayı nasıl başardınız?

Bana göre bir insanın evi ve işyeri o insanın kişiliğinin ve iç dünyasının aynasıdır. Ben de çalışma ortamında sükût ve huzura öncelik veren biri olduğumdan olsa gerek; burada yaşamın zaman zaman bunaltan hızlı temposundan uzaklaşıp huzur bulunabilecek minik bir vaha yaratmaya çalıştım. Burası başka bir şey benim için. Yaşam atölyem. Huzur sığınağı. Dışarıdan görüp buraya “Masal Evi” diyen de var, “Bülbül Yuvası” diyen de. Bu benzetmeler içerideki huzurumuzun dışarı kadar yansıdığını gösteriyor ve beni çok mutlu ediyor. Öğrencilerin öğle yemeği için bile çıkmak istemediği dershanemiz sadece öğrencilerimize değil velilerimize de rahatlık ve dinginlik veriyor. Kimi gözlerini kapayıp şu an dinlemekte olduğunuz müziği dinleyerek çocuğunu bekliyor; kimi laptopuyla gelip yazısını, seminerini burada hazırlıyor.

şamımın 20 yılını arımda bıraktığım şu aşamada bile iyi bir öğretmen olmayı, iyi bir insan olmaya yeğ tutmayacağım. Profesyonel olmak bu işin bir kuralıysa eğer, aslında bu pek de umurumda değil. Çünkü bir işi duygularınızla yapıyorsanız başarı zaten kendiliğinden geliyor. Siz veliye istediğiniz kadar liste liste vaatte bulunun ve pazarlama yapın; alt metni okuyan, algısı geniş bir veli kitlesi var. Samimi misiniz değil misiniz anlıyorlar. Öğrencilere gelince; onlar ve ben birbirini çok iyi tamamlayan bir ekibiz. Sorunlarını her zaman önce bana gelip anlatırlar. Akşamları susmayan mesajlar, ara-

Aktör Talat Bulut bir röportajında sizin için “Matematik ve sevgi gerçekliğini büyülyorsa size dokunan mutlaka Ceylan hocadır” demiş. Öğrencileriniz kadar velilerinizin de sizi çok sevmesinin, yıllar geçse kurumunuzla ve sizinle olan bağlarını koparmamasının sırrı nedir?

Buna cevabım çok net. Sırrı: İşime duygularımı karıştırıyor olmam. Eğitimin, birbirine teğet geçen birçok farklı ifadesi var. Duyguyla örtüşeninden yanayım ben. Profesyonel iş ya-

malar, ziyaretler, aileyle arkadaşla tartışıp soluğu bende alanlar. Bir süre sonra ilişkimiz bu hale geliyor. Ben onlara çekiliyorum, onlar da bana çekiliyorlar. Doğal yollardan gerçekleşmiş bir biçimde bu. Eşim yeni tanıştığımızda haklı olarak bu trafiğe uzun süre adapte olamadı. Ta ki bugün günümüze kadar. Bir düğün töreni düşünün ki, kolejler düğün mekânına iki ders erken servis araçları kaldırıyor. Etiler Şamdan'ın kapısında onlarca öğrenci servisi araçları! Bir gece kulübünün tarihinde bir ilktir herhalde. Nikâh memuru ise öğrenciler tarafından önceden tembihlenmiş, nikâhı kıymadan önce “hocanızın evlenmesini kabul ediyor musunuz” diye öğrencilere soruyor. Öğrencilerimin benimle ve kurumumla kurduğu; günümüz yetişkin ilişkilerinde bile görülmeyen, uzun soluklu ve her sene kalitesi yükselen bu ilişkisi ve bu ilişkinin veliye verdiği güven, dershanemizin başarısının ve huzurunun anahtarı.

Özellikle matematik gibi sorunlu bir derste öğrencilerin tümünü bu korkularından uzaklaştırıp başarılı kılmayı nasıl sağlıyorsunuz?

Esasen yaptığımız şey standart uygulamalar ve müfredatlar dışında; hem öğrenciye hem veliye özenle birebir dokunmak. Bu dershaneye yüzlerce öğrenci geldiğini düşünenecek olursanız; her birine farklı metotlar uygulayarak, gün gün takibini yaparak birbir dokunabilmek bazen günde 3-4 saat uyuyabilme mecburiyetini getiren meşakkatli bir yol. Ancak benim eğitim anlayışım bu ve dershanemi açtığım günden bu yana bu yoldan gidiyorum.

Bu inancım beni doğru noktaya götürdü ve dünün matematik fobikleri bugün bu şekilde Türkiye'nin dereceli öğrencileri olarak başarı listelerimizde yerini aldı.

Ailenizden ve çocukluğunuzdan bahsedebilir misiniz?

Annem Selanik Limanı'ndan gemilerle Türkiye'ye kaçan bir çınarın ve Manastır mübadele kahramanlarından birinin kızı. Babam ise zamanın çok sevilen ve tanınan sanatkarlarından, TRT radyo sanatçısı Nedim Adanalı.

Bu yüzden musikişinas bir ailede müziğin kucağına doğdum diyebilirim. Babamın onlarca plağı vardı. Çocukluk dönemi babamı kaybetmekle başladığından açılışı oldukça mahzundu açıklasayım.

“EĞİTİMDE KALEME ALINMIŞ BÜTÜN YÖNTEMLER, KENDİNCE BİR MANTIK VE DENEYİM TAŞIRLAR ŞÜPHE SİZ. AMA HER SEVİYEDEN GELEN ÇOCUKLARI BAŞARILI KILMAK İÇİN DERSHANEMDE UYGULADIĞIMIZ YÖNTEM, SEZGİSEL YARATICILIK ASLINDA. SEZGİSEL YARATICILIK BANA GÖRE, TIPKI SANATSAL BİLGİ GİBİDİR VE KALEME ALINMIŞ YÖNTEMLERİN İPOTEĞİNDE DEĞİLDİR.”

O yaşlarda aklınız ölüme ermiyor. Hele bir de aileniz sizi üzmemek için babanızın öldüğünü söylemeyi erteliyorsa önce onun yokluğunu, sonra da ölümü kafanızda bir türlü bir yere oturtamıyorsunuz. Açıkçası çok şanslıyım ki, oldukça eğlenceli, her daim çabalarımın arkasında duran, hayatla ilgili derlerimde hep yanımda olan, birbirine sıkı sıkıya kenetli bir aileye sahibim. Böyle bir ailem olması bende erken yaşta büyük bir özgüven yarattı. Bana çok çalışmanın en büyük erdem olduğunu ve disiplinli yaşamayı çok iyi öğrettiler. Hayata o noktadan bakan insanların çocuğu olmanın faydası büyük.

Çok iyi bir Fenerbahçeli olduğunuzu biliyoruz. Kim bilmiyor ki? Bir bayanın bunca tutkulu Fenerbahçe aşkı sık rastlanır bir durum değil. Bu Fenerbahçe aşkı nasıl başladı? Hayatımın her aşamasında, her kırılma noktasında Fenerbahçe'min öylesine önemli rolleri oldu ki anlatmaya 24 saat yetmez. Gözümü bu renklerle açtım ve bu kulüpte büyüdüm. Fenerbahçe Spor Kulübü Kongre Üyesiyim. Kulübümüzde dönemsel olarak çeşitli görevlerde bulundum. Bir Fenerbahçeli'nin sahip olabileceği en paha biçilmez değerdir ki; ömrüm bu camianın tarihine adımı kazıyan efsanelerle geçti. Eşimle de Fenerbahçe kulübünde maç izlerken tanıştım. İşte hayatımın bir kırılma noktasında daha Fenerbahçe imzası. Nikâhım Fenerbahçe'nin efsane futbolcuları ve yöneticileri şahitliğinde Fenerbahçe 100'üncü yıl marşıyla kıyıldı. Kulübümüzün çocuklarının hemen hemen çoğu bende okurlar. Nihayetinde ben onların anne baba dedelerinin elinde büyüdüm. Başka dershaneye gitmeleri ne onlar açısından ne de benim açımdan düşünüle-

İSMET PAŞA BABAMI DİNLEMELİK İÇİN PROGRAMINI BABAMIN KONSER ŞEHRİNE DENK GETİRİRMİŞ. HÂLÂ BAZI SİTELERDE BABAMIN PLAKLARINA VE HAKKINDA ÇIKAN GAZETE KÜPÜRLERİNE RASTLIYORUZ. GEÇENLERDE, 1955'DE BABAM HAKKINDA HÜRRİYET GAZETESİNDE TAM SAYFA ÇIKAN BİR HABERİ BULDUK. ANNEM BABAMA ÂŞIK OLDUĞUNDA 8 SÜTUNA MANŞET HABER YAPMIŞLAR. BİR KAZA OLMASIN DİYE ETRAFLICA ARAŞTIRMADAN ANNEME GÖSTEREMEDİK.

mez bile. Hafta sonları sarı lacivert bir heyecanla uyanırız. Maç günü Pazar ise ve Pazar kahvaltısı dışarıda edilecekse kahvaltıya mutlaka çubuklu formayla gidilir. Zaten evimiz de Fenerbahçe'de olduğundan dışarıda herkesin kıyafeti genelde bizim gibidir. Fenerbahçe formalı herkes, tanışsa da tanışmasa da birbirine mütemadiyen selam verir, "günaydın" der. Biz bunun adına "Fenerbahçe kardeşliği" diyoruz. O yüzden her gün onurla ve gururla diyorum ki "İyi ki Fenerbahçeli'yim."

Evinizdeki plak koleksiyonuna ve müzik aletlerine baktığımızda müziğin hayatınızın vazgeçilmez bir parçası olduğunu anlıyoruz. Bu tutku kiminle ve nasıl başladı?

Hayatım tepeden tırnağa müzikle dolu. İşe giderken, yürürken, vapurda, takside, sporda, arabada her yerde müzik dinlerim ve MP3'ümün şarjı bittiyse ben de biterim. Müzik dinlerken ben olmaktan çıkıyorum bambaşka bir dünyaya akıp gidiyorum. Kendime ve yaşamıma bir aysberg gibi üstten bakabilmemi sağlayan, varsa endişelerimi, kaygılarımı azaltan tek şey müzik. Bence müzik tılsımlı bir düş kurdurma mekanizması. Bu delice müzik aşkı bana babamdan miras herhalde. Kardeşlerimin hepsi bir meslek mensubu ama hepsi de hobi olarak ya bir enstrüman çalıyor ya da bir musiki cemiyetinden mezun. Seslerimiz güzeldir. Uçlu, kanunlu, fasıllı çok özel aile toplantılarımız vardır. Babamın ölüm yıldönümlerinde onun resmini mumlarla donatır, dost meclisini kurar, onun sevdiği şarkıları çalar söyleriz. Evde çok güzel ve özel bir plak koleksiyonumuz var. Akşamları pikabımızı açar dinleriz. Cızırtılı olan plaklar çiziktir falan ama her zaman tercihimdir. Çünkü en çok dinlenmişlik, yaşanmışlık, hatıralar ve

hikâyeler o çizik plaklarda saklıdır. Çeşitli yerlerde çok özel plakçılarım vardır. Onların plak mahzenlerine girer saatlerimi orada geçiririm.

Radikal Gazetesi'nde bir köşeniz var. Bu sizin için nasıl bir deneyim oldu?

Yazı yazabilme yeteneğim aklımın ve kalbimin; Radikal Gazetesi'nde yazıyor olmam ise yaşamın bana sunduğu bir hediye. Hayatımızda bizi etkileyen pek çok şey oluyor. Bende ise yaşadığım ve gerçekten etkilendiğim olaylar bana yazı olarak geri dönüyor. Yaşadığım olaya gözümle değil; aklımla ve kalbimle bakıp farklı hissediyorsam o duygu yoğunluğu benden bir anda yazı olarak çıkıyor. Kalem aldığımız hislerinizin sosyal medya ve benzeri iletişim kanallarıyla dalga dalga yayılıp on binlerin aklına ve kalbine ulaşması ve adımı bilmediğiniz birileriyle sizi birleştirmesi inanılmaz keyifli bir şey.

Türkiye Korunmaya Muhtaç Çocuklar-Koruncuk Vakfı'nda Mütevelli Heyeti Üyesisiniz. Vakfın hayatınızdaki yeri ve size kattıkları neler oldu?

Vakfımızda kişisel varlığı tehdit altında olan korunmaya muhtaç çocukları okul öncesi yaştan başlayarak hayata atılana dek geleceğe hazırlıyor, topluma kazandırıyoruz. Türkiye'nin en saygın isimlerinden oluşan değerli Koruncuk Vakfı Mütevelli Heyeti'nin beni yeni Mütevelli Üyesi olarak seçerek bu köklü ve kutsal aileye kabul etmesi benim için büyük onur. Bu birikim ve başarıdaki insanlarla aynı masanın etrafında toplanıp beyin fırtınası yaptığımızda vakfa fikir üretip katkıda bulunuyorsunuz ancak öte yandan onların iş ve yaşam tecrübelerinden faydalanarak siz de artıp çoğalyorsunuz.

Dershaneniz, gazetecilik yönünüz, Anabilim'deki göreviniz, Fenerbahçe, vakıf çalışmalarınız, müzik, spor, derken evde vakit geçirmeye zaman kalıyor mu? Evdeki Ceylan hoca ne yapar?

Evimiz bizim için huzur. Bol geleni gideni olan, kapısı herkese açık parti evi gibidir bizim evi-

"BİR DÜĞÜN TÖRENİ DÜŞÜNÜN Kİ KOLEJLER DÜĞÜN MEKÂNINA İKİ DERS ERKEN ONLARCA SERVİS ARACI KALDIRIYOR. NİKÂH MEMURU ÖĞRENCİLER TARAFINDAN ÖNCEDEN TEMBİHLENMİŞ, 'HOCANIZIN EVLENMESİNE İTİRAZINIZ VAR MI ÇOCUKLAR' DİYE SORUYOR."

miz. Meşhur müzik gecelerimiz vardır. Dostlar doluşur, plaklar tumbalar marakaslar çıkarılır, danslar edilir. Mumlar tütsüler yakılır, plaklar dinlenir, şarkılar söylenir. Evde yalnız olduğum nadir anlarda altını çizme bol kitap ve dergi okur, notlar alır, bol makale yazarım. Kurgu olmayan kitapları sever ve okurum. Türkçe çevirisi olmayan kitaplarda ise biyografiler hep ilk tercihimdir. En son Julia Child'in "My Life In France" kitabını okudum. Biraz da yemek yaparım. Buna vakit ayırabildiğimde ise özel birşeyler yapmak isterim. Kayınvalidem Macar asıllı İtalyandı. En son onun bize miras tariflerinden; Macarların meşhur yemeği "Gulaş Çorbası" nı yaptım.

Hayat felsefeniz nedir?

Bana kötü gelebilecek her olaydan ve insandan uzak durmaya çalışıyorum. Böylece kendimi duygusal olarak koruyorum sanırım. İnsan yıllar içinde sadeleşiyor. O basit formu yakalamak en zor şey belki de. Sağlıklı beslenmeye, spor yapmaya ve tüm bunları yaşam biçimi olarak benimsemeye çalışıyorum. Her gece 12 kilometre yürüyorum. Fenerbahçe Kalamış'ın harika doğasında kulağımda müziğimle yürürken hissettiğim o özgürlüğü hiçbir yerde bulamıyorum. Spor bedenimden çok ruhuma iyi geliyor. Arınıyorum, tazeleniyorum, spor yaparken beynim sular seller gibi çalışıyor. Sevgiyi, şefkati, anlayabilmeyi, mizah duygusunu, arkadaş olmayı çok önemsiyorum.

Peki, sizin gibi değerli, samimi birinin ideal kadın tanımını ve rol modelini kimdir?

İdeal kadının bendeki tanımı: Terbiye, akıl, iyi tahsil, çalışkanlık, zarafet. Bu özellikleri hakıyla taşıyan bir kadına modern, sade, taze bir görünüm giydirin ve yüzüne tertemiz bir gülüş koyun, benim için tamamdır. Bunların fazlası olabilmek için sarf ettiğiniz çaba sizi natürel olarak uzaklaştırıyorsa, boş verin. Çünkü böyle daha güzelsiniz. Rol modelim; Öncelikle annem. Koşulsuz sevgiyle yetişmiş olan, nefes alıp veren her şeyi seven, babamı kaybettiğimizde bizi kimseye muhtaç etmeden tek başına fedakârca, dirayetle ve her zorluğa rağmen sevgiyle okutup büyüten annem Güran Adanalı. Sonra Betül Mardin. Hayata her daim hâkim olan ve kendi markasını kendi yaratan zamansız kadın.

"Evimizde meşhur maç gecelerimiz vardır. Dostlarımızla çubuklu formalarımızı giyer, bayraklarımızı açar, marşlarla maçımızı izleriz."

OTOMOTİV SEKTÖRÜNÜN GENÇ VE BAŞARILI YÖNETİCİSİ KOLUMAN MOTORLU ARAÇLAR A.Ş. OTOMOBİL SATIŞ DİREKTÖRÜ VE İCRA KURULU ÜYESİ, ÖĞRENCİLERİMİZDEN BERENİN BABASI K. ALTUĞ ERCİŞ'İN EV SAHİPLİĞİNDE DOPDOLU BİR "SÜRÜŞ KEYFİNE" ORTAK OLUYORUZ BU SAYIMIZDA. ALTUĞ ERCİŞ'LE BAŞARILARLA DOLU KARIYER YOLCULUĞUNU KONUŞUP, ARDINDAN MERCEDES'İN NEFES KESEN MODELLERİNDEN BİRİNİ YAKINDAN İNCELEYECEĞİZ.

"İNSANLAR OTOMOBİLLERİ SEVER, MERCEDES'E AŞIK OLURLAR"

Otomobil dünyasının o sert rekabet koşulları içerisinde başarıya ulaşmak birçok özelliğe bir arada sahip olmayı gerektiriyor. Bu elbette çok kolay değil ama Altuğ Erciş gibi profesyonellerle konuştuğunda başarının şifrelerine ulaşmak daha mümkün hale geliyor. Koluman Motorlu Araçlar A.Ş.'de satış danışmanı olarak başladığı yolculuğunda 16 yılı geride bırakan Erciş, bugün şirketin Satış Direktörü ve İcra Kurulu Üyesi unvanıyla kariyerine devam ediyor. Mercedes'in son yıllarda Türkiye'de yakaladığı hızlı büyüme trendinde önemli bir paya bir sahip olduklarını belirten Altuğ Erciş, markanın ifade ettiği değerlere sonuna kadar inanıyor; Türk halkı için Mercedes'in derin anlamlar taşıdığını söylüyor.

Öncelikle kısaca sizi tanıyabilir miyiz?

1975, Ankara doğumluyum. 1978 yılında ailemle birlikte İstanbul'a geldim. İlk ve orta öğretimimi burada tamamladım. İstek Vakfı Özel Bağlarbaşı Lisesi mezunuyum. 1994 yılında Uludağ Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdim. Okul bittikten sonra Koluman'da satış danışmanı olarak işe başladım. Mercedes Benz Koluman Motorlu Araçlar'ın İstanbul'daki tesislerinin ilk personellerindenim.

Otomotiv sektörüne olan ilginiz nasıl başladı? Koluman'la yollarınız hangi dönemde kesişti?

Dedemin Mercedes marka bir otomobili vardı. Aslında Mercedes'e olan ilğim buradan geliyor. Yakın çevremde de Mercedes kullananların sayısı oldukça fazlaydı. Küçük yaşlardan itibaren böyle bir ortamda büyüyünce ister istemez otomobillere karşı bir sevgi oluşuyor insanın içinde ve elbette Mercedes'e karşı...

Üniversitede oldukça aktif bir öğrenciydim. İktisadi ve İdari Bilimler Bölümü öğrencilerine staj ve kariyer olanakları sunmak üzere faaliyet gösteren AI-ESEC organizasyonunun Bursa Şube Başkanlığı'nı yürütüyordum. Hal böyle olunca iş dünyasıyla ilişkilerim de gelişti. Koluman'ın yöneticileriyle de bu vesileyle tanıştım. Okulu bitirirken kendilerinden gelen teklifi kabul ettim ve 1998 yılında İstanbul'daki tesislerin açılış sürecinde satış danışmanı olarak görevime başladım. Bir yandan da Yeditepe Üniversitesi Satış Pazarlama ve Yönetim Organizasyonu Bölümü'nde yüksek lisansımı tamamladım. 2002 yılında Göztepe Showroom'un inşaatı başladı. 2002-2004 yılların arasında buranın müdürlüğünü yürüttüm. 2005 yılında tüm otomobil bölümünün İstanbul Satış Müdürü, 2011 yılında da şirketin dört ayrı bölgesinin Satış Pazarlama Direktörü oldum. Aynı zamanda holdingin de İcra Kurulu Üyeliği'ni sürdürüyorum.

Koluman'ın kurumsal organizasyonu hakkında bilgi verir misiniz?

Firmamız, Mercedes-Benz Türk A.Ş.'nin Türkiye ana bayilerinden biri olup, Mercedes marka araçların satış ve satış sonrası servis hizmetlerini vermesinin yanı sıra, araç üst yapısı ve montaj işleri de yapıyor. Kurumsal anlamda yarım asırlık bir geçmişimiz var. Türkiye genelinde beş şube, sekiz Showroom'da 700'e yakın personelle hizmet veriyoruz. Ciro bazında Türkiye'nin en büyük 89'uncu firmasıyız.

Koluman'ın başarısının altındaki temel dinamikler nelerdir?

Öncelikle doğru yatırımlara odaklandığımızı ifade edebilirim. Yatırımlarımızı uzun soluklu gerçekleştiriyor, önümüzdeki 10-15 hatta 30 yılı göze alarak hareket ediyoruz. Düşünün ki, bundan 10 yıl önce Mercedes ülke çapında 3000-3500 otomobil satarken biz 12 milyon euro gibi çok ciddi bir yatırımı Göztepe'ye yaptık. Yatırımın ne kadar doğru olduğunu şu anda görebiliyoruz. 3000-3500 bandındaki satış rakamları bugün 20 bini aşmış durumda. Bu yaklaşık 6,5 kat artış anlamına geliyor. Dolayısıyla vizyoner bir bakış açısına sahip olmak çok önemli.

Genç bir yönetici olarak iş ortamındaki hassasiyetlerinizi de paylaşır mısınız?

Kurumsal yapı çerçevesinde çalışmalarımızı yürütüyoruz. Kurumsallık bir şirkette ol-

mazsa olmazdır. Yönetim anlayışımızın özünü şeffaflık oluşturuyor. Şu anda bulunduğumuz bina bile yönetim şeklimizi yansıtıyor; duvar yok her taraf cam. Hal böyle olunca sunduğunuz kaliteyi insanlara daha net biçimde aktarabiliyorsunuz.

Mercedes'in insanlar üzerinde yarattığı algı nasıl kuruldu?

İnsanımızı tanımak çok önemli. Türkiye'de bilhassa markanın önemi o kadar kuvvetli ki kullanıcı ne kullanıyorsa kullansın farklı bir markada olsa Mercedes Benz amblemini gelip yapıştırıyor. Bu herkesin Mercedes Benz alma hayali kurduğunun göstergesidir. Sadece otomobilde değil ticari araçlarda da

durum böyle. Halkımız bu markayı seviyor ve sahipleniyor. Mercedes'in teknolojisi öylesine gelişti ki, güvenlik sistemleri sayesinde diğer markalara göre kaza yapma ihtimali minimuma indi. Örneğin yorgunluğunuzu algılayıp, aracı yavaşlatarak size kahve içme önerisinde bile bulunabiliyor. Zaten Mercedes güvenlik teknolojilerinde her zaman öncü olmuştur; ABS frenleme sistemini, ESP'yi bulan Mercedes'tir. Otomotiv güvenliği için Ar-Ge çalışmalarına en fazla para harcayan marka Mercedes'tir. Ayrıca ülkemizde çok önemli bir kriter olan ikinci el satışlarda dahi çok fazla değer kaybına uğramıyor.

Peki, sizin ilk otomobiliniz hangisiydi?

Hiç otomobilim olmadı; şirketin araçlarını kullanıyorum. (gülüyor) Ama ilk direksiyonuna geçtiğim araç yine bir Mercedes idi.

Şu anki aracınız hakkında bilgi verir misiniz?

Şu an 2014 model E350 Bluetec 4M araç kullanıyorum. Bu aracı konforu, performansı, yol tutuş özellikleri ve güvenlik donanımlarının üst seviyede olmasından dolayı kullanmayı tercih ediyorum.

Otomobil kullanmak size neyi ifade ediyor?

Benim için otomobil kullanmak bir hobi değil. Otomobili her erkek kadar seviyorum. Ev ile iş arasında kullandığım, arada sırada seyahat yaptığım bir araç sadece. Ama Mercedes öyle değil; kullanırken keyif aldığım, farklı hisler yaşatan, kendimi güvende hissettiğim, sportif, hayatıma renk katan bir marka Mercedes. Örneğin evde müzik dinlediğim sistem arabamda da var. Ya da evde en keyif aldığım koltukta otururken yaşadığım rahatlama hissini Mercedes'imde de bul-

KIZIMIZ ANABİLİM'İN GÜVENLİ ELERİNDE

Bizim için önemli olan çocuğumuzu emin ellere teslim edebilmek, sağlıklı yetişmesini sağlayabilmektir. Çok fazla eğitim kurumu var; ister istemez insanın kafası karışıyor. Biz aldığımız referanslar doğrultusunda aynı zamanda Seda Hanım'ın sayesinde Anabilim'i olduk. İyi ki otuzuz. Beren'deki gelişimi gördükçe mutluluğumuz artıyor. Okula sık sık gidiyorum. Müfredata ve ajandaya bakıyorum. Önümüzdeki yıllara yönelik farklı çalışmalarla altyapıyı hazırlıyorlar. Bu köklü yapıyı geleceğe taşıyacak heyecana ve profesyonelliğe sahipler.

yorum. Dolayısıyla Mercedes hayatın konforunu tamamlayan bir metadır.

Aileniz hakkında bilgi verir misiniz?

2008 yılında evlendim. Beş buçuk yaşında Beren adında bir kızım var. Üç yıldır Anabilim Suadiye Anaokulu'nda okuyor. Ayrıca Şubat ayının ilk haftasında bir oğlumuz olacak. Dolayısıyla ailemiz genişliyor. Yoğun iş tempomun dışında kalan tüm vakitleri aileme ayırıyorum. Kızım bana çok düşkün, eşim de işten yeni ayrıldı hamileliği nedeniyle. Fırsat bulduğumuzda birlikte yapmaktan keyif aldığımız birçok aktivite var. Seyahat etmek, spor yapmak ve kışın kayak yapmak bunların başında geliyor. Yaz aylarında ise imkân olduğunda tüplü dalış yapıyorum. Ben dalarken kızım ve eşim bana asistanlık yapıyor.

Altuğ Bey, kızının oyuncu Caner Cindoruk'a hayran olduğunu söylüyor...

ÜLKEMİZİN ÖNEMLİ BİR DEĞERİ,
SİNEMANIN KIYMETLİSİ:

Hülya Koçyiğit

ÖĞRENCİLERİMİZLE BİR ARAYA
GELEN ÇOK DEĞERLİ BİR İSMİ
SAYFALARIMIZA KONUK ETMENİN
GURURUNU YAŞIYORUZ.
HER ROLÜN ÜSTESİNDEN
BAŞARIYLA GELEN, ÖRNEK
KİŞİLİĞİ VE MÜTEVAZİLİĞİYLE
YERİNİ SAĞLAMLAŞTIRMISINIZ
İSİMLEYİZ. O BİZİM MERYEM
GELİNİMİZ, SUSUZ YAZ'DAKİ
BAHAR'MIZ, EBE MÜRVE'TİMİZ,
KURBAĞALAR FİLMİNDEKİ
ELMAS'IMIZ, DÜĞÜN FİLMİNDEKİ
ZELHA'MIZ, KINALI YAPINCAĞIMIZ
VE DAHA NELER NELERDE KİMLİK
BULMUŞ HÜLYA KOÇYİĞİT'İMİZ.

Röportaj: ERDEM ÇAĞLAYAN

Türkiye, sinema alanında çok aşamalar kaydetmiş olsa da Yeşilçam'ın tadı bir başkaydı. O zamanlar her şeye ulaşmak günümüzdeki kadar kolay da değildi. İmkânsızlıklara rağmen bizi derinden etkileyen böylesine özel filmlerin yapılması ve rolleriyle bütünleşen oyuncuların varlığı benim ve birçoğumuz için hayret vericiydi. Hepimizin hayranlıkla izlediği Hülya Koçyiğit filmleri de şarap misali yıllanarak daha da güzelleşti, içimize işledi. Hiç bıkmadan aynı heyecanla izliyoruz beyaz perdeden televizyona yansıyan ve güzelliğini yüreğinden alan "Hülya" mızı... Peki, Hülya Koçyiğit nasıl bu kadar iz bıraktı bentliğimizde? Cevabı çok açık aslında; başarılı oyunculuğunun dışında sevenleriyle bağıni hiç koparmadı; samimiyeti ve yüreğine sığdırdığı güzellikleri paylaşmayı, bununla çoğalmayı bildi.

Bizler için çok değerli bir isimsiniz. Bu nedenle çocukluk yıllarınızı merak ediyoruz. Nasıl bir çocukunuz? O zaman ki hayalleriniz nelerdi? O dönemden aklınızda yer eden anlar nelerdir? İstanbul'un şirin bir boğaz köyü olan

Kuzguncuk'ta, üç kız kardeşin en büyüğü olarak çocukluğum geçti. Kuzguncuk, Rum, Ermeni, Musevi ve Müslümanların bir arada yaşayarak, kültürlerini paylaştığı, gelenek ve göreneklerine saygı duyduğu, herkesin birbirine gülümsediği, kimsenin ötekileştirilmediği, birlik, barış ve huzur içinde yaşanılan bir köydü. Bu sebeple fazlasıyla şanslı bir çocuk olduğumu söyleyebilirim. Plajı olmadığı için iskeleden araba lastikleriyle atlayarak ilk kez boğazda yüzmeyi öğrendim mesela(gülüyor).

Çocukluğum da günümüz çocukları gibi ekrana kilitlenmiş olarak değil de, Kuzguncuk'un sakin, mutlu, en huzurlu zamanlarında sokakta çeşit çeşit oyunlar oynayarak geçti. Ama uslu bir çocuk olduğumu söyleyemem. Bu sebeple sürekli olarak annemden uyarı alırdım. "Hülya'cım ama sen böyle yaparsan olmaz. Senden küçük iki kız kardeşin var, sen ablasın ve onlara örnek olmak zorundasın." Hakkı da vardı annemin. Ağaç tepelerinden inmeyen, nerede bir uçarılık orada biten bir kızı vardı. Dolayısıyla da hep frenlendim. (gülüyor) Bu yaramazlıklarımın yanı sıra yoğun bir eğitim ve öğretim hayatım vardı. Bir yandan okula gidiyor, bir yandan tiyatrodan oynuyor, bir yandan keman, flüt ve piyano dersi alıyordum. Annem ile birlikte hepsi arasında mekik dokuyorduk yani...

Sonra 23 Nisan'lar hep aklıma geliyor. Ne zaman bir gösteri, etkinlik, şenlik yapılırsa ben hep en önde olurdum. Şiir okunacaksa okur, şarkı söylenecekse söyler, dans gösterilerinde yer alır, bayrak taşınacaksa hep ben taşırdım. Öğretmenlerimin gözde öğrencisi olmaktan son derece mutluydum.

Annem bayramlarda hep çok şık olmamızı isterdi. O zamanlarda da hazır giyim olmadığı için kıyafetlerimizin modellerini kendisi çizer ve sonrasında terziye diktirirdi. Çünkü bayramlar çok önemliydi; özenli olunması gerekirdi. O zamanları en güzel kılan ise tarifi olmayan birlik ve dayanışma ruhuuydu.

Aklımda canlanan bir diğer görüntü ise kendisini her akşam karşılamaya gittiğimiz biricik babamın işten eve vapurla dönüşü... Vapurun iskeleye yanaşmasını beklemeden hemen atlar ve ben her defasında denize düşecek diye çok korkardım. Bu bende bir kâbus olmuştu, rüyalarım da bile bu sahneyi görür, bununla savaşırdım. En çok hayalini kurduğum ise balerin bir Hülya idi. O sahneye, seyircilerin karşısına çıkmak ve o coşkulu alkışlarını alarak, onları selamlayabilmek... Balerin olmanın yanı sıra ablağımdan, öğretici yanımdan ötürü öğretmen, yeni yerleri görme merakımdan da hostes olmayı düşlerdim.

"1964 YILINDA BERLİN FİLM FESTİVALİ'NDE "ALTIN AYI" ÖDÜLÜNÜ KAZANARAK TÜRKİYE'NİN İLK ULUSLARARASI BAŞARISINI GETİREN SUSUZ YAZ İLE SİNEMA HAYATIM BAŞLAMIŞ OLDU."

HOŞ SOHBET

HÜLYA KOÇYİĞİT

Hülya Koçyiğit, toplumun her kesiminin ve her jenerasyonun hayranlığını kazanmış bir isim. Duyarlı kişiliğinizi göz önünde bulundurarak sormak gerekirse, bu konunun yüklediği sorumlulukla nasıl başa çıktınız?

Sürekli olarak toplumun göz önünde olmak, örnek bir kişilik oluşturmak oldukça ağır bir sorumluluk. Bu nedenle hep doğru, gerçek, dürüst, doğal olmak, kendini iyi yetiştirmek, daha çok okumak, gezmek, görmek, dünyayı izlemek, takip etmek, kendi tarihine ve kültürel yapılarına sahip olmak hayatımın öncelikleri oldu. Bu birikimlerimi, tecrübelerimi de kendime saklamak yerine seve seve paylaşmasını hep bildim.

Bu zamana kadar hayat verdiğiniz karakterler içerisinde ruhunuza işleyen; “Gerçek yaşamdaki Hülya bu” dediğiniz, sizin için özellikli olan karakter hangisi veya hangileriydi?

Hiçbiri ben değilim aslında ama hepsi içimdeki benden çıkmış parçalar, benim yaratıklarım... Korumacı, sevgi dolu olmaları, doğrularından şaşmaları, hak yememeleri, paylaşımcı olmaları, dürüstlükleri, insan onuruna saygıları sebebiyle “Kardeşim” ve “Düğün” filmlerindeki abla karakterleri, “Vurun Kahpeye” adlı filmde canlandırdığım Aliye öğretmen yakınlıkları nedeniyle benim için özellikli karakterlerdi.

Henüz bir tiyatro öğrencisiyken çok başarılı bir oyuncu oldunuz. O dönemde eğitim hayatınız nasıl şekillendi. Tiyatro bölümünde okumak hayaliniz miydi yoksa sizin sanata yakınlığınızı fark eden ailenizin yönlendirmesi miydi? Ve sonrasında bir anne ve annenize olarak çocuklarınızı eğitim konusunda nasıl yönlendirdiniz?

Tiyatro oyuncusu olmak benim isteğimdi. Ne mutlu bana ki ailem bu konuda hep destek verdi, önümü açtı, yanımda durdu. Annem zaten çok okuyan ve sanatı çok yakından izleyen bir sanatseverdi. O nedenle eğer bir sanatçı olacaksam çok iyi, çok yönlü eğitilmem gerektiğini söylerdi ve bunun için de beni yetiştirirken çok özen gösterdi. Hem anne hem de annenize olarak kızımın ve torunlarımın yetenekleri, istekleri, tutkuları konusunda özgür olmalarını ve doğru eğitim almalarını sağlamaya çalıştım. Hiçbir zaman bu mesleği yapacaksınız diye bir baskım olmadı kendilerine.

Dünden bugüne Türk sinemasının geçirdiği değişimi yorumlamanızı istesek bugün gelinen noktadan memnun musunuz?

Başlangıçtaki o amatör yapı bugün daha profesyonel bir düzeye geldi. Tek kamerayla teknik yoksunluklardan, bugün geldiğimiz nokta beni çok mutlu ediyor. Sinemamızı dünyaya açma konusunda genç girişimcilerin çoğalması, sinema bölümleri olan okulların hayata geçmesi, bugün sinema adına bir umudu doğuruyor. Yeteneklerini geliş-

tirmek için daha büyük özveriyle çalışan ve bunu bir aşk ve saygıyla yapan gençler daha kalıcı olacaktır.

Sinemadaki kariyeriniz boyunca hiç unuttuğunuz, yaşamınıza etki eden veya sizin için dönüm noktası olan bir olayı bizlerle paylaşır mısınız?

Hayatımın dönüm noktası ilk filmim Susuz Yaz’dır. Konservatuar eğitimime devam ediyordum... Kardeşim Nilüfer’in setinde çok değerli usta, yönetmen Metin Erksan ile tanışmıştım ve bir sonra çekeceği film Susuz Yaz’ın kadın oyuncu arayışını yapıyordu. Henüz 15 yaşındaydım, her ne kadar bu rol için küçük görünsem de makyajlar, eşarplar, deneme çekimleriyle bende karar kıldı. 1963 yılında çekimlerini gerçekleştirdiğimiz, 1964 yılında Berlin Film Festivali’nde “Altın Ayı” ödülünü kazanarak Türkiye’nin ilk uluslararası başarısını getiren Susuz Yaz ile sinema hayatım başlamış oldu.

Hülya Koçyiğit için sıradan bir gün nasıl geçiyor; bir uğraşınız veya hobiniz var mı? Organiğe olan merakım dolayısıyla evimin bahçesinde küçük de olsa bir bostanım var. Sıcak, soğuk, kar, yağmur, çamur demeden mutlaka her gün birkaç saatimi bostanda geçiriyorum. Ekip biçmek, toprakla uğraşmak inanılmaz bir huzur ve keyif veriyor bana. Sonrasında oradan topladıklarımı yemek yapıp, bunları ailemle, sevdiklerimle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum.

Ataşehir Anabilim Anadolu Lisesi öğrencilerimizden Özüm Taşan ve Efecan Bişkin, Hülya Koçyiğit ile bir araya gelerek sohbet etme fırsatı buldu.

TÜRKİYE’NİN KALBİNDEYİZ.

TAM 22 YILDIR...

İlk hastanesini 1991 yılında kuran Acıbadem Sağlık Grubu bugün sağlık sektöründe global bir marka olmuştur.

Acıbadem, sadece bir hastane grubu olmanın ötesinde, destek hizmet kuruluşlarından üniversiteye kadar geniş bir yelpazeyi kapsayan entegre bir sağlık hizmeti modeline dönüşmüştür.

ACIBADEM

BURÇE BEKREK, AKILLI TASARIMLARIYLA MODA DÜNYASINA İMZASINI ATİYOR

2008 YILINDA "YILIN GELECEK VAAT EDEN MODA TASARIMCISI" ÖDÜLÜNÜ ALDIĞINDA DİKKATLERİ ÜZERİNE ÇEKEN BURÇE BEKREK, ARADAN GEÇEN SÜRE ZARFINDA TUTKU DOLU TASARIMLARI VE AKADEMİK KARİYERİYLE BAŞARISINI DAHA İLERİYE TAŞIDI. MODA TASARIMINDA BİR EKOL OLMA YOLUNDA İLERLEYEN BEKREK, YARATICILIĞININ SIRLARINI KIRMIZI AKTÜEL'E ANLATTI.

Yaşamın hızlı akışı içerisinde insanların estetik anlayışı, beklentileri günden güne değişiyor. Hayatın ayrılmaz bir parçası haline gelen moda da söz konusu değişimden en çok payını alan alanlardan biri. Ne mutlu ki genç ve yenilikçi isimlerin gayretleriyle bugün Türk modası geleceğe çok daha umutlu bir şekilde bakıyor. Bu umuda önemli katkısı olan bir isimle buluşturma çağız bu kez sizleri. Kendisi de Anabilim Eğitim Kurumları'ndan mezun olan Burçe Bekrek'in moda dünyasında attığı adımların izini sürüyoruz. Nişantaşı'nda son derece modern ve keyifli bir mekânda çalışmalarını sürdüren Burçe Bekrek, samimi sohbetiyle bizleri yolculuğuna ortak ediyor.

Yaratıcılık ve estetik söz konusu olduğunda insanların çok küçük yaşlardan itibaren ken-dilerini fark ettirdiklerini görüyoruz. Sizde de durum aynı mıydı? İlk ne zaman hissettiniz ta-sarım tutkunuzu?

Çekirdek bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldim. Babam tekstil sektöründe yönetici olarak çalışıyordu, annem ressamdı. Açıkçası küçük yaşlardan itibaren geleceğe dair birtakım hayallerin içinde oluşmaya başladığımı çok net hatırlıyorum. Örneğin kimsenin yönlendirmesi olmadan klasik baleye merak saldım. Bale, üniversite birinci sınıfa kadar hayatımın büyük bir parçasıydı. Yine daha küçük bir kız çocuğuyken annemin eski elbiselerini kesip onları farklı şekillere sokardım. Bebeklerle değil, kumaşlarla oynayan bir çocuk-tum. Dolayısıyla kendimi bildim bileli tasarlamaya merakım vardı. Üstelik başta ailem olmak üzere bu konuda beni yönlendiren birisi olmamıştı, tamamıyla içimden gelen bir ilgiydi. Sonrasında baleye giderken giydiğim antrenman kıyafetlerimi kendim tasarlamaya başladım. Artık yavaş yavaş moda tasarımcısı olmanın hayallerini kuruyordum.

Peki, bu durum eğitim hayatımıza ne ölçüde yansdı?

Başlarda içime kapanık bir çocuk-

tum. Ailem daha dışa dönük biri olabilmem için iyi bir okul arayışına girdi ve nihayetinde Anabilim'de karar kıldılar. İyi ki bu tercihi yapmışlar; Anabilim'e başladıktan sonra orada sunulan ortam, sosyal yaşama daha iyi adapte olmamı sağladı. Üstelik öğrencilerin yeteneklerini destekleyen bir yaklaşım vardı. Bu sayede daha başarılı bir okul hayatım oldu ve Anabilim'i dereceyle bitirdim. Bu süreçte moda tasarımına olan yatkınlığımı öğretmenlerim de destekledi. Üniversite sınavlarında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü'nü kazandım. Ancak derslerin yoğunluğu nedeniyle ilk yıl baleyi bırakmak zorunda kaldım.

Üniversite yıllarını nasıl değerlendirdiniz?

Bugün hem bir modacı hem de bir akademisyen olarak öğrencilerime söylediğim çok önemli bir şey var; üniversite yıllarında hedeflerimizle ilgili işlerin ne kadar içinde olursanız, geleceğinizle ilgili kararları o kadar kolay verebilirsiniz. Ben de öyle yaptım. Son sınıfa kadar tiyatro kostümü tasarımıyla, hazır giyimde birçok alanda deneyim kazanmaya çalıştım. İTÜ Sahnesi, Seyyar Sahne gibi özel tiyatrolarda alanımla ilgili çalışmalarda bulundum. Zaten üniversiteyi de yine dereceyle bitirdim.

Bu deneyimlerden sonra profesyonel meslek yaşamı için yol haritanızı belirlemiş miydiniz?

Çocukluktan gelen tutku, üniversite yıllarında kazanılan deneyimlerle birleşince ne yapacağıma karar vermem çok daha kolay oldu. Eğitimi İtalya'da sürdürmek istiyordum. Üniversiteden sonra ortama uyum sağlayabilmek ve dil hakimiyetimi geliştirmek için hemen soluğu İtalya'da aldım. Ardından bu alanda dünyanın en önemli okullarından biri olan Istituto Marangoni'de Fashion Styling Master'ı yaptım. Burası kariyerimdeki en önemli yapıtaşlarından biridir. Marangoni'den de dereceyle mezun oldum. Hatta bu sırada D&G'nin styling yarışmasını kazandım. Benim için çok güzel bir deneyimdi. İtalya'dan sonra kariyerimi Türkiye'de devam ettirmek istedim ve 2007 yılında ülkeye geri döndüm. 2008 yılında Türkiye'de düzenlenen Fashion Tv Moda Ödüllerinde "En İyi Gelecek Vaat Eden Moda Tasarımcısı" ödülünü aldım.

Röportaj: ERDEM ÇAĞLAYAN

Burçe Bekrek, Anabilim'de gördüğü eğitimin kariyerine büyük katkı sağladığını dile getiriyor.

BURÇE BEKREK

Akademik kariyeriniz bu dönem de mi başladı? Moda konusunda akademik kariyer yapmak hep arzu ettiğim bir şeydi. Türkiye’de bazı önemli şirketlerde görev aldıktan sonra asıl hedefim olan kendi markamı yaratma konusunda çalışmalara başlamıştım. İtalya’da bitirdiğim Istituto Marangoni’nin temsilcileri bazı görüşmeler yapmak için Türkiye’ye gelmişler ve bunlardan birini Yeditepe Üniversitesi’yle gerçekleştirmişler. Görüşme esnasında benim de adımlarımı geçmiş. Kısa bir süre sonra Yeditepe Üniversitesi’nden davet aldım ve burada Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil ve Moda Tasarımı Bölümü’nde Fashion Styling dersleri vermeye başladım. Türkiye’de de ilk defa bu bölüm açılmış oldu. Ardından İtalyanca Sanat ve Tasarım Bölümü’nde Endüstriyel Moda Projeleri dersine girdim. Bu yıl ise Fashion Styling derslerinin yanı sıra Hazır Giyim Diploma Projesi dersini de vermeye başladım.

Tüm bu koşuşturma içerisinde Burçe Bekrek markası nasıl doğdu?

2009 yılında şuan bulunduğumuz mekânı ofis olarak kiraladım. Biraz mükemmeliyetçi bir insanım. Bu yüzden ilk koleksiyonumu hazırlayıp, marka kimliğini oturtuktan sonra 2010 yılında açılışı gerçekleştirdim. A’dan Z’ye tüm marka süreçlerini bizzat oluşturdum.

Nihayetinde çocukluktan gelen bir hayali gerçeğe dönüştürmüşsünüz. Peki, Burçe Bekrek markasının kendine has özellikleri neler?

Markamın felsefesini “Pret a Porter” anlayışıyla, insanların günlük yaşamlarında kullanabilecekleri tasarımları ortaya koyabilmek şeklinde özetleyebilirim. Ben giysilere, tasarıma aşığım. Benim işim görsellikle bir konsept yaratmaya çalışmak. Türkiye’de modacılar genelde hikâyesel bir yaklaşımla tasarımlarını hayata geçiriyorlar ama moda dünyada ne yazık ki böyle bir yöne doğru gitmiyor. Biz akıllı tasarımlar yapıyoruz. Yani gündüz elbisesi çeşitli modifikasyonlarla gece elbisesi haline dönüşebiliyor. Buna uyum sağlayabilecek şekilde kullandığımız kumaşlar da akıllı tekstil ürünlerinden oluşuyor. Akıllı tekstiller, nano-

teknolojik ürünleri içeriyor. Bunları kullanmak zordur ama iki çok önemli avantajı vardır. Birincisi daha işlevsel koleksiyonlar yaratılabiliyor. İkinci ve çok önemli diğer avantajı ise sürdürülebilirlik. Akıllı tekstiller daha çevreci. Su ve enerjiden tasarruf sağlıyor. Ayrıca yapısal özellikleri sayesinde artık daha değişken hale gelen iklimsel koşullara karşı daha iyi koruma sağlıyorlar. Yani giydiğiniz elbise yazın sıcak-

tan, kışınsa soğuktan koruyor. Çevre duyarlılığı moda içerisinde çok önemli bir başlık haline gelmiş durumda.

Bir tasarımcı olarak en çok nelerden etkileniyorsunuz?

Tasarımı yaparken ilham almanın bir kuralı yoktur aslında. Şuan önümüzde duran kahve fincanından bile bir şey çıkartabilirsiniz. Tasarımcılık tamamen gözlemci olmakla ilgili. Sürekli etrafı tarıyoruz. O yüzden nereden etkileneceğimizi hiç belli olmuyor. Ama felsefe ve psikolojinin benim dünyamda ağır bastığını söyleyebilirim. Zaten koleksiyonlarımızın isimleri, Intorverso (İçeride dönük), Estroverso (Dışarı dönük), Causalità (Nedensellik) ve Overlapping (Örtüşme) şeklinde. Bazen bir insanın tavırları ya da bir Jazz melodisi beni o kadar etkiliyor ki, ondan bile bir çıkarım yapabiliyorum.

Tasarımlarınızı insanların üzerinde gördüğünüzde ne hissediyorsunuz?

İnanılmaz mutlu oluyorum tabii. Hayal gücünüzün başka insanların zevkleri haline dönüşmesi büyük bir keyif kaynağı aynı zamanda. Mesela ilk koleksiyonumu hazırladığımda Sertap Erener bir kaç parça almıştı. İnsanlar billboardlarda, televizyonlarda tasarımlarımı böyle büyük bir sanatçının üzerinde görmüşlerdi. Bu elbette gurur kaynağı oluyor. Bugün de birçok ünlü isimle çalışıyorum. Hepsisiyle çalışmaktan ayrı ayrı çok mutluyum. Ayrıca artık sabit müşterilerim var. Onlarla neredeyse dost olduk.

Geleceğe dair planlarınız neler? Bir Türk tasarımcı olarak yurtdışına açılmaya nasıl bakıyorsunuz?

Burçe Bekrek markası, minimal ama akıllı tasarımlar yapan genç bir marka. 2013 yılında Mercedes-Benz Fashion Week Berlin’de koleksiyonumu tanıttım. İleride öncelikle İtalya’da satan bir marka olmak istiyorum. Tasarımlarım “Made in Italy” konseptine çok uygun. Birçok insan ilk gördüğünde bunu dile getiriyor. Şu anda dünyanın birçok yerinden müşterim var. Hatta kimi zaman internet üzerinden bile iletişime geçip, hayal ettikleri tasarımları paylaşı-

MARKAMIN FELSEFESİNİ “PRET A PORTER” ANLAYIŞIYLA, İNSANLARIN GÜNLÜK YAŞAMLARINDA KULLANABİLECEKLERİ TASARIMLARI ORTAYA KOYABİLMEK ŞEKLİNDE ÖZETLEYEBİLİRİM. BEN GİYSİLERE, TASARIMA AŞIĞIM. BENİM İŞİM GÖRSELLİKLE BİR KONSEPT YARATMAYA ÇALIŞMAK. TÜRKİYE’DE MODACILAR GENELDE HİKÂYESEL BİR YAKLAŞIMLA TASARIMLARINI HAYATA GEÇİRİYORLAR AMA MODA DÜNYADA NE YAZIK Kİ BÖYLE BİR YÖNE DOĞRU GİTMIYOR.

yorlar. Bu noktada mantıklı adımlar atarak ilerlemek istiyorum.

Marka yaratmak ve bu marka altında insanlara ulaşmak iyi bir tasarımcı olmak kadar iyi bir girişimci olmayı da gerektiriyor. Konunun bu boyutunda kendinizi nasıl geliştirdiniz?

Ben ortaokuldayken babam aile şirketimiz olan Burçe Tekstil’i kurdu ve halen devam ediyor. Ben de şuan şirketin konsept danışmanlığının yanı sıra diğer işlerimi de yakından takip ediyorum. Geçmişten gelen bu birikim ve yine kariyerim boyunca elde ettiğim deneyimler işin ticari kısmına da hâkim olmamı sağladı. Ayrıca İHKİB ve Kalkınma Ajansı tarafından kurulan Türkiye’nin ilk moda girişimcilik merkezi İstanbul Fashion Incube’a seçilmiş kişilerden biriyim. Buraya gelen danışmanlardan markalarımızı A’dan Z’ye büyütmek için çeşitli eğitimler alıyoruz. Gerçekten de modanın geleceği için oldukça faydalı bir kurum.

Birçok genç modaıyla yakından ilgileniyor ve bu yönde bir kariyer hayali kuruyor. Onlara söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Moda tasarımı genel olarak insanın içinden gelen bir arzudur. Sonradan “ne yapsam” kaygısıyla başarılabilir bir alan değil. Buna âşık olmak, tutku duymak ve çok çalışmak gerekiyor. Dışarıdan görüldüğü kadar kolay bir iş değil. İnsanlar 2014’ü yaşarken, biz şu an 2017’yi yaşıyoruz. Gerçekten kendinizi vermeniz lazım. Ayrıca bu mesleğe yönelmek isteyenler çok iyi eğitim almaları. Diğer taraftan moda geliştikçe kendi içinde farklı dallar yaratıyor. Marka yöneticiliği bunlardan biri. Bunun gibi geleceği olan yeni fırsatları iyi analiz etmeliler.

Son olarak Anabilim’in kariyeriniz ve yaşamınız üzerindeki etkisini yorumlar mısınız?

Anabilim bana çok şey kattı. Neredeyse özel ders almışçasına bir eğitim ortamı sunuldu. Anabilim’de bir aile ve sadakat durumu söz konusu. Aldığım eğitim sayesinde daha dışarı dönük bir insan haline geldim. Anabilim, hayallerimdeki mesleği yapabilmem için bana gereken altyapıyı sağladı. Ayrıca İngilizcemin bu kadar iyi olmasının nedeni de Anabilim’deki hocalarımdır.

“YARINI KURMAK İÇİN

GENÇLERİN REHBERLİĞİNE İHTİYACIMIZ VAR”

YAŞAMIN HER ANINDA İYİYİ VE KÖTÜYÜ, BEYAZI VE SİYAHİ BİR ARADA YAŞIYORUZ. HAL BÖYLE OLUNCA KARŞITLIKLAR ALIŞKANLIĞA DÖNÜŞÜYOR, DETAYLAR SİLİKLEŞİYOR. SANAT İSE BU DETAYLARI ORTAYA ÇIKARAN, DUYARSIZLIĞA KARŞI BİLİNCİ PARLATAN EN ÖNEMLİ HAZİNEMİZ. RESSAM DOÇ.DR. MÜRTEZA FİDAN GİBİ SANAT İNSANLARI SAYESİNDE ÇARPICI GERÇEKLİĞİMİZİ YENİDEN KEŞFEDİYOR, YAŞAMIN KALABALIGI İÇERİSİNDE YİTİRDİĞİMİZ RENKLERİ GERİ KAZANIYORUZ. MÜCADELESİNİ YARATTIĞI İMGELERLE VE ÜNİVERSİTEDE VERDİĞİ DERSLERLE SÜRDÜREN FİDAN, BİZİM ADIMIZA SİS PERDESİNİ ARALAYOR; SANATI ZAMANIN RUHUyla YORUMLUYOR.

Anabilim Sancaktepe Kampüsü öğrencilerimizden Gözde İrem Zor, Destina Lara Orak ve Zeynep Baykuş'un sorularını yanıtlayan Mürteza Fidan, öğrencilerimizin merak ettiği konulara açıklık getirdi.

oturur oradaki heykellerin resimlerini çizdim. Çok motive olurdum çünkü oradaki turistler beni hayranlıkla izlerlerdi. Sadece bir şanssızlığım vardı; etrafımda resim hakkında bilgiye sahip kimse yoktu. Lisede resim alanında fakülteler olduğunu öğrendim ki, benim dönemim de iki tane vardı. Bu fakülteler de oturduğumuz yere uzaktı. İlk ödülleri lisedeyken aldım. Ivan Turgenyev'in "Babalar ve oğullar" kitabı için kapak resmi çizmiştim.

Yeteneği olan birçok insanın önündeki engellerden biri gelecek kaygısıdır; akademik tercihinizi yaparken siz bu kaygıyı yaşadınız mı?

Ben değil ama ailem yaşadı. Güzel Sanatlar Fakültesi'ne gitmek istiyordum. Tabii babam makine mühendisi olmamı istiyordu. Ama bana çok sıkıcı geliyordu bu alan. Şanslıyım ki ailem beni iyi tanıdığı için müdahale etmedi, güveniyorlardı. Yine de ailemi de dikkate alarak Mimar Sinan Üniversitesi İç Mimarlık Bölümü'nü tercih ettim. Sonra Marmara Üniversitesi'nin de sınavlarına girdim ve resim bölümünü kazandım. Kısa bir karar aşamasının ardından asıl istediğim resim olduğunu anladım ve o yolda yürümeye karar verdim. 80'li yıllarda Türkiye'de sanat yapmak çok zordu ve galeri sayısı da azdı. Bizim gibi gençlerin sergi açma imkânı çok kısıtlıydı. Bu nedenle üniversiteyi bitirdikten sonra Amerika'ya gitmeyi düşünüyordum. Ancak biryandan da yüksek lisans sınavlarına başvurmuşum. O esnada Ergin İnan'la karşılaştım; "Seni asistanım olarak almak isterim" dedi. Bu benim için iyi bir fırsattı ve asistanlığı tercih ettim. Sonra yurt dışı hayalimi gerçekleştirmek için Avusturya hükümetinin bursuna müracaat ettim. Nihayetinde Venedik Akademisi'nden Prof.Emilio Vedova ile bir süre çalıştıktan sonra Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ndeki görevime döndüm.

Sanat her ne kadar insanın varlığını anlamlandıran bir alan olsa da ülkemizde gerektiği kadar anlaşılmıyor. Hal böyleyken siz nasıl karar verdiniz yolunuzu resimle çizmeye ve sanatçı olmaya?

Sanat insanın ruhunda vardır; ama bütün insanların... Bazen tesadüflerle ortaya çıkar, bazen de kendiniz keşfedersiniz: Öyle ki bir gün ortaya çıkmak üzere insan varlığında potansiyel olarak gizlenmiştir. Sanata ilgi duyan çoğu insan gibi ben de baştan beri sürekli resim yapardım. Hatta kendimi en iyi ifade edebildiğim araç resimdi. Bu da beni diğerlerinden farklı bir yere konumlandırıyor ya da öyle hissetmeme neden oluyordu. Bir de kimilerine göre iyi, kimilerine göre kötü bir özelliğim vardı; bana müdahale edilmesinden pek hoşlanmazdım. Bir şey yapıyorsam doğru ya da yanlış onu ben sonuçlandırmalıydım. Bu durum hala aynı. Ortaokulda bu yeteneğim daha da belirginleşti. Hatta o zamanlar kendi başıma arkeoloji müzesine giderdim. Büyük bir resim defterim vardı. Müzeye gider, yere

Bu süreçte kişisel sergi açtınız mı? Ödüllerinizden de bahseder misiniz?

Dört tane devlet ödülüm var. Bir organizasyonda iki ayrı dalda ödül aldığım da oldu. Yine Esbank'ın o dönem büyük önem taşıyan yarışmalarında birinciliğim; kısacası oldukça fazla ödülüm var. Sanırım sekiz civarı böyle büyük ödüle sahibim. Ödüller o yaşlarda motivasyonu yükselten bir şey, belki referans olarak kullanabilirsiniz ama sanat içerisinde ödül kavramını biraz sorunlu bulurum. Bu zamana kadar 1500'ün üzerinde karma sergide yer aldım. Japonya, Almanya, İsveç, Danimarka, Avusturya, İtalya ve Amerika gibi ülkelerde çalışmalarım oldu. 1991 yılında ilk kişisel sergimi Vakko Ankara'da düzenledim. Sonrasında 1992'de İzmir Vakko'da, 1993 yılında da İstanbul Vakko'da kişisel sergilerimi yaptım. Yaklaşık 10 tane kişisel sergim var. Bu süreçte akademik kariyerimi Marmara Üniversitesi'nde devam ettirdim. Bugün de öğretim üyesi olarak aynı üniversitede görevime devam etmekteyim.

En çok hangi renkleri kullanıyorsunuz eserlerinizde? Boyaları siz mi üretiyorsunuz?

Boyaların hammaddesinin büyük bir bölümünü yurtdışından getiriyorum ve kendim yapıyorum. Çünkü ben doğadaki rengi istiyorum. Dolayısıyla uzun yıllar laboratuvarında boya çalışması yaptım. Resimlerimde kendi ürettiğim boyaları kullandım. Doğal olan malzemeleri boyanın bağlayıcı maddesi olarak kullandım. Uyguladığım tekniğin geleneksel adı, kullanım şekli temperadır. Resme uygulandığı da tempera resim uygulamasıdır. Olabildiğince yağdan arınmış su bazlı bir boya kullanıyorum. Teknik olarak da ikona tekniği kullanıyorum. Ve son katlarda, ayrıntılarda yağlı boya uygulamaları yapıyorum.

İkona tekniği bildiğimiz çalışmalarından ayrılıyor mu?

İkona, bizim coğrafyamızda çokça kullanılır aslında. Coğrafyamızda yer alan Ortadoks kiliselerinde dinsel resimler ikona denilen bir tarzda yapılıyordu. Bunlar azizlerin resimlerini içerir ya da Hristiyan inancındaki birtakım uhrevi

sahneleri vurgular. Bu ahşap tuvaler üzerine uygulanan bir teknik. Benim tuvalerimde de taşıyıcı yüzeyler ahşaptır. Çünkü bu yüzeylere müdahale edebiliyorsunuz. Resimlerimde ise genel olarak daha çok soyut, renk pasaj ön plana çıkmakta.

Fırçalarımızı da mı siz yapıyorsunuz yoksa?

Evet, bir dönem kendi fırçalarımı domuz kılından ürettim. Ama artık ülkemizde her çeşitten fırça bulunabiliyor. Gittiğim yerlerden fırçalar alıyorum. Tabii her zaman fırça da kullanmıyorum. Spatulayla kazıdığım yerler de oluyor. Bazı yerlerde zımpara kullanıyorum. Bazen resimlerimde 12 kat boya oluyor. Onları çeşitli tekniklerle ortaya çıkarıyorum, bütünleştiriyorum.

Sanat kariyerinizde resimle başlayan ve bunun devamında enstalasyona doğru değişen bir yapı görüyoruz. Bu geçişi ve nedenlerini paylaşır mısınız?

Önceleri yaptığım çalışmalar daha minimal ve dışa vurumcuymdu. Ancak sonrasında gündelik hayatın problemlerine yoğunlaştım. Enstalasyon çalışmalarında hazır nesne dediğimiz öğeleri kullanıyorum. Hatta temsilde objelerin bizzat kendisi yer alıyor. Böylece sanatsal gerçeklik gündelik gerçeğin parçaları ile kurulmuş oluyor. Bu da izleyicinin gerçekliği ile sanatsal gerçekliği aynı mekân-zamana yerleştirmiş oluyor.

Resimden enstalasyona geçiş sürecinde yani tarzınızı etkileyen önemli bir dönüm noktası oldu mu hayatınızda?

Önce şunu söyleyeyim; işlerime baktığımızda iki boyuttan üçüncü boyuta geçtiğimi görürsünüz. Üçüncü boyut arayışında yaşadığım coğrafyadaki trajediler beni her zaman etkilemiştir. Bu coğrafyadaki insanlar geçmişten bugüne hep acılar çekmiş. Ölümle hep karşı karşıya gelmiş. Ama benim için asıl tetikleyici dönem 1999 yılıdır. O yıl rahatsızlığı nedeniyle kardeşim hastaneye yatmak zorunda kaldı. Üst üste birçok ameliyat geçirdi. Ben de 4,5 ay onunla hastanede kaldım. Biliyorsunuz bir de üstüne deprem oldu. Büyük bir travmaydı. 4,5 aylık süreçte hastanede hep iyi-

leştiriçi malzemelerle karşı karşıyaydım. Oradaki nesnelere nasıl kullanabilirim diye hep kafamda kurgulamaya başladım. Muhtemelen ben de kendimi öyle moti-

ve ediyordum. Mesela "Bir uçtan öteki uca savrulmak" adlı enstalasyon çalışmamın kaynağı o dönemdir. Serum fizyolojik ve fişeklik kullandığım bu çalışma ölüm ve yaşamı, iki zıt kavramı yorumluyor. Yaşam dediğiniz zaman ölümden bahsediyorsunuz demektir. Bu aslında doğanın var etme/olma yöntemi. Dolayısıyla diyalektik bir zıtlığı içeriyor.

Peki, yaratım süreci dediğimiz kavramın sizdeki karşılığı nedir?

Gözlemlemek ve yorumlamak yaratım sürecinin temelini oluşturuyor. Yaşadığımız coğrafya bu açıdan inanılmaz zengin. Fikir ortaya çıktıktan sonra uygulama aşaması enstalasyonun hayat bulduğu yerdir. Her şeyi en ince noktasına kadar düşünürsünüz. Bir ön çalışma yapmanız, metin hazırlamanız gerekir. Sonra objeler üzerinde düşünmeye başlarsınız. Mekâna nasıl yerleşecek, bunlar arasındaki ilişkiler neler olacak gibi. Sonra malzemeler arasındaki o derin ilişkiyi yaratırsınız.

Sizin için özel olan bir sanatçı var mı?

Elbette Leonardo Da Vinci gibi isimle-

rin doldurulamaz yerleri vardır. Ama ben özellikle her zaman Caravaggio'yu çok sevmişimdir. Resimlerinin alt metinleri çok etkileyicidir. Resim değeri olarak da inanılmaz eserler ortaya koymuştur.

Sosyal medya ve dijital görselliğin artması, başta resim olmak üzere görsel sanatlarda nasıl bir değişime yol açtı?

Bilginin bu kadar ulaşabilir ve küresel ölçekte hızla yayılabilir hale gelmesi bir melezeleşme yaratıyor. Günümüz sanatçısı da artık eserlerini üretirken bu yönde ilerliyor. Post yapısal dönem olarak adlandırdığımız günümüzde sanatçı

bir sorunsal çerçevesinde yürümesini oluşturuyor. Yani günümüz sanatı özgünlük değil de özerklik üzerinde kendini kurmakta.

Peki, gençlerin sanata yönelmelerini mümkün kılacak bir düzeye ulaştı mı ülkemizdeki standartlar? Ailelerin çocuklarını yönlendirirken çeşitli kaygılar yaşadığını biliyoruz.

Ailelere belirli ölçüde hak veriyorum. Türkiye'nin kendine özgü sorunları var. Sanat yapmak çok önemli bir şeydir. Sanat insana verilmiş özel bir yetidir. Özellikle Avrupa'da yüzlerce yıllık gelenekten gelen bir sanat anlayışı var. Politikaları olan, kurumları oluşmuş bir toplumdan bahsediyoruz. Bunun karşısında Türkiye tam tersi. Aileler, çocuklarını daha konvansiyonel mesleklere yönlendiriyor.

Eğitimde de çok didaktik bir durum söz konusu. Ama tüm bunlara rağmen eğer insanın içerisinde bu ışık yanıyor, bir şekilde o yola kanallenecektir. Genç sanatçılarımız arasında bunun çok iyi örneklerini görüyoruz. Bizim de köklü

bir sanat tarihine sahip olmamız, küresel değerleri ortaya çıkarabilmemiz için gençleri desteklememiz gerekiyor. Diğer taraftan devletin de sanat politikalarını oluştururken daha üst düzey bir bilinçle hareket etmesi şart. Sanata yaklaşırken evrensel düzlemde politikalara ihtiyaç var.

Son olarak neler söylemek istersiniz?

Ben sanattan ziyade çocuklar ve gençlerin yanlış anlaşıldığını düşünüyorum. Bu anlamda çocuklarımızı eleştirmek yerine onların dünyalarını anlamak gerekiyor. İçinde buldukları ortama göre ele almak gerekiyor. Hız ve harekete dayalı bir ortam var ve çocukların odaklanamamasının nedeni bu. Bunu anlayabilirsek onlara yeni müfredatlar ve uygulamalar geliştirebiliriz. Biz eski müfredatı yani yavaşlığın göstergelerinin verilerini hızın göstergeleri ile biçimlenmiş olan çocuklarımıza dayatmaya çalışıyoruz. Oysaki hızın kaçınılmaz olduğu dünyamızda ortaya çıkan dokunma krizine karşı nasıl çözümler üretebileceğimize ilişkin kafa yormalıyız. Bir telaş içindeyiz; yer ve şey hissinin kaybettik ve birbirimize dokunmanın "vazgeçilemezlik" olduğunu onlara öğretmenin yollarını bulmalıyız. Unutmayalım ki bu ortamı çocuklarımız yaratmadı, içine doğdu.

"ÇOCUKLARIMIZI ELEŞTİRMEK YERİNE ONLARIN DÜNYALARINI ANLAMAK, İÇİNDE BULDUKLARI ORTAMA GÖRE ELE ALMAK GEREKİYOR. HIZ VE HAREKETE DAYALI BİR ORTAM VAR VE ÇOCUKLARIN ODAKLANAMAMASININ NEDENİ BU. BUNU ANLAYABİLİRSEK ONLARA YENİ MÜFREDATLAR VE UYGULAMALAR GELİŞTİREBİLİRİZ."

AYKIRI KUMpanya

“EĞİTİMİN AMACI VICDANLI BİREYLER YETİŞTİRMEK OLMALI”

BİLGİSİNİ VE YETENEKLERİNİ TOPLUMLA PAYLAŞMAK İÇİN BİRBİRİNDEN BAŞARILI İŞLERE İMZA ATAN ENVER AYSEVER, YAPTIĞI ÖZEL AÇIKLAMALARLA DÜŞÜNCE DÜNYASININ KAPILARINI KIRMIZI AKTÜEL'E AÇTI.

Edebiyat, tiyatro ve televizyon dünyasının “Aykırı” ismi Enver Aysever’e kalabalık bir ekiple misafir oluyoruz. Anabilim Ataşehir Kampüsü Öğrencileri Burçe Kaya ve Aşlıgül Büke Deliaçı ile Anabilim Sancaktepe Kampüsü Öğrencileri Doruk Uğur, Defne Keleş, Ada Alan, Efe Alan’ın hazırladıkları sorular Aysever’in penceresinden ülkenin ve yaşamın nasıl görüldüğünü gösterecek bizlere.

Çocukluk ve gençlik yıllarınızı kısaca anlatır mısınız? Başarılı bir öğrenci miydiniz?

Yaramaz ama enerjisini genel olarak edebiyata ve tiyatroya yönlendiren bir çocuktum. Hayatım hep bu eksende geçti. Anne ve babamın çalışıyor olması benim açımdan zaman zaman sıkıntı yaratabiliyordu. Ama ailem sevgi dolu, paylaşımın en yüksek düzeyde olduğu bir aileydi. Tiyatroyla olan bağımın güçlenmesinde bu yapının da etkisi olmuştur. Ortaokul ve lisede sistemin tem-

bel saydığı ama bana göre iyi bir öğrenciydim. Zaten ailem de beni destekliyordu.

O günden bugüne eğitim sistemine bakışınızda bir değişiklik oldu mu?

Türkiye’deki eğitim sistemi, gençleri eğlenmekten, hayattan zevk almaktan uzaklaştıran, birçoğu işe yaramayacak bilgilerin aktarıldığı, diğer taraftan edebiyat ve sanatın diğer dallarıyla gençlerin arasına mesafe konulan bir sistem. Hatta üniversitelerde de maalesef durum böyle. Bir yandan şunu da görmek lazım; gün geçtikçe öğretmenlerin de sorunlu olduğunu görüyoruz. Öğretmenler iyi yetişmiyor; onların üzerinde de baskı var. Daha iyi binaların, daha iyi koşulların eğitimi olumlu yönde değiştirdiği düşünülüyor. Oysa tam aksine daha tutucu, daha korkan insanlar haline geliyoruz. Analiz etme ve soru sorma yeteneğinin geliştirilmesidir önemli olan. Okul dediğiniz şey insanın vicdanının gelişmesi için önemlidir.

Biz maalesef vicdanlı insanlar yaratacağımızda daha çok vicdansız insanlar yaratıyoruz.

Peki, böyle bir ortamda yetişen gençlerin daha olumlu, daha iyi bir geleceği inşa etme şansları nedir?

Ben “Gençler geleceğimizi oluşturacaklar” lafını pek sevmem. Bu hep erteleme duygusuna yol açar. Gençler bizim işçimiz değil ki. Genç, genç olmak zorundadır. Bunun gereği neyse onu yapmak, hayattan keyif almak zorundadır. Özellikle devlet adamlarının ağzıyla “gençlere güveniyoruz” demek içi boş bir yaklaşımdır; bakalım onlar size güveniyor mu? Sen onlar üzerinde baskı kuruyorsun. Öğrencilere her türlü şiddeti uyguluyor, kadın erkek ayrımı yapıyorsun, sorgulamalarını engelliyorsun; sonra da gelip “Ben gençlere güveniyorum” diyorsun. Asıl gençler sana güvenmiyor, gençlerin senden alacağı var. Dolayısıyla esas olan bugündür; Bugün 15 yaşındaki gencin mutlu

olmasıdır; onun özgür gülmesi için yaşamamız gerekiyor. Hiçbir çocuk annesini mutlu etmekle yükümlü değildir. Çünkü kendi iradesiyle dünyaya gelmiş değildir. Çocuklar anne babalarına borçlu değildir; çocuklar birer proje de değildir. Onların her biri birer bireydir ve her yaşta saygı görmeye ihtiyaçları vardır. Gençler, çocuklar bilerek kötülük yapmazlar; ortada bir kötü olgusu varsa o yetişkinlerin bıraktığı, betonlaştırdığı, grileştirdiği dünyadan kaynaklanır. Biz insanların kız ve erkek bir arada yaşamasının ne kadar güzel olduğunu görmek yerine, onları bölmeye çalışıyoruz. Kız ve erkek bir arada olursa birbirinden korkmaz. Bu sayede yasaklar, yasaklar olmayınca da sandıkları gibi ahlaki çöküntü olmaz. İnsan merak ettiğinden ya korkar ya da ona saldırır.

Bu düşünceleri insanlarla paylaştığınız birçok önemli kitaba imza attınız. Kitapların sihirli dünyasıyla nasıl tanıştınız?

Aslında kitaplarla biraz geç tanıştım, ortaokul yıllarıydı. O dönem Fenerbahçe'de oynayan Selçuk gibi bir futbolcu olmak istiyordum. Okulda bir kütüphanecimiz vardı, onun yüzünden kitaplara karşı bir önyargım oluşmuştu. Öğretmenler de anlamaz bu işten genelde; kitap okuyun diye tekrarlar sadece. Kitap, "Oku" deyince okunan bir şey değildir. Kitap insanın gönlünü çeler, yeter ki sen ona dokunmayı bil. Kapılarını aralar, yeter ki ona yaklaşmayı bil. Kitaplar seni çağırır zaten; yeter ki doğru yerde, doğru şekilde karşılaş. Dediğim gibi ben biraz geç karşılaştım; orta ikide okuyordum. Ama o zamandan bu yana günde en az 150-200 sayfa okuyorum. Kitap dünyadaki en önemli şeylerden biridir. Bütün bir ömür, kitap okumak için verilebilir. Goethe'nin deyişimiyle "insanın iki ömrü olmalıdır; biri yaşamak diğeri okumak için..." Kitaplar bize yeni dünyaların kapılarını ararken, düşünmeyi ve insan olmayı anlatır. Okumayan bir kişinin sevgilisi olmak korkunç bir şeydir mesela. Çünkü sevdiğine nasıl davranacağını bilmez; çünkü roman bilmez, insan ruhunun o narin duygularını keşfetmemiştir. Aslında tüm sanat dalları böyledir; hayatı, insanı, doğayı en iyi şekilde algılamamızı sağlar.

Başarılı bir yazar olarak kimlerden etkilendiniz ya da ilham aldınız?

Yazar olmak bir yaşam biçimidir. Yazarlar kitaplarla buluşarak kendilerini geliştirirler. Yazarlar ve kitaplık arasında güçlü bir bağ vardır. Her yaşa göre karşınıza çıkan başka isimler vardır ama benim için Nazım Hikmet'ten Orhan Kemal'e, Sabahattin Ali'den Orhan Veli'ye kadar Türk edebiyatının öncü isimleri yol gösterici olmuştur.

Bir insanın içinde tiyatro sevgisinin filizlenmesi ve büyümesi için neler gerekiyor?

Tiyatro sevgisini elbette tiyatroya giderek büyütebilirsiniz. Ama bunun süreklilik kazanması ve anlamını bulması iyi oyunları bulmakla mümkün olur. İşte iyi oyunları bulmak çok kolay değil, o noktada biraz seçici olmak gerekiyor.

Birçok alanda değer yaratıyorsunuz. Ama bunların yanında gerçekleştirmek istediğiniz bir şey var mı?

Eğer yazarsanız bütün amaçlarınız gerçekleşmiş demektir. Çünkü düş ve fikir dünyanın her şeyi olmaya izin verir. Sanatsal yaratımın ötesinde başka bir dünya olduğuna inanmadığım için yazarlığın sunduklarının ötesinde bir hedefim yok. Her şey bir yazının yanında güdük kalır.

Kariyer yolculuğunuz boyunca aileniz dışında size destek olan, örnek aldığınız bir kişi var mı?

Feridun Benden, benim hocamdı. Bir keresinde bütünlemeye kalmıştım ve o da sınava gelmişti. O gün bugündür, -40 yıldır- hep kendisinden istifade etmişimdir, hiç bırakmadım. Her ihtiyaç duyduğumda ona danışırım.

dım. Çocukların bizim malımız olmadığını, onlara bizim mülkümüzümüz gibi davranmanın ne kadar yanlış olduğunu, Nisan'ın dünyaya gelmesiyle birlikte ben de öğrendim. Dolayısıyla çocuklar bizim en büyük enerji kaynağımız.

Kızınıza yeteri kadar vakit ayırabildiğinizi düşünüyor musunuz?

Ben her babanın geçirmesi gerektiği kadar belki daha fazla kızıyla vakit geçiriyorum. İnsan çocuk yetiştirirken onunla birlikte öğrenir ve hatta öğrendikçe de gelişir. O yüzden kızıyla dolu dolu yoğun vakit geçirdiğimi söyleyebilirim.

Sosyal medyayla aramız nasıl?

Açıkçası internetle çok güçlü bir bağım yok. Yalnızca Twitter'ı çok yoğun kullanıyorum. Bunun nedeni de bir haberleşme aracı olarak bana doğrudan ulaşmak isteyen insanlarla özgürce bağ kurmamı sağlamasıdır. Aşağı yukarı 660 bin takipçim var. Bu kadar insanla iletişim kurup meramınızı direkt olarak anlatabilmek çok önemli.

SON OLARAK MÜZİK, HAYATINIZDA NE KADAR YER KAPLIYOR? BİR ENSTRÜMAN ÇALİYOR MUSUNUZ?

Bateri çalıyorum ama aslında çok iyi bir dinleyiciyimdir. Müzik tutucu olduğum bir sanat dalı. Pop müzikten hiç hoşlanmam. Bach varken niye kafamı şişireyim ki?

Benim tiyatro sevgim herhalde içimdeki o yaratıcı duyguların oyun oynama coşkuyla ilgili. Tiyatro oyun oynamak demektir, insanın her yaşta oyuna ihtiyacı vardır. Çocukken de, 80 yaşındayken de sürekli oyun onar, hikâyeler anlatır ve kendimize alan yaratırız. Oyunlar kurarsın, o kurduğun oyunları başkalarıyla paylaşırsın ve nihayetinde alkış alırsın. Tiyatro en keyifli paylaşım ve ortaklıktır bu anlamda. Zaten yaşamın kendisi bir oyundur.

Zaten insanın hayatında bir ustasının olması çok önemli. Usta çırak ilişkisinin zenginliğine hep inanmışımdır.

Hayatınızda dönüm noktası olarak gördüğünüz bir olay var mı?

Var tabii ki, kızım Nisan'ın doğduğu gün hayatımın da dönüm noktasıdır aynı zamanda. O gün ilk defa dünyaya yabancılaştığımı hissettim. Çünkü elimde bir varlık var ve ona karşı nasıl davranacağımı bilmiyorum. O gün hayatı yeniden düşünmeye başladım.

"GENÇLERİN HER BİRİ BİRER BİREYDİR VE HER YAŞTA SAYGI GÖRMeye İHTİYAÇLARI VARDIR. GENÇLER, ÇOCUKLAR BİLEREK KÖTÜLÜK YAPMAZLAR; ORTADA BİR KÖTÜ OLGUSU VARSA O YETİŞKİNLERİN BIRAKTIĞI, BETONLAŞTIRDIĞI, GRİLEŞTİRDİĞİ DÜNYADAN KAYNAKLANIR."

"DANS ETMEK

RUHUMU BESLİYOR"

DANS ETMENİN ÖZELİKLE KAFKAS DANSININ HAYATINDA ÇOK ÖNEMLİ BİR YER TUTTUĞUNU VE DANSI HAYATINA DÂHİL ETMEK İÇİN ÇOK MÜCADELE ETTİĞİNİ SÖYLEYEN DANS EĞİTMENİ VE ÖĞRENCİLERİMİZDEN DERİN'İN BABASI HALİL BORAN'I SAHNEDE İZLERKEN AZMİNİN KARŞILIĞINI BAŞARILI BİR KAFKAS DANSÇISI OLARAK ALDIĞINI GÖRÜYÖRÜZ. HALİL BORAN SAHNEDE TUTKUYLA DANS EDİYOR, ÂDETE DANSLA BÜTÜNLEŞİYOR.

Dansa merakınız ne zaman başladı?

Çocukluktan itibaren dansa ilgim vardı. İlkokulda maddi sıkıntılar yüzünden maalesef hayalimi gerçekleştiremedim. Kadir Has Lisesi'nde 2'inci sınıfta okurken hayalime de ulaşmış oldum. Sınıf arkadaşlarımdan biri yıllar öncesinde Kafkas oyunu oynamış. Onun dans hocası okula geldi. Bizi yüreklendirerek lisede beraber bir ekip kurduk. İyi ki kurmuşuz bu ekibi. Ekipten Anadolu Ateşi'nde oynayan, Hollanda'da dans okulunda öğretmenlik yapan, konservatuarlarda öğretim görevlisi olan arkadaşlarımız çıktı. Bu, ne kadar iyi bir dans ekibi olduğumuzun göstergesiydi. Liseyi dans sayesinde o kadar iyi yaşadım ki tarif edemem. 1989 yılından itibaren hiç ara vermeden dans etmeye ve öğretmeye devam ediyorum.

Liseden sonra dansa meslek olarak devam etmeye nasıl karar verdiniz?

Liseden sonra üniversiteye gidemedim maalesef. Ailem dans etmeme karşı

çıkarsa da dans öyle bir tutkuydu ki benim için kopa-madım. Yaşadığımız coğrafyayı düşündüğümüzde dans etmek bir tabuydu. Bu işten para kazanabileceğimi ve başarılı olabileceğimi düşünmüyorlardı. Her şeye rağmen dans çalışmalarına derneklerle devam ettim. Sonra bir baktım ki mesleğim haline gelmiş. Başka bir iş yapamayacağımı anladım. Bugün Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde çalışmalarımız sürüyor. Okullarda öğretmenlik yapıyorum.

Peki, babanıza başarılı olabileceğinizi ne zaman gösterdiniz?

Aslında babamda çok iyi halk oyunları oynar. Düğünlerde, mahalli eğlencelerde parmakla gösterilirdi babam. Müzikle hareketleri öyle güzel bir araya getirdi ki hayranlıkla izlerdim. Bu yeteneğimi babamdan aldığımı söyleyebilirim. Bir gün babamı bir gösterime çağırdım. Beni kültürümüzün bir parçası olan Kafkas'ı oynarken izledi ve çok ağladı. O gün işimi ne kadar sevdiğimi ve başarılı olduğumu anladı. Her ne kadar söylemeye de gözyaşlarından benimle gurur duyduğunu anladım ve nihayetinde 12 yıl sonra dansımı meslek olarak kabul etti.

Eğitmenliğe geçiş nasıl oldu?

Elbette uzun yıllar dansın içinde olunca bildiklerinizi öğretmek istiyorsunuz. Ama eğitimlik yapıyorum diye dans etmektен vazgeçmedim. Uzun yıllar da dansa devam edeceğim. Her sahneye çıkışımda ilk günkü heyecanımı yaşıyorum. Eğitimliğin en güzel yanıysa öğrettiklerinizin sahnelenmesidir. Bunun maddi hiçbir karşılığı yok; bambaşka bir durum, tarif edilemez bir mutluluk. Size ait bir şeyi sahne-görünce o an her şeyi unutuyorsunuz. Tabii bu mutluluğun içinde kendi kültürünüzü yaşatmanın gururu da var.

Sadece Kafkas dansı mı yapıyorsunuz?

Kafkas dansları dışında Karadeniz oyunları, Anadolu yöreleri oynadım ama benim ruhuma işleyen Kafkas dansıdır. Kafkas dansının müziğiyle, kıyafetiyle

İÇİMİZDEN BİRİ

HALİL BORAN

kendine özgü bir duruşu ve bir kimliği var. Kafkas'ta kadın kuşu, erkek ise kartalı temsil eder. Geçmiş uzun yıllara dayanan asil ve bir o kadar güçlü bir danstır Kafkas. Benim ve ekibimizin amacı Kafkas'ı yeni nesile sevdirmek ve dünyaya tanıtmak. Bunun gerçekleşmesi için çok çalışacağız. Çünkü çocuklarımız değerlerimizi, kimliğimizi yansıtan danslara daha doğrusu halk oyunlarına çok ilgi göstermiyor. Elbette bize ait olmayan dansları da sevebilirler ama "biz bizi yapan" kültürümüzün parçalarını da bilirler, önemsesinler.

Yetenek Siziniz yarışmasına katıldınız ve bu sayede daha çok kişiye ulaşabildiniz...

Şansımızı denemek ve dansımızı göstermek için gittik. Hatta "Kafkas Kartalları" ismi de orada çıktı. Bana yarışmaya hangi isimle katılacaksınız dediklerinde, hemen aklıma bu isim geldi. Adımız yarışmadan yadigârdır bize. Tabii bugünü hayal edemeyeceğimiz için ilk olarak sahneye dört kişi çıktık. Kafkas'la birlikte bıçak şov da yaptık ve çok beğeni aldık. İkinci tura daha iyi hazırlanmalıydık, kültürümüzü daha iyi yansıtmalıydık. Okay Dede hocamıza emanet ettik kendimizi ve ortaya çok iyi bir koreografi çıktı. Ve çok çalışmanın karşılığını alarak finale çıktık ve yapılan halk oylamasında "Yetenek Siziniz" yarışmasının ikincisi olduk. Birinci de köpek Max oldu. Tabii çok üzüldük, çünkü büyük emek vermiştik ve çok iyi bir performans sergilemiştik, dolayısıyla birinci olmayı bekliyorduk. Sonrasında gördük ki, çok sevilmişiz ve gönüllerin birincisi olmuşuz. Yarışma bu anlamda bize çok şey kattı. Kafkas dansının ve ekibimizin tanıtımını başarıyla yapabildik. Her zaman çok iyiydik ama bu yarışma fark edilmemizi sağladı. Daha çok kişiye ulaşabildik. Belediyelerle iletişimiz güçlendi. Kars-Ardahan-Iğdır Derneği'nin çabasıyla Kars Belediye Başkanı çağırıldı ve Kars'ta Kars'ı oynadık. Karşı olduğum için orada bulunmak benim için ayrıca farklı bir öneme sahipti. Büyük gösterilere gidiyoruz, şirket gecelerine çıkıyoruz.

Bostancı Kültür Merkezi'nde çok büyük iki gösteri yaptık. Bu gösteriler çok iddialıydı. İki saat boyunca 20 farklı dans sergiledik. Hatta Yetenek Siziniz yarışmasından sonra dönemin İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ile Çin'de yapılan "Kardeş Şehirler" projesinde yer almak üzere Kafkas Kartalları olarak Pekin'de üç muhteşem gösteri yaptık. Ülkemizi başarıyla temsil ettik. Düşünsenize 80 dansçıdan yalnız 13'ü profesyonel. Geriye kalanlar müdür, öğretmen, hâkim, mühendis, öğrenci. Dans bizleri ortak bir payda da buluşturuyor.

Fotoğraf: HARUN ÖZKARA

Halil Boran'ı Kadıköy Kültür Merkezi'nde ziyaret ettik; Kafkas Kartalları'nın provalarını izledik

Bundan sonraki planlarınız neler?

Her yıl mutlaka Mayıs sonu gibi bir tane büyük gösteri yapıyoruz. Şimdi buna hazırlanıyoruz. Bir de geçen yıl yaptığımız Çanakkale Savaşı'nı anlatan bir gösterimiz var. Çanakkale ve Yeni Zelandalı askerlerin üniformalarını yaptırarak. Gösterinin tiyatral bir yanı da var. Çanakkale Savaşı'nı Bülent Ecevit Kültür Merkezi'nde 1 saatlik dansla anlattık. İzleyicilerimiz duygusal anlar yaşadı. Ben de bu gösteri de Seyit Onbaşı'yı oynadım. Bu gösterimizin çalışmaları devam ediyor. İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün isteğiyle 18 Mart'ta Cemal Reşit Rey Kongre Merkezi'nde bu gösteriyi tekrar edeceğiz. Büyük bir ihtimalle 19 Mart'ta da Namık Kemal Üniversitesi'nde olacağız. Danslarımızda bir hikâyeyi anlatmamız bizi diğer dans gösterilerinden farklılaştırıyor. Ulu Önder Atatürk'e Anzak askerinin annesinin yazdığı mektubu slayt şeklinde Yıldız Kenter'in seslendirmesiyle izleyicilere anlatıyoruz. Bu tarzda yeni projelerimiz var. Örneğin bu konseptte Kurtuluş Savaşı'nı da anlatmak istiyoruz.

Kafkas dansını sevdirmek için çocuklara yönelik çalışmalarınız da olacak mı?

Herhangi bir sıkıntı yaşanmazsa seneye Anabilim lise öğrencileriyle birlikte Çanakkale Savaşı'nı oynayacağız. Anabilim'den ilgili kişilerle görüşmeler yapıldı. Çocuklarımız teknoloji nedeniyle de özümüzden uzaklaşmaya, yalnızlaşmaya başladı. Her okul Anabilim Eğitim Kurumları gibi hassas

davranmadığı için bu çocukların sayısı artmaya başladı. Amacımız kültürümüzü çocuklarımıza tanıtmak, sevdirmek. Eskiden halk oyunu seçmelerinde öğretmenlerimiz eleme yapmak zorunda kalırdı. Oysa şimdi bu gösterileri öğretebilmek için çocuk bulmuyoruz, çünkü ilgilenmiyorlar. Çanakkale Savaşı gösterimizde 1 dilim ekmekle savaştan askerlerden bahsediyoruz. Bunları düşününce bile insanın tüyleri diken diken oluyor. Onların haklarını hiçbir zaman ödeyemeyiz. "Çocuklarımızı atalarımıza nasıl yakın hissettirebiliriz" sorusunu cevaplamalıyız. Buradan Anabilim velilerine sesleniyorum; bu projeyi desteklesinler, sahip çıksınlar.

Kızınızla aynı sahnede olmayı hayal ediyormusunuz?

Kızım aynı sahnede olur muyum bilemiyorum ama kızımı sahnede görmek istiyorum. Kızımın konservatuara gitmesi anaokulundaki öğretmenin tavsiyesi üzerine gerçekleşti. Kızımın sanatla ilgilenmesinden dolayı çok mutluyum. Sanatla uğraşan hiçbir kimse zarar gelmez. İstisnalar kaideyi bozmaz tabii ki. Sanatçı şefkatlidir, yapıcıdır, kırcı değildir. Bir diğer hayalim ise dans okulu açarak yeni dansçılar yetiştirmek. Çünkü bu tarz hobiler çocuklarımızın ruhuna iyi geliyor, dolayısıyla onları kötü alışkanlıklardan uzak tutuyor. Şunu unutmamakta fayda var, başarıya giden yol sevgiden, özveriden ve asla umudu kaybetmemekten geçer.

ANABİLİM YENİLİKÇİ BİR O KADAR DA BİLİNÇLİ BİR EĞİTİM VERİYOR

Kızım birinci sınıftayken devlet okuluna gidiyordu. Ama olmadı çünkü devlet okullarında verilen eğitim yetersiz olduğunu ve çocukları bir kalıba sıkıştırdığını düşünüyordum. İyi bir eğitim almasını istedim. Bu nedenle çok araştırdım. Çünkü özel okulların bir kısmında sadece üniversite odaklı bir sistem var. Oysa ben kızımın hayata bakış açısını sağlıklı olmasını da istiyordum. Anabilim'de eğitimin gerçekten bilinçli, düzgün ve yenilikçi anlayışla verildiğini gördüm. Cumhuriyet çocukları yetiştirmeleri, sevgi ve saygıyı öğretmenleri de benim için önemli bir kriterdi. İyi ki tercih etmişim. Kızım okula başladığından beri iyi yönde birçok değişikliğin olduğunu gördüm. "Bazen seni eski okula göndereceğim" dediğimde, çok kızıyor. Pazartesi'nin çabucağı gelmesini istiyor. Kızımın okulunu böylesine çok sevmesi bizi de mutlu ediyor. Kızım ayrıca hafta sonu Mimar Sinan Çocuk Konservatuarı'na gidiyor. Müzik bölümü okuyor.

"UZUN YILLAR DANSIN İÇİNDE OLUNCA BİLDİKLERİNİZİ ÖĞRETMEK İSTİYORSUNUZ. AMA EĞİTMENLİK YAPIYORUM DİYE DANS ETMEKTEN VAZGEÇMEDİM. UZUN YILLAR DA DANS DA DEVAM EDECEĞİM. HER SAHNEYE ÇIKIŞIMDA İLK GÜNKÜ HEYECANIMI YAŞIYORUM. KAFKAS DANSLARI DIŞINDA KARADENİZ OYUNLARI, ANADOLU YÖRELERİ OYNADIM AMA BENİM RUHUMA İŞLEYEN KAFKAS DANSIDIR."

AYŞE PEKER'İN MUTFAĞINDA LEZZET VE GÖRSELLİK

BİR ARADA

LEZZET DURAĞI'NDA BU KEZ EĞİTİM HAYATINDA 20 YILI GERİDE BIRAKAN ATAŞEHİR MERKEZ KAMPÜS İLKOKUL MÜDÜRÜ AYŞE PEKER'İN EVİNE YOLUMUZ DÜŞÜYOR. YEMEK YAPMAK KADAR YEMEKLERİN TASARIMINA DA ÖNEM VEREN AYŞE PEKER'İN, TASARIM KONUSUNDAKİ YETENEĞİNİ EV DEKORASYONUNDA GÖRMEK MÜMKÜN.

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

Balıkesirliyim. İki kardeşiz; ağbim var. 2,5 yaşında İstanbul'a taşınmışız. Babam astsubay olduğu için çocukluğumun bir kısmı Hava Harp Okulu lojmanlarında geçti. Babam emekli olunca İstanbul'dan vazgeçmedik ve Göztepe'ye taşındık. Bütün okul yaşantım da İstanbul'da geçti. Annem de ev ekonomisine destek olmak için çalışıyordu. Hatta ağbim ve ben hem manevi hem de maddi desteğimizi yardımlarımızla her zaman anne ve babamıza hissettirdik. Onların bizim için ne kadar fedakârca çalıştıklarının farkındaydık. Bugün ağbimin başarılı bir iş adamı ve yönetici olmasını o yıllara bağlıyorum.

Ailenizden bahseder misiniz? Sohbetimizde eşinizle lisede okurken tanıştığınızdan bahsetmişsiniz...

Bağları kuvvetli olan bir aileyiz. Elbette bunda eşimin de benim de ailelerimizin katkısı büyük. Çünkü değerlere önem veren ailelerde büyüdük. Bu benzerlik erken yaşta yollarımızın kesişmesine de neden oldu. Çok enteresandır, Ertekin'in ailesi daha lisede okurken beni istemeye geldiler. Birbirimizi hiç görmemiştik bile. Ama babam, ağbim ve tabii ki ben evlilik için daha erken olduğunu düşünüyorduk. Çünkü önümde daha üniversite hayatı vardı. Ama ailem kestirip atmadı, özellikle annem Ertekin'in aile yapısını çok beğeniyor, Ertekin'le mutlu olacağını düşünüyordu. Babam, "kızım üniversiteyi bitirince tekrar düşünürüz" demişti. Bu süre zarfında görüştük Ertekin'le... Tabii annem yanımdaydı. Hatta sonrasında "baş başa buluşun" dediler. Hiç unutmuyorum, daha önceki görüşmede utandığım için yüzüne çok bakmamıştım Ertekin'in. İkinci görüşmeye gittiğimde nasıl tanıyacağımı düşünüyordum (gülüyor). O zamanlar tabii cep telefonu da yoktu. Eşim F16 pilotuydu. O görüşmemize üniformasını giyip gelmişti, o zamanlar üniformalı subaylar havalı olurdu. Buluşmaya giderken kafamdaki düşünce yine "hayır" diyerek dönmek üzerindeydi. Ancak Ertekin, beni davranış biçimi, nazik hareketleri ve duygusallığıyla ileriki günlerde etkiledi. Vicdan sahibi olması ve maneviyat yönünün kuvvetli olması her insanda olması gereken güzel unsurlar. Liseyi bitirdikten sonra nişanlandık. Üniversiteyi bitirdikten sonra da evlendik. Şu anda 29 yıllık hayat arkadaşım oldu. Oğlumuz dünyaya geldiğinde hayatımız farklı bir anlam kazandı; sorumluluklarımız arttı. Onun iyi bir eğitim alması ve iyi bir insan olarak yetişmesi önceliğimizdi. Öyle de oldu. Oğlum İstanbul Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Şu an çalışıyor ve aynı zamanda Boğaziçi Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyor.

Nişanlıyken üniversiteyi kazandınız o zaman...

Evet, Marmara Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nü kazandım. Bilinçli bir tercihti. Lisedeki matematik öğretmenime hayrandım ve hayalimde öğretmen olmak vardı. İlk görev yaptığım yer, Bandırma Erikli Köyü'yü. Ardından Ankara, İstanbul, sonra tekrar Ankara ve Diyarbakır'da öğretmenlik yaptım. Sonrasında da İstanbul kesin dönüş yerimiz oldu.

KIRMIZI BİBER DOLMAŞI

MALZEMELER: Yarım kilo orta boy kırmızı etli biber, 100 gr kaşar peynir, 100 gr tuzlu lor, 1 yumurta, yarım demet maydanoz, karabiber.

YAPILIŞI: Kaşar peyniri rendelenerek lor, yumurta, ince kıyılmış maydanoz ve karabiberle karıştırılır. Kırmızı biberler üst kısımlarından kesilerek hazırlanan malzeme, biberlerin içlerine doldurularak 180 derece fırında yağlanmış tepside 25-30 dakika biberlerin üstü hafif kızarıncaya kadar pişirilir. Pişen biberler 2 cm kalınlığında dilimlere kesilerek servis tabağına yerleştirilir.

mutanlığı sorumluluğu çok zor ve ağır bir görev. Diyarbakır'da filo komutanlığı görevi yaparken eşimle birlikte 2 yıl kadar kaldık. Ancak orada öğretmenlik yapmak da çok özveri istiyor.

Peki, Anabilim'le nasıl tanıştınız? Neler söylemek istersiniz?

2000 yılında İstanbul'a döndükten sonra özel sektöre geçiş yaptım. Bilfen Okulları'nda 10 yıl çalıştım. Ardından 2010 yılında Anabilim'le tanıştık. Anabilim sadece akademik odaklı bir okul değil, çok yönlü bir okul. Bu anlamda beni çok etkiledi. Diğer okullardan farklı bir bakış açısına sahip eğitim konusunda. Anabilim çocukları, spora ve sanata yönlendiren çalışmalar yapıyor. Çünkü bazı özel okulların tek yönü kuvvetli oluyor. Oysa Anabilim her alana yöneliyor. Çocukların akademik yönüyle birlikte yeteneklerini de ortaya çıkarıyor.

Çalışma disiplininizden bahseder misiniz?

Beşeri ilişkilere çok önem veriyorum ve bu yönümün kuvvetli olduğunu düşünüyorum. İş takibi konusunda çok hassasım. Okul içinde kurulan iletişimin doğru olması konusunda dikkatli davranıyoruz. Çünkü sağlıklı iletişim verimliliği artırıyor. Öğretmenlerimizin memnuniyeti ve mutluluğu da bizim için önemli. Kısacası okullarımızda her şey şeffaf.

Eşinizin F-16 pilotu olması sizi tedirgin ediyor muydu?

Şunu da belirtmek isterim ki, eşim 2000 senesinde emekli olduğunda yeniden doğdum diyebilirim. Çok zor ve riskli bir mesleği vardı. Hep diken üstünde, merak içerisindeyim eşim görevdeyken. Filo ko-

Ve gelelim yemeği sanata dönüştürmenize...

Sadece yemek yapmak değil, yemeğin sunumu da benim için çok önemli. Mutfağında görselliğe çok önem veriyorum. Özel günlerde özel sofralar kurmak, dostlarımı ağırlamak beni çok mutlu ediyor. Eşim ve oğlum özellikle mantımı çok seviyor. Çiğ börek, hünkârbeğendi, yuvalama yemeklerinde çok başarılıyım. Evde sadece balık ve ızgara eşime ait. Tabii yemeklerimin lezzetli olmasının bir başka nedeni de kullandığım malzemelerin doğal olması. Kuru patlıcanımı Balıkesir'deki teyzemden geliyor, o da Güneydoğu'dan getiriyor. Asla hazır reçel almıyoruz, ben yapıyorum. Biber ve domates salçamı, tarhanamı annem yapıyor. Yazlığımızın küçük bir bahçesi var, orada maydanoz ve nane yetişiyor. Yazın onları kurutup getiriyorum. Kekliği yine oradan alıyorum.

Röportajımıza başlamadan önce Ayşe Hanım'ın ikram ettiği Türk kahvesinin sunumu da görülmeye değerdi

Yemek yapmak dışında sizi iyi gelen uğraşlarınız var mı?

Ev dekorasyonu ile ilgileniyorum. Kendi evimizi dekore ettim. Birbirine uyumlu olabilecek şeyleri bir araya getirmekten keyif alıyorum. Ayrıca üniversiteyi bitirdikten sonra MEB'in düzenlemiş olduğu yarışmada ilk altıya girdim resim alanında. Hizmet İçi Eğitim Kursu'na alındım ve bana ek branş olarak resim öğretmenliği verildi. Hatta iki yıl resim öğretmeni olarak Çankaya İlköğretim Okulu'nda çalıştım. Resime olan ilgim nedeniyle Yaşar Çallı'nın Nefertiti Sanat Evi'nde yağlı boya kurslarına katıldım. Renklendirme ve tonlamada iyi olduğumu düşünüyorum.

Yaşar Çallı'nın iki resminin röprodüksiyon çalışmasını çok başarılı bir şekilde yaptım. Sergiye alındı. Kısacası beğendiğim her şeyi yapabiliyorum, el becerim çok iyi.

İleriye yönelik hedefleriniz var mı hobilerinizle ilgili?

Ev dekorasyonunda kullanılan ve yaptığım objeleri satışa sunabileceğim bir butikim olsun çok isterim. Tabii sadece satış olmayacak, yaptığım objeleri öğretebileceğim bir alanın varlığı da hayalimde.

MANCA

MALZEMELER: 250 gr sivri biber, 250 gr acı sivri biber, 250 gr kırmızı etli biber, 2 adet orta boy kuru soğan, 4 adet domates, 1 çay bardağı zeytinyağı, 1 tatlı kaşığı tereyağ, 200 gr beyaz ezine peynir.
YAPILIŞI: Soğanlar zeytinyağında eriyene dek kavrulur, sivri biberler ve kırmızı biberler küçük küçük doğranıp soğanlara ilave edilir. Biraz kavrulduktan sonra domatesler küp küp doğranarak eklenir. Domatesler suyunu çekmeye yakın küp küp doğranan beyaz peynir ve tereyağı ilave edilerek bir taşım kaynadıktan sonra tencerenin kapağı kapatılır. Biraz dinlendikten sonra servis yapılır.

GARANTİ DAİMA TÜRK BASKETBOLUNUN YANINDA!

 Garanti

BİZANS VE OSMANLI GİBİ PEK ÇOK UYGARLIĞA EV SAHİPLİĞİ YAPMIŞ, ROMA DÖNEMİNDE TİCARET GEMİLERİNİN UĞRAK YERİ, 1950-70 YILLARI ARASINDA İSE ORTADOĞU'NUN GÖZBEBEĞİ OLAN; ŞİK KAFELERİ, LÜKS RESTORANLARI, KÜLTÜREL AKTİVİTELERİ İLE İŞİL İŞİL BİR KENTTEYİZ; BEYRUT'TAYIZ...

2011 yılının Temmuz ayında eşimin iş seyahatini fırsat bilip Ortadoğu'nun kalbine iki günlük bir yolculuğa çıktık. “Ezginin Günlüğü”nün söz ve müziği Hakan Arkan'a ait şarkısı “Beyrut”, yıllarca dinlediğim, ezgisi ve melodisi insanı hüzünlendiren, düşündürten bu şarkının sözleri aklımda uçaktan inerken. “Uyudun uyadın, büyü bozuldu, bir kapı kapandı geçmişe, toprak yok artık, su yok, sevinç telaş yok, ey şehir sen yoksun,”. Yıllarca iç savaşa, çatışmalara ve kuşatmalara maruz kalan, Ortadoğu'nun incisi Beyrut,

şimdi küllerinden yeniden doğuyor. Herşeye rağmen Ortadoğu'nun kalbi olmaya devam eden, sürprizler ve farklılıklarla dolu şehir. Bana uçaktan indiğim andan itibaren yabancılık hissettirmeyen, İstanbul ile olan benzerlikleri nedeniyle kendimi güvende hissettiğim güzel şehir. Her evin bir kokusu olduğu gibi her şehrin de bir kokusu var. Savaşın yeryüzünden hiç silinmeyen izleri içinde Beyrut, vanilya gibi kokuyor. Eski günlere göz kırparcasına yeniden yükseliyor Beyrut; devasa bir şantiyenin içindeyiz sanki.

Uçak yolculuğumuz 1 saat 40 dakika sürdükten sonra otelimizin bulunduğu Beyrut'un en meşhur caddesi Hamra Street'e geliyoruz. Pistin başlangıcı denizin üzerinden yapılmış olan havaalanı oldukça modern ve düzenli gözüküyor. Refik Hariri Havaalanı'ndan şehir merkezine gelmek sadece 15 dakika ve taksitle 20 Dolar. Taksilerin oldukça pahalı olduğunu ve kesinlikle pazarlık yapılması gerektiğini yerinde deneyimlemiş oluyoruz. Elimizde otelden edindiğimiz turistik haritamıza, sırtlarımızda çantamız, “bir şehri tanımak sokaklarında kaybolmaktır” diyerek, bir Ramazan ayında Beyrut'un ıssız sokaklarında bulunuyoruz. Şehir haritası bize Beyrut'un ipuçlarını veriyor; çok kimlikli nüfus yapısı, kent mimarisinden ibadethanelerine yansıyan iç içe geçmiş kültürel zenginlik, bir yanda çan, bir yanda ezan sesleri, bir fotoğraf karesinin içine ender sığdırabileceğiniz kilise ve camiler, iç savaşın izlerini bir taç gibi başında taşıyan binalar ama hemen yanında yeniden inşa edilen gösterişli gökdelenler, coğrafi ve doğal güzellikleri de bünyesinde barındıran şaşırtmalı bir kent, işte bizim yol haritamız.

SAVAŞTA VE BARIŞTA; HEP HAMRA

İlk önce, Bliss Caddesi'nin güneyinde “Hamra” bölgesinde kalan “Hamra Caddesi”ne doğru yola çıkıyoruz. İç savaş sürecinde dahi şehrin merkezi olan Beyrut'un alışveriş mağazalarından, ünlü butiklerinden, sinema ve kafelerinden oluşan en hareketli ve ünlü merkezi. Bu cadde üzerinde geleneksel ve modern moda koleksiyonunu içeren tasarım mağazalarının yanı sıra, üniversiteler de bulunuyor. 70'li yılların başında ülkenin aydın ve sanatçıların yaşadığı, Beyrut'un en havalı ve lüks semti olan Hamra, restorasyon çalışmaları ile eski canlılığına kavuşmaya çalışıyor. Hamra Street'ten batıya doğru ilerlediğimizde Beyrut Amerikan Üniversitesi karşımıza çıkıyor. Amerikan misyonerlerden Profesör Daniel Bliss tarafından 1866'da Suriye Protestan Koleji adıyla kurulan ve 1920'de Beyrut Amerikan Üniversitesi olarak adı değiştirilen üniversitenin Ortadoğu için ayrı bir yeri var. Üniversitenin önemli parçalarından biri de saat kulesi. Öğrencilerden öğrendiğimiz kadarıyla, Beyrut halkı halen saatlerini bu kuleyi esas alarak ayarlıyor.

BU YOL BİR ŞEHRE GİDERDİ, GÜNEŞİN TUTUŞTUĞU DENİZE BATMIŞ GÜLE

Beyrut

Bir cumartesi günü olmasına rağmen üniversite- te oldukça kalabalık, açık olan yerlerden biri de kütüphane. Kütüphaneye girdiğimizde öğrencilerin büyük bir sessizlik içinde çalıştıklarını görüyoruz. Üniversite, içinde birbirinden güzel ağaçların ve deniz manzarasının bulunduğu oldukça geniş bir alan üzerine kurulu. Yerleşke içinde Ortadoğu'nun en eski üçüncü müzesi yer alıyor. Müzenin içindeki bölümler; Tarih öncesi, Bakır, Bronz, Demir, Deniz Kavimleri, Pers, Mısır, Girit, Fenike ve Tedmür (Suriye'deki antik Palmira kenti) şeklinde sıralanmış.

AVRUPAI BİR ARAP SAHİL ŞERİDİ

Üniversiteli gençleri takip edince bir kapıdan sahil şeridine çıkıyoruz. "Cornishe Beirut-Beyrut'un Kordonu" olarak adlandırılan sahil şeridi boyunca geniş bir yürüme yolu mevcut. Ramlet al Bayda bölgesinden St. George Marinası arasında kalan ve sıra sıra dizilmiş Palmiye ağaçlarıyla Avrupai bir görünüme bürünmüş olan bu sahil şeridi dalgakıranlar üzerine kurulu. Sahil şeridinin her iki yanında da birbirinden farklı konseptte kafe-restoranlar ve lüks oteller görmek mümkün. Cade boyunca nargile içen, spor yapan, paten kayan ve nadir de olsa denize giren gençler görüyoruz. Kordonda Hard Rock Cafe'yi gördüğümüzde akşam gelmek için ilk mekânımızı belirliyoruz. Girişinde Beatles'ın "Hepimizin bir olduğunu göreceğimiz o gün gelecek" sözleri yazılı. Temennimiz efsane müzik grubunun bu sözlerinin savaş yorgunu bu güzel şehir ve tüm şehirler için gerçekleşmesi.

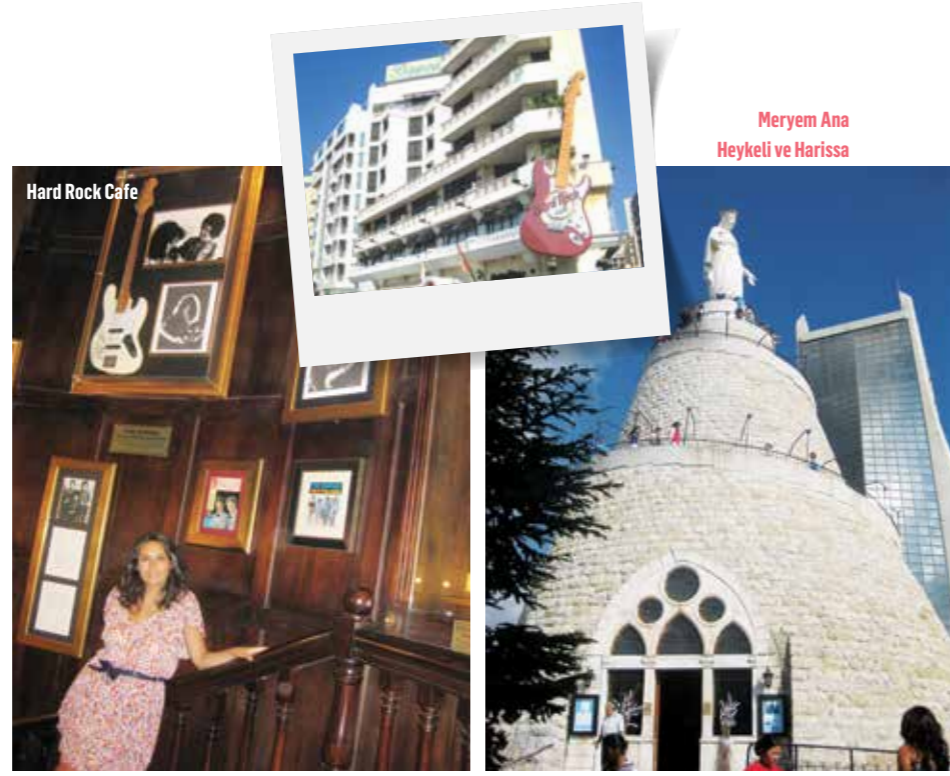
GÜVERCİN KAYALIKLARI

Haritamız bize Rawsheh bölgesinde, "Rouche Rocks" olarak adlandırılan Güvercin Kayalıkları'nı işaret ediyor. Sahil şeridinde çok

lüks otomobiller görmekle birlikte, taksiler ve minibüsler de görüyoruz. Biz minibüse binmeyi tercih ediyoruz ve bu kısa süreli deneyim bize Arap halkı hakkında oldukça fazla bilgi veriyor. Minibüsün yarı açık camları ve kapanmayan kapısı içinde yaptığımız bu yolculukta, içerden yayılan baharatlı koku ve arabik müzik, minibüsün her yerinde yazan Arapça yazılar bize bir kez daha nerede olduğumuz hatırlatıyor. Minibüsün tıngırtısı içinde "Bay Rock" adlı kafeyi gördüğümüzde aslında hiç durmamış olan minibüsten iniyoruz. Bulduğumuz kafenin manzarası muazzam ve tam aşığımızda, ayaklarımızın altında, yerli halkın gökten düştüğüne inandığı Güvercin Kayalıkları'nı görüyoruz. Güvercin Kayalıkları bölgenin en hareketli turistik yerlerinden biri, küçük motorlarla turistler için kayalıkların arasında küçük deniz turları düzenleniyor. Otelimizin bulunduğu Hamra Caddesi'nden ve sonrasında Amerikan Üniversitesi'nin içinden devam ettiğimiz yolculuğumuzdan sonra ilk dinlenme yerimiz burası oluyor.

Beyrut'un Kordonu ve Mozaik Banklar

Hard Rock Cafe

Meryem Ana Heykeli ve Harissa

Güvercin kayalıkları

Burada biraz dinlenip bu güzel deniz havasının, farklı coğrafyanın ve Doğu Akdeniz'in tadını çıkarıyoruz.

ÖZGÜRLÜK MEYDANI

Güzel bir restoranda hem dinlenmek hem de Lübnan mutfağından lezzetler tatmak için şehir merkezi Downtown'a doğru yürümeye başlıyoruz. Ramazan dolayısıyla yollar boş, sadece esnafa sorarak yolları bulabiliyoruz. Herkesin İngilizce ve Fransızca konuşması, bizim için oldukça ilginç. Şehir merkezine geldiğimizde küçük bir araştırma yaparak, burada bulunan tüm binaların iç savaş sırasında çok zarar gördüğünü ve neredeyse tamamının aslına uygun olarak Refik Hariri'nin şirketi "Solidere" tarafından yenilediği bilgisini öğreniyoruz. Trafığe kapatılmış olan Downtown savaştan sonra Özgürlük Meydanı olarak da adlandırılıyor. Bu bölgenin ana meydanı;

Byblos Tarihi Çarşı

DÜNYANIN EN ESKİ ŞEHİRİ, BYBLOS

Unesco tarafından Uluslararası Kültür Mirası kategorisine alınan, 7000 yıllık geçmişiyle dünyanın en eski şehrine geldiğimizde kendimizi bir film setinde gibi hissediyoruz. Byblos, tarihi kalıntı ve surları, dar ve şirin sokakları, taş evleri, balıkçı limanı ile bizi tarihin eski sayfalarına götürüyor. Bu küçük Fenike liman kentinde, Ortaçağ duvarlarıyla iki taraftan çevrili olan çarşı bölgesinde bir çevre gezintisi yapıyoruz ve yöresel eşyalar satan dükkanlar görüyoruz. Bu küçük şehrin binlerce yıllık tarihine tanıklık yapmış balık fosilleri pahalı fiyatlarına rağmen bize oldukça anlamlı geliyor. Yolculuğumuzun son durağına, doğru zamanlamayla gelmenin ve gün batımında "Loganda" adlı otantik bir restoranda, yöresel giyimli kadınların sunumlarıyla keyifli bir akşam yemeği yemenin tatlı huzuru içindeyiz.

çok sayıda sokağın birleştiği, etrafı tarihi binalarla çevrili yıldız şeklindeki "Nejmeh Meydanı". Oldukça maliyetli bir projeye yeniden yapılandırılan "Nejmeh/ Yıldız Meydanı'nda" dikkatimizi ilk çeken, 1897 yılında Osmanlılar tarafından yaptırılan 1994 yılında restore edilen Rolex-Saat Kulesi'nin, tüm ihtişamıyla yükseliyor olması. Oldukça fazla cami, kilise ve sinagog gördüğümüz bir meydanın içindeyiz. "Amir Assaf Camii", "Muhammed El-Emin Camii" ve "El-Ömer Camii", ile "St. George Maronite Katedrali", "St. Elias Katolik Kilisesi", "St. George Ortadoks Kilisesi"ni bir arada görmek mümkün. Hakkında hiçbir yazı okumadan bu meydana gelmiş olmamıza rağmen ilk dikkatimizi çeken "Muhammed El-Emin Cami"si oluyor. 42 metre yüksekliğindeki mavi kubbeleriyle her noktadan dikkatimizi çeken camii, 2005 yılında suikast sonucu yaşamı sonlanan; iki kez Lübnan başbakanı olan Refik Hariri döneminde yapılmış, duvarları toprak rengi taşla döşenmiş, dört minareli ve içinde asansörü bulunan modern bir camii. Hariri'nin mozolesinin bulunduğu çadır da caminin arka tarafında yer alıyor. Şehir merkezinde, yarı açık bir AVM gibi duran Beirut Souks - Beirut Çarşısı hediyelik eşya almak için oldukça uygun.

DOĞANIN MÜZESİ JEITTA GROTTA

Bir günlük Beirut turundan sonra, pazar günü rotamızı Beirut'un kuzeyine doğru kısa bir şehir turuna çeviriyoruz. Yol boyunca çok az tabela olduğunu ve yazıların Arapça olduğunu düşünerek bir taksi kiralamak için otelden bilgi alıyoruz ve 160 Dolar karşılığında yolculuğumuza çıkıyoruz. İlk durağımız Beirut'un 18 km kuzeyindeki Nahr al-Kalb vadisinde bulunan, Arapça "Büyük Mağara" anlamına gelen Jeitta Grotto. Teleferikle, yürüyerek veya trenle çıkmayı tercih edebilirsiniz. Biz trenle çıkıyoruz. Mağaranın içinde etkileyici bir ışık düzenlemesi oluşturulmuş, 100 bin yıllık doğal travertenler olağanüstü birer sanat eserine dönüşmüş. Dünyanın yedi harikasına aday olduğunu öğrendiğimiz Jeitta Grotto, alt ve üst olmak üzere iki bölümden oluşan bir kalker mağarası. Üst mağara 8,2 metre uzunluğuyla dünyanın en büyük sarkıtlarına ev sahipliği yaparken, alt mağara 6,2 metre ve üstle arasında 60 metre var. Mağaranın içinde sandallarla gezebileceğiniz sakin bir nehir ve göl bulunuyor.

HARISSA GERÇEKTEN HARİKA

Mağaranın soğuk ve nemli havasından sonra dışarıya oldukça sıcak geliyor. Şimdi sıra Jounieh şehrinde bulunan Harissa kasabasında. Harissa, Jounieh Koyu'nun üzerinde, denizden 660 metre yükseklikte, Lübnan Dağı'nda yer alıyor. Burada teleferikle "Lady of Harissa"ya çıkıp Jounieh şehir manzarasını izledik. Romanya'nın Piatra Neamt şehriden sonra 2'nci teleferik deneyimim ve oldukça endişeliyim. Çünkü tam 660 metre yüksekliğe, bir küçücük fıçıcıla çıkıyor olmak benim için oldukça büyük bir macera. Burası Lübnanlı Hristiyanlar için kutsal bir ibadet alanı. Tepeye ulaştığımızda bizi bronz döküm, 150 ton ağırlığında ellerini bize doğru açmış Meryem Ana heykeli karşılıyor, eteklerinde nefes kesici manzarasıyla.

BARIŞ, GÜVERCİN AĞZINDA BİR ZEYTİN DALI OLARAK KALMAMALI

Ülkelerin tarihleri, şehirlerin hafızaları var ki geçmişi unutmadan geleceğe umutla bakabilsin insan. Savaş yorgunu bir şehri yakından tanıdıktan sonra aklıma Sevgili Behramoğlu'nun o değerli dizeleri geliyor; "Yaşamak görevdir yangın yerinde, Yaşamak insan kalarak". En büyük erdem yaşamak; umudu, inancı ve iyiliği unutmadan. Yüce Önder Atatürk'ün gençleri olarak "Yurtta Sulh Cihanda Sulh" dolu yıllar dilerim.

BU EVDE EN ÇOK TİYATRO KONUŞULUYOR

ŞEHİR TİYATROLARI SAHNE TASARIMCISI EMRA ALBAYRAK ŞAHİN VE DRAMATURG HİLMİ ZAFER ŞAHİN'LE TİYATRONUN FARKLI RENKLERİYLE ZENGİNLEŞEN BİR SOHBET GERÇEKLEŞTİRDİK. TÜRK TİYATROSUNUN BUGÜNÜNE VE YARININA BAŞARILARIYLA KATKI SAĞLAYAN BU İKİ İSME OĞULLARI VE AYNI ZAMANDA ÖĞRENCİLERİMİZDEN ÖZGÜR TOPRAK'LA BİRLİKTE SORULARIMIZI YÖNELTİRKEN, BU ÖZEL SANATIN DERİNLİĞİNE BİR KEZ DAHA TANIKLIK EDİYORUZ.

EMRA ALBAYRAK ŞAHİN: "SAHNE TASARIMI OYUNUN ALTYAPISINI OLUŞTURUR"

Tiyatronun çok bilinmeyen ama aslında hep göz önünde olan bir tarafında yer alıyorsunuz. Niçin bu alana ilgi duyduunuz?

1996 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü'nden mezun oldum. Okulu bitirdiğim dönemde bir arkadaşımın yönlendirmesiyle İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları'na başvurduğum. Aldığım eğitim orada duyulan ihtiyaçla örtüşünce Dekor ve Kostüm Tasarım Yardımcısı, teknik adıyla "realizatör" olarak çalışmaya başladım. Realizatörlük, bir oyun için tasarlanan tüm görsel arka planların ve kostümlerin uygulanmasını ifade ediyor. Bir süre bu şekilde çalıştıktan sonra tasarımcı kadrosuna alındım ve benim için kostüm ve dekor tasarımı ağırlık kazandı. Dekor ve kostüm tasarımı yaptığım ilk oyun Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası adlı oyununun çocuklar için hazırlanan örneği idi. İlkleri barındırması bakımından bu oyunun bendeki yeri çok özeldir.

Peki, bir oyunun dekoru ve kostümleri hazırlanırken hangi aşamalar takip ediliyor?

Tasarım oyunun altyapısını oluşturur. Bu nedenle sahnelenecek oyun belirlendikten sonra metinleri iyice okuruz ve okurken bir yandan hayalimizde tasarım yavaş yavaş şekillenmeye başlar. Elbette yönetmenin düşüncelerini de öğreniriz ve zihnimizde yarattığımız hayali önce bir maket haline getiririz.

Eğer maket kabul görürse bu sefer dekorun uygulamasına başlarız. Uygulama dediğimiz kısım aslında tam bir üretim faaliyetidir. Çünkü burada işin içine demirhanesinden, marangozhanesine kadar birçok farklı üretim birimi girer. Nihayetinde ise izlediğiniz oyunu tamamlayan tasarım gerçeğe dönüşür.

Bu zamana kadar tasarımı gerçekleştirdiğiniz oyunlardan birkaç örnek verir misiniz?

Dediğim gibi Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası adlı oyunu benim için ilkti. Onun ardından Bir Deniz Masalı, Çevreci Prens, Para, Yıldızlar Altında Cinayet, Kedi ile Palyaço, Çin Kahvesi, Pırlatan Bal, Cambazhane, Shakespeare, Şenlikli Limonata gibi birçok oyunun sahne ve kostüm tasarımı gerçekleştirdim.

Çalıştığınız malzemeleri ve üretim aşamalarını düşündüğümüzde başımıza gelen ilginç bir olay oldu mu?

Realizatörlük döneminde Barış adlı oyunun sahne uygulamasını yapıyorduk. Kullandığımız malzemelere kaynak makinesinin kıvılcımı sıçradı ve malzemeler hemen alev aldı. Ciddi bir yanma tehlikesi geçirdim. Hiç unutamadığım olaylardan biridir bu. Olayı atlattıktan sonra yaşadığım tehlike için değil de dekor zarar gördüğü için çok ağlamıştım. İşin sevindiren yanı ise oyunun yönetmeninin hazırlanan dekorun yanmış halini sevmesi ve oyunda kullanmasıydı.

Tasarımın yaptığınız oyun izleyiciyle buluştuktan sonra gelen yorumları nasıl takip ediyorsunuz?

İnsanlar oyunu izledikten sonra oyunun kendisi kadar dekor ve kostümler hakkında da birçok yorumda bulunuyor. Bu yorumları özellikle internet üzerinden takip etmek çok kolay. Elbette çok beğenenler de oluyor, beğenmeyenler de. Tabii, beğenildiğimiz zaman inanılmaz mutlu oluyoruz. Ama eleştirileri de mutlaka dikkate alıyoruz. Çünkü tiyatro izleyicisi ve eleştirmenler çok önemli detayları yakalayabiliyor.

HİLMİ ZAFER ŞAHİN: "TİYATROCU ÖĞRENMEYİ UNUTURSA SANAT ÖLÜR"

Tiyatroyla tanışma sürecinizi anlatır mısınız?

Tiyatroyla tanışıklığım 70'li yılların başına, lise yıllarıma kadar uzanıyor. Lisede okurken aynı zamanda okulun tiyatro etkinliklerinde faal olarak yer almaya başladım ve önce amatör sonra yarı profesyonel anlamda tiyatroya adım attım. Lisans tercihim yaparken de tiyatro sevgim ağır bastı, Ege Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü kazandım. Mezun olduktan sonra yine aynı bölümde 1984 yılında yüksek lisans eğitimimi tamamladım.

Akademik eğitimin ardından nasıl bir yol izlediniz?

Bir süre çeşitli dergilerde tiyatro ve diğer bir ilgi alanım olan tarih üzerine yazılar yazdım. Gelişim Yayınları'nın hazırladığı Büyük Larousse ile İstanbul Ansiklopedisi'nin hazırlık ve yayımlanma aşamalarında yer aldım.

TİYATROYLA İÇ İÇE BİR ANNE BABANIN OĞLU OLUNCA, ANABİLİM ÖĞRENCİSİ ÖZGÜR TOPRAK ŞAHİN DE DAHA BEBEKLİK DÖNEMİNDE TANIŞMIŞ SANATLA. BİR DÖNEMİN EFSANE DİZİSİ BİZİMKİLER'DE SAVAŞ DİNÇEL'İN TORUNU ROLÜNDE İZLEDİĞİMİZ TOPRAK, BUGÜN HER NE KADAR KENDİ HATIRLAMASA DA ÖZLEMLE ANDIĞIMIZ O GÜNLERE GÖTÜRÜYOR BİZLERİ.

Yine TRT başta olmak üzere, değişik radyo ve televizyon kanallarında farklı adlarla yayınlanan tiyatro programlarında metin yazarı ve danışman olarak çalıştım. 1988 yılında ise yolum İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları'yla keşişti. Önce dramaturg olarak görev yaptım. Zaman içerisinde Yönetim Kurulu Üyeliği, Genel Sanat Yönetmeni Yardımcılığı ve Başdramaturg gibi pozisyonları üstlendim. 20 Nisan 2012 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları'nda Genel Sanat Yönetmenliği'ne getirildim. 1 Temmuz 2014 tarihinde ise bu görevden ayrıldım. Şu an aynı kurumda dramaturg olarak yoluma devam ediyorum.

Konuya hâkim olmayanları da düşünerek sormak gerekirse dramaturgun açılımı nedir? Eleştirmenlikle nasıl bir ayrımı var?

Benim esas alanım dramaturji. Dramaturjinin sözcük karşılığı oyun sanat bilimidir. Yani oyuna edebiyat biliminin, tiyatro biliminin gözüyle bakarız; duygularımızdan sıyrılarak yalnızca oyunun iyi olup olmadığını değerlendiririz. Kurgu, karakterler, oyunun genel yapısı gibi konulara bakarız. Bu anlamda bir oyunun sergilenip sergilenmeyeceğiyle ilgili bir karar sürecini de ifade eder. Oyun yazarı bize oyununu gönderdikten sonra belirttiğim sınırlar dâhilinde değerlendiriyoruz ve ilgili kurullara sunuyoruz. Eleştirmenlik ise oyun sahnelendikten sonra devreye giren özne bir alandır. Şu an Şehir Tiyatroları'nın yedi dramaturgu var. Ama her bir dramaturg yazınsal bağlamda ilgili oyun hakkında tek yetkilidir.

Ziya Osman Saba'nın "Mesut İnsanlar Fotoğrafhanesi" adlı oyununu tiyatroya uyarladınız ve çok ilgi gördü. Tiyatroya dair bu kadar çok şey yaptıktan sonra oyun yazarlığı fikri nasıl doğdu? Niçin bu eseri tercih ettiniz?

Oyun yazarlığı çok oyun okumanın getirdiği, "Ben yapsam nasıl yaparım" düşüncesiyse ortaya çıkmış bir şeydi. "Mesut İnsanlar Fotoğrafhanesi" üç yılı aşkın bir süre Şehir Tiyatroları'nda oynadı. Niçin Ziya Osman Saba ve bu eserini seçtiğime gelirse; öncelikle

"Mesut İnsanlar Fotoğrafhanesi" çok benimsemiş bir kitap. Ziya Osman Saba'nın öykülerindeki İstanbul benim için çok etkileyiciydi. 1940'ların İstanbul'unu anlatıyor. Belki de İstanbul'un en çetrefilli dönemlerinden biri. Ama yazar o kadar iyi sıyrılmış ki o çetrefilin içerisinde, İstanbul'u açıkça hissedebiliyorsunuz. Vapurlara binyorsunuz, sandallarla geziyorsunuz, diğer taraftan Beyoğlu'nun zenginliklerini de keşfedebiliyorsunuz. Ama asıl aradığınız yazarın kendi öyküsü aslında. Benim ilgimi çeken oydu. Ben İstanbul'u sonradan tanıyan biriyim, burada doğmadım, büyümedim. Geçmiş zamana İstanbul'u tanıtmaya çalışan biri olarak baktım. Mesela orada anlatılan Karaköy'deki Rum balıkçı artık yok. O vapurlar, o mimari ve o yaşam yok. Yani gidenleri ve kalanları görebiliyoruz. Özellikle daha büyük yaşlardaki seyirci anımsıyor anlatılanları. Genç insanlar da oyun aracılığıyla tarihe bakma şansını buluyorlardı.

Peki, oyun yazarlığı devam edecek mi?

Geleneksel Türk tiyatrosuna büyük ilğim var. Bu çerçevede Ulusal Kurtuluş Savaşı üzerine bir oyun yazdım "Yarın dün de başlar" adında. Yine son olarak "Bir Kümes Hikâyesi" adında bir müzikal kaleme aldım. Şu an değerli bir arkadaşım onun müziklerini yapıyor.

Biraz da tiyatronun durumu üzerine konuşalım; iletişim kanallarının çoğaldığı, dijital görselliğin zirve yaptığı bir dönemde tiyatro için bir gelecek kaygısı duymalısınız?

Baştan şunu söyleyeyim; sanat ve tiyatro konusunda hiç umutsuz değilim. İletişim kanalları ve sosyal medya tiyatronun geleceğini destekleyecektir. Yeter ki tiyatrocular tiyatro

yaptıklarının farkında olsunlar. Tiyatro insan sanatıdır, yoğun emek ister. Siz insanları kısa süre içerisinde oluşturduğunuz kurguya inandırmak zorundasınız. O yüzden tiyatro mesleği, değişen insanı gözlemek zorunda. Tiyatrocu öğrenmeyi unutursa sanat ölür. Bilinmesi gereken tüm klasikleri bilmek zorundasınız. Yeni kuşak önce geçmişi iyi öğrenmeli. Sonrasında ise kendini hep güncel tutabilmeli.

Geleceklerini tiyatrodan gören gençler ve onların aileleri için sormak gerekirse, mesleki ve sosyal anlamda tiyatro iyi bir gelecek tercihi mi?

Genel bir ifadeyle yalnızca tiyatro için değil, hangi alanda olursa olsun mesleğinizde tutkunsanız mutlaka başarılı olursunuz. Bunun mutlu edecek olumlu karşılıkları da olur. Özellikle tiyatroyu meslek olarak seçerseniz bazen size çelme takıldığını, bekletildiğinizi hissedebilirsiniz. Ama o sizi yukarıya taşıyacak olan fırsat mutlaka karşınıza çıkacaktır.

OĞLUMUZ ANABİLİM'LE ÇOCUK OLMANIN ZENGİNLİĞİNİ YAŞIYOR

Anabilim, kurumsallaşmayı başarabilmiş, öğrencilerini standart eğitim anlayışının ötesinde sosyal bireyler olarak yetiştiren bir okul. Çocuklar mevcut sistemin baskısı altında kalmıyor, çocuk ve genç olmanın zenginliğini de hissedebiliyor. Bizim için en önemli kriter Toprak'ın öğrencilik yıllarını mutlu olabileceği, geriye baktığında sevgiyle hatırlayacağı bir ortamda geçirmesiydi. Şu anda ondaki mutluluğu gözlemleyebiliyoruz, dolayısıyla doğru bir adım attığımızdan eminiz.

Anabilim öğrencisi Toprak Şahin, tiyatroyla iç içe büyümesinin yansımalarını yaşamında hissediyor. İyi bir kitap okuru olan Şahin, bir yandan da müzikle ilgileniyor.

BU SEFER UNUTMAYIN!

Bellek Check-up'ınızı yaptırın.

Stres, yoğun iş temposu, depresyon, alzheimer, demans gibi pek çok durum unutkanlığınızın nedeni olabilir.

Siz de birçok insan gibi nedenini bilmediğiniz unutkanlıktan şikayetçiyse Bellek Check-up'ı yaptırarak unutkanlığınızın nedenini öğrenebilir, eğer risk faktörleri varsa bunları ortadan kaldırabilirsiniz.

Bellek Check-up*

- Nöroloji Normal Muayenesi
- Psikolojik Görüşme
- MRI
- Addenbrooke Kognitif Değerlendirme Bataryası (ACE-R)
- ALT / GPT Alanin Aminotransferaz
- AST / GOT Aspartat Aminotransferaz
- Folat
- Tam Kan Sayımı (Hemogram)
- TSH (Tiroid stimulan hormon)
- Vitamin B12

*Mevcut check-up panellerine ek olarak sunulan Bellek Check-up paketi içeriğini öğrenmek için check-up bankolarına danışabilirsiniz.

“YAZMAK, ASİ RUHUMU ORTAYA ÇIKARIYOR”

“OKUDUĞUMUZ KİTAPLARIN KAHRAMANLARI BİZLERDİK. BAZEN KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ OLUR, ÇİÇEKLERDEN TAÇ YAPARDIK; BAZEN DE KÖTÜ KALPLİ KURDUN KARŞISINA ÇIKARDIK. YILLAR GEÇTİ; OKUMAYA, OKUDUKLARIMI ANLATMAYA DEVAM ETTİM. SONRA GÜNLERDEN BİR GÜN TÜKENDİ MASALLAR... TÜKENDİ HİKÂYELER... BU TÜKENMİŞLİK BENİ VAZGEÇİREMEDİ VE İŞTE O ANDA KENDİ HİKÂYELERİMİ YAZMAYA BAŞLADIM...”

DİYEN SANCAKTEPE KAMPÜSÜ MÜDÜR YARDIMCISI TUBA AKSOY PEHLİVAN, KELİMELERE DUYDUĞU AŞKI YİNE AŞKLA ANLATTI. KELİMELEİN TUTKUUYLA BİR ARAYA GETİRİLDİĞİNDE İNSANIN İÇİNE NASIL İŞLEDİĞİNİ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ.

Kendinizden bahseder misiniz? Nerede büyüdüğünüz, nasıl bir çocuktunuz ve hayalleriniz nelerdi?

Âşık olduğum şehrin çocuğuyum ben. İstanbul’u buram buram, karış karış seven... Şanslı çocuklardandım... Kandilli sırtlarında, büyük bir bahçe içinde, kocaman bir köpek ve kuş civıltılarıyla büyüdüğüm iki kardeşim ve ben... Hayalci bir çocuktum. Hiç yaramazlık yapmazdım. İçimde yoktu belkide. Hep hayal kurar ve bazen kendi kurduğum hayallerin tuzağına düşer, gerçek olduklarına inanırdım. Odamdaki perdeleri hiç kapatmazdım. Gökyüzünü yorgan yapardım. Üşüsem de bundan hiç şikâyet etmezdim. Yıldızları merak eder, onları kendime arkadaş edinirdim. Güzel çocuktum ben. Güzel hayallerim vardı ama aslına bakarsanız bu hayaller içinde öğretmen olmak hiç yoktu. Oyuncu olmak isterdim. Küçük oyunlar tasarlar başrole kendimi koyardım. Yardımcı oyuncu ise ta ki büyümeye başlayıp başrol isteyene kadar hep kız kardeşim olurdu. Zamanla bu hayalim gerçek oldu. İlkokul dönemlerinde Simitçi Mercan adlı bir oyunda Leyla rolüyle keşfettim kendimi. Bunu takip eden yıllarda o zamanların deyişle “tiyatro kolunun” vazgeçilmez üyesiydim. Tiyatro sahnesi en rahat hissettiğim yerd. Lise çağlarında da devam etti bu sevdam. Neredeyse her ay bir oyun yazar ve arkadaşlarımla sahnelerdim. Yavaş yavaş amatör bir oyun yazarı, bir yönetmen ve oyuncu olmaya başlamıştım. Üniversite yıllarında yine vaktimin çok büyük bir çoğunluğunu tiyatro kulübüyle çalışarak geçiriyordum. Aynı zamanda da İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin açmış olduğu tiyatro yönetmenliği kursuna başlamış ve büyük bir şevkle devam ediyordum ancak maalesef derslerin yoğunluğu nedeniyle bu kursu tamamlayamadım. Öğretmen olmaya karar verdikten sonra anladım ki; sınıf, çocukluğumun ilk yıllarında saklı kalan öğretme arzumu ve benimle birlikte büyüyen oyunculuk sevdama kullanabileceğim en güzel yerdi. Ben yine bir oyuncuydum, öğrencilerim ise seyirci. Ağlarsam ağlayacaklar, gülersem güleceklerdi. Öğretmenlik zamanla benim için bir tutkuya dönüştü ve ben işte böyle sevdim bu mesleği...

Çocukluğumdan bir anı...

Hayallerimi paylaştığım kızkardeşim

Tiyatro oynadığım yıllardan...

Aynı zamanda hikâye yazdığınızı öğrendik... Bu yeteneğinizi ne zaman ve nasıl fark ettiniz? Çocukluğunuzda da bu anlamda deneyimleriniz var mıydı?

Beş yaşında okumaya başladım. Önüme ne gelse okuyor, okudukça anlatıyordum... Benden bir yaş küçük olan kız kardeşim ilk öğrencimdi. Benim tam aksime naif ve çekingendi. Hiç kıramazdım onu. Her akşam kitap okurduk birlikte. Okuduğumuz kitapların kahramanları bizlerdik. Bazen kırmızı başlıklı kız olur, çiçeklerden taç yapardık, bazen de kötü kalpli kurdun karşısına çıkardık. Bazen birimiz prens olurduk, beyaz büyük atıyla, bazense Robin Hood keskin uçlu okuyla... Ama ne olursa olsun, kelimenin tam anlamıyla bizler gerçekten çocuktuk. Yıllar geçti ve ben hep okumaya, okuduklarımı ise anlatmaya devam ettim. Sonra günlerden bir gün tükendi masallar... Tükendi hikâyeler... Bu tükenmişlik beni vazgeçiremedi ve işte o anda kendi hikâyelerimi yazmaya başladım... Ortaokul dönemimde Rus ve Fransız edebiyatının neredeyse tanınmış tüm isimlerinin belli başlı eserlerini okumuştum. Çok erken yaşlarda olmama rağmen bu kadar ağır eserler okumam ailemi endişelendiriyordu. Neyse ki öğretmen konusunda da çok şanslıydım ve çok doğru yönlendirildim. Öğretmenlerimin ısrarı ve desteğiyle çok sayıda yarışmaya da katıldım ve bundan çok büyük keyif aldım.

Beğendiğiniz yazarlar ve şairler kimlerdir? Neden?

Çok şiir okumam. Belki garip gelebilir size ancak şiir mahrem gelir bana. Dokunulmaz ve paylaşılmazdır. İçinizin ağlayan belki de kanayan yanıdır. Kısacası herkesin şiiri kendinedir aslında... Mathew Pearl en sevdi-

TUBA AKSOY PEHLİVAN

ğim ve beğendiğim yazarların başında gelir. Romanlarındaki kurgu ve şiirsel anlatım inanılmazdır. Okurken iliklerinize kadar ürperir, bir anda kendinizi kahkaha atarken bulabilirsiniz. Duygu ve düşünceleriniz birbirine karışır ve istediği girdabın içine çekmeyi başarır sizi. İfadesiz okumanız imkânsızdır Pearl'ün kitaplarını. Serdar Özkan'ın tarzı ise melodik gelir mesela, satırları okurken sanki birileri kulağınıza bir şarkı mırıldar ve siz de o tempoya ayak uydurarak okursunuz. Bir İngiliz arkadaşımın tavsiyesi üzerine okumaya başladım Serdar Özkan'ı ve tanıştığım ilk kitabı Kayıp Gül oldu. İngilizce yazılmış sanırım başlangıçta. Türkçeye sonradan çevrilmiş. İnanılmaz bir tat almıştım okurken. Masalsi bir anlatımı var yazarın.

Bu anlamda hedefleriniz nelerdir? Bir kitap çıkarmayı düşünüyor musunuz? Ya da bu hobinizi iş olarak yapmayı planlıyor musunuz?

Öncelikli hedefim bir çocuk kitabı yazmak aslında. Malum Türkiye'de çok sayıda çocuk kitabı var ancak genel olarak baktığımızda hali hazırda yazılmış kitapların büyük bir oranı ilköğretim seviyesinde. Benim hedefim ve aslında yazmaktan keyif aldığım önergenlik ve ergenlik dönemi grubu. Gözlemleme dayanarak söyleyebilirim ki; bu dönemde çocuklar hele ki okuma alışkanlığı çok iyi oturmadiysa, uzun kitaplar okumaktan çok keyif almıyorlar, bunun yerine kısa, keyifli ama bir o kadar da dikkat çekici hikâyeleri tercih ediyorlar. Bu dönem çocukları için bir hazırlığım var şu anda ve umut ediyorum ki kısa bir süre sonra ilk kitabımı çıkarıyor olacağım.

Yazılar yazarlarından mutlaka izler taşır. Siz yazarken nelere dikkat ediyorsunuz?

Yazarken şuna ya da buna dikkat etmeliyim kaygısı ya da benden bir iz taşısın diye hiç düşünmedim. Ancak yazılarımı daha doğrusu hikâyelerimi okuyan ya da dinleyen tüm dostlarımdan aldığım yorumlar genelde benim izimi taşıdığı yönünde. Hatta fikirlerine çok değer verdiğim bir dostum "100 hikâyenin içinden seçerim senin yazdığını" demişti bir gün, çok mutlu olmuştum. Sanırım çok fazla tasvir kullandığımı ve devrik cümleleri sevdiğimi söyleyebilirim. Yazarken kuralları sevmiyorum. Asi bir ruha bürünüyorum kelimelerle oynarken.

Uzun yıllardır çalıştığınız Anabilim Eğitim Kurumları ile ilgili neler söylemek istersiniz?

Anabilim, bir öğretmen ya da çalışan olarak hayal ettiklerinizi gerçekleştirmek için fırsat demek. Anabilim, iki evladını bu kuruma teslim etmiş bir anne olarak benim için güven demek. Anabilim sahiplendiği ve sahiplenildiği için aidiyet demek... Kısacası Anabilim benim için, tarz ve duruş demek...

TUBA AKSOY PEHLİVAN'IN KALEMİNDEN...

Bu sabah her sabah olduğu gibi bir kayanın tepesinde oturmuş güneşin doğuşunu seyrediyordum ve hayatın bana sunmadığı ayrıcalıkları düşünüyordum. Güneş dünyaya göz kırpmaya başladığında, etrafımda sıralanmış yaklaşık 6,5 metre uzunluğa ve 4 ton ağırlığa sahip, kalın derileri, yağlı vücutlarıyla yüzlerce deniz filinin hantal vücutları ve çirkin suratlarıyla bu eşsiz varlığa selama duruşları, midemi bulandırıyor. Oysa ben de en az onlar kadar çirkin, en az onlar kadar hantalıydım. Kendimden ve ait olduğum familyadan öylesine nefret ediyordum ki, su içmek için gittiğim durgun su birikintileriyle bile kavga ediyordum. Her su içmeye eğildiğimde, suda beliren aksim, benimle dalga geçiyor, canımı yakıyordu. Annemin "güzel kızım" deyişi bana söylenmiş en büyük yalandı. Ben güzel değildim ve asla güzel olamayacaktım. Bunu biliyor olmak ben ve benim gibiler için en büyük umutsuzluktu. Oysa bir denizkızı olmak için neler vermezdim. İncecik vücutları, ipek gibi saçları, pürüzsüz ciltleri, rengârenk kuyrukları ve okyanus gözleriyle, tanrıçaları bile kıskandıran deniz kızları... Ne zaman onlardan birini görsem, koca vücudumla hangi deliğe gireceğimi şaşırır, beni görmemeleri için dua ederdim. Bir gece tam gözlerim uykuya teslim olmak üzereydi ki biraz ilerdeki kayalıklardan bir ses duydum. Sanki birileri adımları haykırıyordu. Yavaşça kafamı kaldırıp sesin geldiği yere doğru baktım. Karanlıkta gördüğüm silüetin kime ait olduğunu anlamak için doğrulduğumda içimi bir korku kapladı. Gölgenin yanına ulaşmak hiç de uzun zaman almadı. Karşımda gördüğüm güzellik karşısında büyülenmiş gibiydim. Ariel, denizin nazlı kızı, okyanus yıldızı, deniz kızlarının kraliçesi, tam karşımdaydı. Gözlerinden okunan merhameti içimi sızlatıyordu. Öylesine güzeldi ki, yüzüne baktıkça gözyaşlarıma engel olamıyordum...

30 SANİYELİK BİR İNCELEME,
YAŞAM BOYU
FARKLILIK YARATIR.

MYCLUB GENEL MÜDÜRÜ SERHAT BİNGÜL:

SPORA YENİ BİR BAKIŞ AÇISI KAZANDIRIYORUZ

SPORU HEM İŞ HEM DE ÖZEL HAYATINDA BİR YAŞAM BİÇİMİNE DÖNÜŞTÜREN MYCLUB GENEL MÜDÜRÜ SERHAT BİNGÜL, SPOR SEKTÖRÜNE İLKLERİ GETİREN VE GERÇEKLEŞTİRDİĞİ YENİLİKLERLE SEKTÖRE İVME KAZANDIRAN BİR YÖNETİCİ. BU ANLAMDA MYCLUB'DA BAŞARILI İŞLERE İMZA ATAN SERHAT BİNGÜL, AMAÇLARININ SPOR SEKTÖRÜNDE ÖNGÜ VE LİDER MARKA OLMAK OLDUĞUNU VURGULUYOR.

Üniversite'den mezun olduktan sonra yurtdışı deneyiminiz başladı. Yurtdışında kaldığınız süre, yaşamınıza ve iş hayatınıza neler kattı?

Kariyerime yurtdışında başlamayı tercih etmemin sebebi ülkemde yapmayı istediğim işle ilgili yurtdışı lobilerini araştırıp bakış açımı farklılaştırmaktı. Spor sektörüyle ilgili ilkler ve en son gelişmeler yurtdışından takip ediliyordu. İşim gereği bu işin gelişimine katkı sağlayabilmek ve sektörel bazda farklılık yaratmak için işi mutfağında öğrenmenin doğru olacağını düşündüm. Bir işte başarılı olabilmemiz için yapacağımız işin gerekliliklerini yerine getirmemiz gerektiğine inanırım. En önemli iş altyapıyı iyi kurmak, doğru strateji ve planlamadan geçer. Yurt dışı deneyimi tüm bunlar için çalışma hayatıma değer kattı.

İş dünyasında uzman, profesyonel bir kişiliğiniz. Kariyer geçmişinizden çok kısa bahsedebilir misiniz?

Marmara Üniversitesi Otel İşletmeciliği ve Yönetimi Bölümü'nü bitirdikten sonra kendi gelişimim için yine turizm işletmeciliği üzerine Amerika'da UCLA ve Santa Monica College'da ihtisas yaptım. Profesyonel çalışma hayatıma ilk olarak ABD'de başladım. 2,5 yıl California'da Arli's Exclusive Catering'de Assistant F&B Manager olarak birçok önemli organizasyonda yer aldım. Türkiye'ye dönmemle birlikte sırasıyla; Hilton İstanbul, The Ritz Carlton, Alarko Turizm Grubu ve Kemer Golf&Country Club gibi şirketlerin üst düzey yönetim kadrolarında yer aldım.

MyClub ile buluşmanız nasıl oldu?

2009 yılında ilk defa bir arkadaşımın daveti üzerine spor yapmaya geldim. Çok sıcak bir şekilde karşılandım. Mimari yapısından ve enerjisinden çok etkilendim. O zamanlar çok keyif alarak spor yaptığım MyClub'ta 2011 Şubat ayından itibaren yönetici olarak görev yapıyorum.

MyClub Spor ve Yaşam Merkezleri Genel Müdürü olduğunuzdan bu yana ne gibi faaliyetlerde bulundunuz?

MyClub'larda düzenlenen etkinlikler her zaman adından fazla söz ettiriyor.

Bu misyonumuzun farkında olarak aktiviteler düzenliyoruz. Dünya yeniliklerini takip ederek, ders programlarımızı yeniliyor ve birçok yabancı eğitmen getirerek üyelerimizin farklı deneyimler kazanmasını sağlıyoruz. Bunun yanı sıra indoor ve outdoor birçok farklı aktivitelerle de üyelerimizin spor ve eğlence dolu zamanlar geçirmelerini sağlıyoruz. Gündemi takip ederek ilgi çeken konularda seminerler düzenliyor, konusunda öncü kişileri kulübümüzde misafir ediyoruz. Her defasında farklı konseptlerde hazırlanan kulüp partilerimizde misafirlerimize unutulmaz anlar yaşatmak önceliğimiz. Ayrıca sektöre yön verecek yenilikler üzerinde çalışmaya devam ediyoruz: Pazarlama Departmanı'nı kurumsal bir yapıya taşımak ve bu sayede marka bilinirliğinin artması için projeler üretmek; Kurumsal Satış Departmanı oluşturup çok kısa bir sürede bine yakın firmayla ortak iş anlaşmaları yapmak; marka değerinin artmasıyla birlikte sponsorluklara imza atmak; teknolojiye uygun sistemsel değişikliklerle altyapıyı tamamen değiştirmek; Ar-Ge Departmanı kurup yurtiçi ve yurtdışı araştırmalar yaparak ilkleri başarmak.

Stresi kontrol altına almak sporla mümkün müdür?

Stres artık herkesin hayatında var. Mühim olan stresi kontrol altında tutabilmek. Bunun için de stres yönetimi dersi almanın yararlı olacağı gibi sporun da stresi azaltmak için katkısı çok büyük.

Personaltrainer Sistemi kulübünüzde nasıl işliyor?

Öncelikle üyemizin seçtiği veya fitness yöneticilerimizin üyemize atadığı eğitmen 1 saatlik egzersiz programı süresince üyeye birebir ilgileniyor. Kişiyi özel eğitmen anlamına gelen personaltrainer uygulamamız üyelerimize yaptığımız vücut analiz testleriyle başlıyor. Bu analiz esnasında kuvvetlenmesi gereken kas gruplarımız, sizin ve aile bireylerinizin sağlık durumları ve genetik yapınız gözden geçirilerek tüm bu veriler doğrultusunda size en uygun fitness programı belirleniyor. Bu program hedefinize en kısa sürede sağlıklı bir şekilde ulaşmanızı sağlıyor. Personaltrainer hizmeti tüm dünyada olduğu gibi özel bir fiyat paketiyle sunuluyor.

Obezite günümüzün en büyük tehditleri arasında yer alıyor. Spora teşvik konusunda önerileriniz nelerdir?

Obezite; günümüzde gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin en önemli sağlık sorunları arasında yer alıyor. Genel olarak beden yağ kütlelerinin yağsız kütleyle oranla artması sonucu vücut ağırlığının istenilen düzeyin üstüne çıkması anlamına geliyor. Nedenlerine baktığımızda ise; genetik, metabolik, hormonal, yanlış ve aşırı beslenme,

ANABİLİM PROFESYONEL BİR YAKLAŞIMA SAHİP

Yaklaşık dört yıl önce Anabilim'le ortak bir iş projesi için bir araya geldik. Kızımın eğitimi için de tercihimiz Anabilim oldu. Profesyonel eğitime dair aldığım olumlu geri dönüşler tercihimde en önemli faktör oldu. Tabii bu seçimde işbirliğimizdeki profesyonel yaklaşımın da etkisi var. Konusunda uzman eğitmen kadrosu ve eğitim öğretim sistemi uygulamaları ve modern yaklaşımları da kurumun en beğendiğim özellikleridir. Tercih sebebim olan profesyonel yaklaşımları tavsiye sebebidir.

lar oluştuğunda üyeleri korumak amacıyla oluşturulmuş bir sistemdir. Bu fikir sektörde farklılık yaratmak için bir yıldan uzun bir süredir üzerinde çalıştığım bir konudur ve çıkış noktası farklılık yaratmaktır. MySigorta Projesi ilk aklıma geldiğinde projeyi Türkiye'deki aracı sigorta kurumlarıyla paylaştım. Bir örneği daha olmayan bu projenin hayal olduğunu söylediler. İçlerinden bir firma konuyu araştırıp bu hayale benim gibi inanarak destekledi. Türkiye'deki sigorta firmaları istediğimiz şartlarda bir poliçenin mümkün olmadığını söylemeleri üzerine biz de soluğu yurtdışında aldık. Avrupalı bir reasürans şirketi bu projeye ilgilenebileceğini belirterek bizi ümitlendirdi. Dokuz ay süren araştırma ve çalışma sonrasında MyClub Sigorta hayata geçirildi. Ayrıca sektöre yön verecek yenilikler üzerinde çalışmaya devam ediyoruz.

Peki, bu yoğun tempo içerisinde siz spor yapıyor musunuz? İlgilendiğiniz bir spor dalı var mı?

Çok yoğun çalışmama rağmen günde 1,5 saatimi mutlaka spora ayırmaya çalışıyorum. Çünkü spor benim için bir yaşam biçimi. Spora çok küçük yaşlarda başladım. Denize ve rüzgara olan merakım sayesinde çok küçük yaşlardan beri su sporları ve yelkenle uğraşmaktan keyif alıyorum.

Son zamanlarda hayatıma boks girdi. Zinde kalmak, koordinasyon becerilerinizi artırmak ve aynı zamanda tüm stresinizi atmak için birebir.

Boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlanıyorsunuz, hobileriniz nelerdir?

Kendime ayırdığım zamanlarda sinema, tiyatro, konserleri takip etmeye ve yurtdışındaki festivallere gitmeye çalışıyorum. Hobilerim arasında, yeni yerler görmek var. Ayrıca hayatımı ve deneyimlerimi anlatacağım son kitabım için de çalışmaya başladım.

2015 yılından beklentileriniz nelerdir?

Sektörün lideri konumunda olmamızın tesadüf olmadığını bu yıl da yapacağımız işlerle gösterip, spor sektörünün gelişmesinde Türkiye'nin önde gelen markasını daha da pekiştirmek hedeflerim arasında. Amacımız; Türkiye'deki spor sektörüyle ilgili öncü ve lider marka konumuna gelen tek isim olmak. Ayrıca yaptığımız doğru işler ve imza attığımız ilklerle sektöre ivme kazandırmak ve arkamızdan gelecek diğer firmalara da doğru rol model olmak en büyük hedefimiz.

fiziksel aktivite eksikliği gibi bir çok önemli etmen göze çarpıyor. Bilindiği üzere insan fizyolojisi hareket etme üzerine kurulu ancak içinde bulunduğumuz yoğun metropol yaşantısı bizleri sağlıklı beslenmeye ve hareketsiz bir yaşama itiyor. İnsanların kendilerine yapacağı en büyük yatırım ve bırakabilecekleri en kıymetli mirasının sağlık olduğunu düşünürsek; egzersiz kaçınılmaz oluyor. Biz de bunun için varız.

MySigorta ile MyClub olarak bir ilke imza attınız. Bu fikir nasıl ortaya çıktı? Nasıl geliştirdiniz? MySigorta spor yapmayı engelleyecek durum-

ÇOCUKLARINIZ SAĞLIKLI GÜLÜMSESİN

DIŞ SAĞLIĞI KONUSUNDA AİLELERİN DOĞRU BİLDİĞİ BİRÇOK ŞEYİN YANLIŞ OLDUĞUNU VE BU YANLIŞLAR KONUSUNDA AİLELERİN ÇOK DİKKAT ETMESİ GEREKTİĞİNİ SÖYLEYEN DIŞ HEKİMİ VE ANABİLİM SUADIYE ANAOKULU VELİMİZ BERFU SUNA YÜREK OVACIKLI, MESLEK YAŞANTISINDA EBEVEYNLER TARAFINDAN SIKÇA SORULAN SORULARI BİZLERLE PAYLAŞTI.

Süt dişlerine dolgu yapılır mı?

Süt dişleri yaşamın 6'ncı ayında sürmeye başlar ve üç yaşına kadar yirmi tane süt dişi ağızdaki yerlerini alır. Bu dişler zamanı geldiğinde düşerek yerlerini sürekli dişlere bırakırlar. Özellikle çiğneme rol oynayan süt azı dişleri (arka), ön dişlere göre daha geç düşerler. (10-12 yaş) Bu sebeple, süt azı dişlerindeki çürükler geç kalmadan dolgu yapıp, düşme zamanlarına kadar ağızda tutulmalıdır.

Çocuklarda renkli dolgu maddeleri (kompozit, kompomer) kullanılmasının zararı var mıdır?

Süt dişlerindeki çürük kısımlar temizlenerek çeşitli tipte dolgu maddeleriyle tedavi edilir. Bunların içinde özellikle renkli olanlar çocuklara diş tedavisini sevdirmek amacıyla üretilmiştir. Herhangi bir zararı yoktur.

Dişler günde kaç kez fırçalanmalıdır?

Dişlerin düzenli olarak sabahları kahvaltı sonrası ve akşamları yatmadan önce en az üç dakika süreyle fırçalanmaları gerekiyor. İdeal bir temizlik için diş aralığının temizliğini de ihmal etmemeli, diş ipi veya arayüz fırçalarıyla diş temizliğimizi tamamlamalıyız.

Çocuklarda diş çekim zamanlarında (diş kaybı söz konusu) nelere dikkat etmeliyiz?

Bazı süt dişlerinde çürük derin dokulara ilerleyerek iltihaplanabilir. O zaman diş çekimi gündeme gelir. Eğer alttan gelen sürekli dişin sürme zamanı yakınsa herhangi bir sorun yoktur fakat alttan gelecek olan sürekli dişin sürme zamanı yakın değilse, o zaman diş çekimi takiben derhal yer tutucu dediğimiz apereyler yapılmalıdır. Bu şekilde sürekli dişin süreceği mesafe korunmuş olur.

Altı yaş ve 12 yaş dişleri neden önemlidir? Korumak için neler yapılabilir?

Bu dişlerimiz söylenen yaşta ağızda yerlerini alan ve ömür boyu değişmeyen kalıcı azı dişlerimizdir. Çiğneme fonksiyonumuzu bu dişler yerine getirir. Bu nedenle bu kalıcı azı dişleri ağızda sürer sürmez, bir ya da iki yıl içinde mutlaka floss örtücü gibi koruyucu uygulamalar için diş hekimine gidilmelidir.

Berfu Hanım aynı zamanda öğrencilerimizden Ali Berk'in annesi...

"DİŞ BAKIMI BEBEKTE İLK DİŞLERİN GÖRÜLMESİYLE BAŞLAR. BAZI KİMSELER, İLK ÇIKAN DİŞLERİN NASIL OLSA DEĞİŞECEĞİ DÜŞÜNCESİYLE, ÇOCUKTA DİŞ BAKIMINA ÖNEM VERMEZLER. BU YANLIŞTIR. ÇOCUĞUN DİŞ BAKIMI DA EN AZ BÜYÜKLERİNKİ KADAR ÖNEMLİDİR."

Flor uygulamasının diş çürüğüne etkisi nedir?

Flor uygulaması diş yapısını güçlendirerek, dişlerin çürük oluşumuna karşı direncini artırır. Lokal flor uygulaması ilk olarak iki buçuk- üç yaşında uygulanır. Daha sonra duruma göre altı ayda bir tekrarlanır.

Çocuklarda sık görülebilen kazalar sonrası (diş kırıkları vb.) yapılması gerekenler nelerdir?

Çocuklarda düşme veya çarpma sonucu diş kırıkları olabilir. Özellikle ön bölgede, çocuğun yaşına göre süt veya sürekli dişleri kırılmış olabilir. Yanak ve dudakta kanama veya yaralanma görülebilir. Bu durumda önce telaşlanmadan yaralı bölgeleri ılık suyla temizleyin. Kırık diş parçalarını nemli bir beze veya eczaneden alacağınız izotonik (serum fizyolojik) içine koyarak diş hekiminize gidin. Bölgeye dışarıdan soğuk kompres uygulayın. Eğer diş tamamen yerinden çıkmışsa, o zaman çıkan dişi temiz bir kaba süt içine koyarak en kısa zamanda (tercihen bir saat içinde) diş hekiminize gidin.

Diş temizliği yaptırmak dişlere zarar verir mi?

Düzenli ve doğru teknikle fırçalama diş taşı oluşumunu engeller. Ama yılda iki kez düzenli diş hekimine ziyaretlerinde iyi fırçalanmamış yüzeylerde tespit edilen diş taşlarının temizlenmesi gerekir. Böylece diş ve dişeti sağlığı korunmuş olur.

KARANLIĞI AYDINLIĞA ÇEVİREN

HALK OZANI:
ÂŞIK VEYSEL

DERTLİ DERTLİ BAŞLAYIP, SEVGİYE SELAM EDEN BİR GÖNÜL ADAMI, UNUTULMAZ BİR HAZİNE ÂŞIK VEYSEL'İ HATIRLAMAK İÇİN İLLA BİR NEDENE İHTİYAÇ YOK. GÖZÜ AÇIK, KALBI MÜHÜRLÜ İNSANLARIN SAYISI ARTTIKÇA, ONA VE ESERLERİNE DAHA GÜÇLÜ BAĞLANMAK İSTİYORUZ SADECE.

Gönül teline dokunan parmaklar, sözü müziğe yar eden engin bir zihin ve acılarıyla yoğrulmuş bir hikâyenin başkahramanını sayfalarımıza misafir etmekten onur duyacağız. Anadolu'nun en önemli kültür temsilcilerinden birini, Âşık Veysel Şatıroğlu'nu özlemle anarken, bizlere miras bıraktığı eserleri ilk günkü heyecanıyla dinliyoruz. Âşık Veysel öyle bir ozan ki, sözü de müziği de her gün yeniden doğuyor. Her yeni günle halkın duyularına, özlemlerine ve umutlarına yeniden tercüman oluyor. İşte bu nedenle ölümsüzlüğün sihriyle erişmiş nadir değerlerimizden biri kendisi.

SİVAS ELLERİNDE BİR OZAN YETİŞİYOR

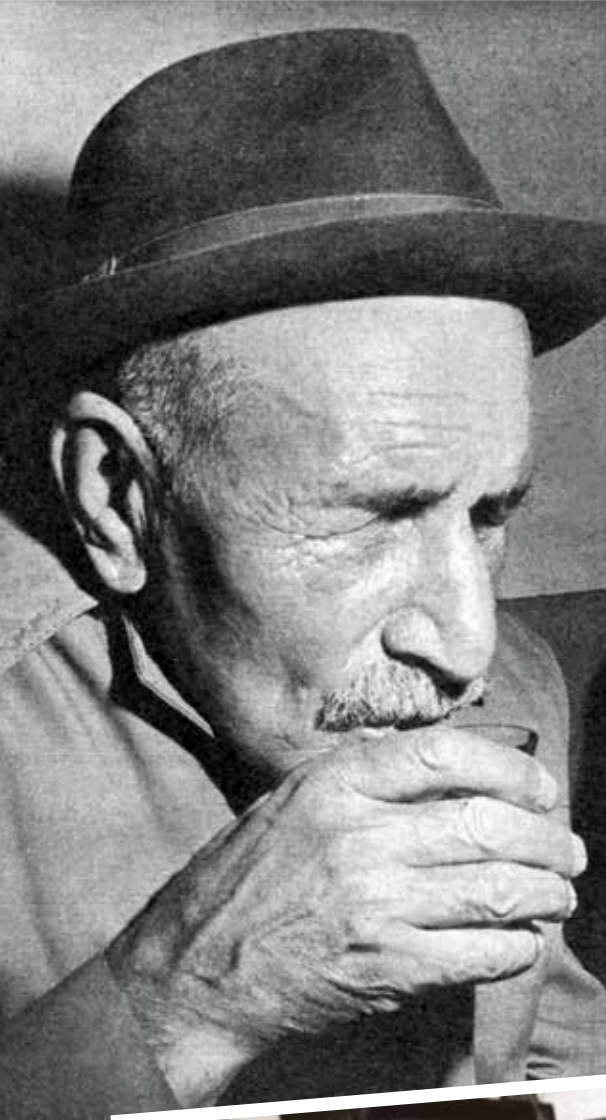
Tıpkı eserlerindeki o ince hüznün gibi yaşamı da iniş çıkışlarla, daha doğrusu zorlukların gölgesinde verdiği mücadelelerle dolu Âşık Veysel'in. Bundan tam 120 yıl önce Sivas'ın Şarkışla ilçesinde ışıqla tanışan gözleri, yalnızca yedi yaşındayken karanlık dünyanın mühürlü kapıları haline gelmiş; geçirdiği çiçek hastalığı sonucu gözlerini kaybetmiş. Aynı hastalıktan iki kız kardeşini kaybeden Veysel, o yaşta bir çocuk için çok fazlasını yüklenmiş omuzlarına. Ancak bugün kendisini sevgiyle ve minnetle anmamıza vesile olan o büyük hediyeye de bu yaşlarda kavuşmuş. Oğlunun yaşadıkları karşısında yaşama tutunması için bir yol arayan baba Karaca Ahmet, ona bir saz hediye etmiş. İşte bu an hem Âşık Veysel, hem de Anadolu kültürü için bir dönüm noktası haline gelmiş. Genç Âşık Veysel, yollarını takip ettiği Anadolu ozanlarının eserlerini söyleyerek başladığı müzik yaşamını, kendi dünyasının zenginliklerini ekleyerek ilerlemiş. Babasının yakın bir arkadaşı olan Âşık Ala tarafından eğitilen Âşık Veysel, Pir Sultan Abdal, Karacaoğlan, Dertli gibi büyük halk ozanlarının eserlerini burada öğrenmiş. 1933 yılında tanıştığı Ahmet Kutsi Tecer, Âşık Veysel'in yaşamına giren çok önemli insanlardan bir diğeri. Tecer'in teşvikleriyle kendi sözlerini yazıp söylemeye başlayan Veysel, bu vesileyle Anadolu aydınlanmasının beşiği olan Köy Enstitüleri'nde de saz hocalığı yapmış.

"Türkiye'nin ihyası Hazreti Gazi, / Kurtardı vatani düşmanımızdan, / Canını bu yolda eyledi feda, / Biz dahi geçelim öz canımızdan..." Âşık Veysel'in kendi sözleriyle ve müziğiyle kurduğu o engin dünyada Mustafa Kemal

DOĞA, TOPLUMSAL OLAYLAR, DİN VE SİYASETE İNCE ELEŞTİRİLER YÖNELTTİĞİ ŞİİRLERİ DE BULUNAN ÂŞIK VEYSEL, NEREDEYSE BİR ASIR ÖNCEDEN, BİR ASIR SONRASINA SESLENMEYİ BAŞARABİLMİŞ EŞSİZ DEĞERLERİMİZDEN BİRİ.

Atatürk'ün çok özel bir yeri var. Ulu Önder'e hayranlığımı her daim dile getiren Âşık Veysel, kendisiyle tanışma fırsatı bulamasa da yukarıdaki ağıtta olduğu gibi eserlerinde ona olan sevgisine sıkça rastlıyoruz. Âşık Veysel, eserlerinde toplumunun düşünce dünyasına eşlik edebildiği kadar, birkaç adım ötesine geçebilmiş bir şair aynı zamanda. Yaşama sevinciyle hüznün, iyimserlikle umutsuzluk şiirlerinde iç içe. Doğa, toplumsal olaylar, din ve siyasete ince eleştiriler yönelttiği şiirleri de bulunan Âşık Veysel, neredeyse bir asır önceden, bir asır sonrasına seslenmeyi başarabilmiş eşsiz değerlerimizden biri. Bu nedenle onun eserlerini her dinlediğimizde dünden, bugüne ve yarına uzanan bir köprü'nün üzerinde buluyoruz kendimizi. Bu sihirli köprü'nün halatları müzikten, ayakları ise kültürümüzden oluşuyor. Hepimiz o "Uzun ince yol"un sadeliğinde kendi adımlarımızı sorgularken, "Dostlar beni hatırlasın" diyerek, evrene bıraktığımız izin unutulmamasını istiyoruz. "Gonca gülün kokusu"ndan ilham alıp sevdiğimizize ilanı aşk ediyoruz; kısacası bugün bile Âşık Veysel'in mirasından beslenmeye devam ediyoruz. Büyük usta 1973 yılında hayata veda ettiğinde geride onlarca eşsiz eser bıraktı. O eserlerin her biri düşünce dünyamızı ve toplumsal sorunlarımızı dert etmeye devam ediyor. Ve biz "biz olmaya" inandıkça da devam edecek. Âşık Veysel'in birkaç ömrü dolduracak yaşanmışlıklarını buraya sığdırmak elbette mümkün değil. Biz kısa bir hatırlatma yapalım istedik; şimdi oturup onun eserlerini dinleyerek, yaşanmışlıklarını tekrar düşlemek size düşüyor.

Âşık Veysel Sabahattin Eyüpoğlu ile birlikteyken...

BURHAN DOĞANÇAY'IN OBJEKTİFİNDEN DÜNYA

Türkiye'nin en önemli sanatçılarından Burhan Doğançay'ın, ilk kez sergilenecek fotoğrafları sanatseverlerle buluşuyor. Doğançay'ın objektifine yansıyan eserlerin yer aldığı sergiye, ülkemizin ilk Çağdaş Sanat Müzesi olan Doğançay Müzesi, onuncu yıldönümünde ev sahipliği yapıyor. Kent duvarlarını ait olduğu ülke, şehir, mahalle ve sokağın sosyo ekonomik yüzü ve toplumun aynası olarak gören Doğançay'ın fotoğraf karelerinde New York'tan Togo'ya dünyanın dört bir yanından izler bulunuyor. Burhan Doğançay'ın farklı coğrafyalardan tanıklık ettiği ve sanat yaşamında izleri olan anları yansıtan sergi, 12 Eylül 2014 - 07 Haziran 2015 tarihleri arasında her gün, Doğançay Müzesi'nde, 10.00 - 18.00 arası görülebilir.

ANATHEMA İSTANBUL'DA

1990 yılında kurulan dünyaca ünlü rock grubu Anathema, 23 Mayıs 2015 tarihinde Garajistanbul sahnesinde bir kez daha Türkiye'deki hayranlarıyla buluşmaya hazırlanıyor. Metal müzik dinleyicileri ile tarzın uzağındaki kesimi birleştiren sound'u ve müziklerindeki duygusal atmosferi sayesinde canlı performansların çok beğenilen bir ismi olan Anathema, kariyerlerinin en başarılı albümü olan 2012 tarihli "Weather Systems" birçok ödüle layık görüldü.

KONSER

Bülent Ortaçgil, 2 Ocak 2015 akşamı Kadıköy Sahne'de en sevilen şarkılarını seslendiriyor. Türkiye'de şehir müziğinin önemli isimlerinden Bülent Ortaçgil, "Sen" isimli yeni albümünü çıkarttı. Her zamanki gibi tüm söz ve bestelerde sanatçının imzasını taşıyan "Sen", çok özel Ortaçgil şarkılarıyla bezeli...

BÜLENT
ORTAÇGİL'DEN
MÜZİK ZİYAFETİ

"BU ROMAN O KIZ OKUSUN DİYE YAZILDI"

Enver Aysever'in yeni kitabı "Bu Roman O Kız Okusun Diye Yazıldı" raflarda yerini aldı. Kitap size farklı dünyaların kapılarını aralayacak, her cümleyle yüreğinizde yer bulacak.

İstanbulu bir aşk bizim yaşadığımız
Bal renkli gözlü, rüzgârla gelen kız
Pardösüm uçurtma olmuş, ayaklarımı yerden keser
İlk şiirler söylenmeden içimde büyür keder.

Dans eden hayaline bakıyorum penceremde
Yıldızlara bulandım, yaralı sözler bu gece
Ses vermek için sana çırpınır bir haldeyim
Nefesim tükendi artık, aşk için acemiyim.

Ayrılık sözleri yakışmaz İstanbullu aşka
Seni bana getirdi dizelerle Cemal Süreya
Bu mektup o kız okusun diye yazıldı
Bu şarkı o kız söyleyin diye yapıldı.

AYDIN BOŞAN'DAN "NEŞELİ KONULAR"

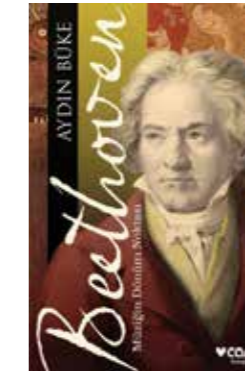
Neşeli Konular, Aydın Boşan'ın yazarlık yaşamının 30'uncu yılı için seçtiği yazılarından oluşan bir kitap. 30 yıl boyunca yayımlanan kitaplarının sayısı 42'ye ulaştı. Her eserinde insana ve yaşama, çevreye ve zamana, sanata ve bilime duyduğu saygıyı keskin bir zekânın ürünü olan mizahla renklendirdi. Aydın Boşan Neşeli Konular'da evlilikten kentleşmeye, iklimden politikaya kadar yaşama dair her konuya değiniyor. Her yazısı zengin bir hayat tecrübesini ve eksilmez bir neşenin pırıltılarını yansıtıyor.

SEN BENİM ANAYURDUMDUN ANNE

Şöhret Baltaş'ın ikinci romanı olan "Annemle Konuşmalar", sadece yazarın annesiyle olan öyküsünü değil, aşk ve gerilimle yüklü bir bağ kuran bütün anneler ve kızlarını anlatıyor. İsmi gibi bir konuşma bu; samimi, hüzünlü ve gerçek... "Şimdi ben, hayatın bana yeniden değiştiği bu yeryüzünde, senin, benim ve bütün iyi kadınların ışığıyla yaşıyorum. Kendi adıma, senin adına, hepimiz adına. Sen benim anayurdumdun anne. Şimdi yoksun. Anayurdum yok. Köklerim ve yurdum sende değil, bıraktığım şehirde değil, çocukluğumun bahçesinde, genç kızlığımın bulvarlarında değil. Anayurdum anne, kendi kalbimde, artık sen olmaktan çıkan kadın-ömürlere vefanın içinde köklerim. Beni bırakıp gittiğin yerde, seni buldum anne. Seni bulduğum yerde kendimi."

"MÜZİĞİN DÖNÜM NOKTASI"

O bir sanatçıydı ve sahip olduğu her şeye sanatıyla ulaştı. Hayatın dikenleri onu yaraladığı halde, nasıl batan bir gemiden kıyıya sığırsa insan, o da sanatın olağanüstü kollarına sığındı. Acının merhemini, doğruluk ve güzellik emsali sanatta buldu. Sanata sınıksız tutunmaya devam etti ve kapılar üzerine kapandığında, ilham aradan sızarak onunla konuştu. Daha önce yayımlanan Mozart ve Chopin biyografileri büyük ilgi gören Aydın Buke, yine okur karşısında. "Beethoven, Müziğin Dönüm Noktası", ünlü besteciye bir romancı titizliğiyle anlatıyor. Kitapta yalnızca Beethoven'ın değil, ailesinin, dönemin ünlü siyaset adamlarının, prenseslerinin portreleri de ustalıkla çiziliyor. Dünyayı yerinden oynatmış, müziğin akışını değiştirmiş dâhinin yaşamını, Aydın Buke'nin kılı kırk yaran kaleminden okuyacaksınız.

BAZI YARALAR ASLINDA SARDIKÇA KANAR

Kahraman Tazeoğlu, "Yaralı" adlı kitabında bazı yaraların sardıkça nasıl kanadığını şöyle anlatıyor: Artık hatırlanmaya geçecek kadar bile kalmadın. Seni unutmak hakkım! "Kör müydü gözlerin, nasıl göremedin" diye sordular senden sonra. Kör değildim. Ve hayatımda en çok iki kere parlamıştı gözlerim. Birincisi seni ilk gördüğüm, ikincisi giderken ardından baktığım gün. İlkinde aşkın ışığından, ikincisinde gözyaşlarımdan... O iki anın arasındaysa hep kapalıydı gözlerim. Aşkına inandığımdan. Kör değildim, sadece güvenmiştim!

“GELEGEĞE DÖNÜŞ” KISMEN GERÇEK OLDU

“Geleceğe Dönüş” filminin unutulmaz sahnesi uçan kayaklar çok yakında hayatımıza girecek. “Hendo” ismi verilen uçan kayak modeli yerden 2.5 santimetre havalanıyor ve birer yemek tabağı büyüklüğünde olan motorları bulunuyor. 40 kilogramlık kayak yavaş hareket ediyor ama kullanımı kolaylaştırmak için geliştirme çalışmaları sürüyor. Hendo’yu geliştiren firma Arx Pax Mühendisi Kyle O’neil: “Bazıları bunun snowboard gibi olduğunu söylüyor. Bir başka kesim tıpkı hayallerindeki gibi değişik bir sürüşü olduğunu. Sonuçta kimse uçan kayakı daha önce denemedi.” sözleriyle ürünün yeni bir deneyim olduğunu hatırlattı. Hendo şimdilik 15 dakika çalışabiliyor, ardından şarj edilmesi gerekiyor. Hendo’yu geliştiren ekip ise uçan kayak parklarının açılacağı günlerin hayatını kuruyor.

PHILAE

510 MİLYON KİLOMETRE UZAKTA ORGANİK MOLEKÜL BULDU

Bilim adamları, 10 yıl önce fırlatılan ve 67P’nin etrafında bir yörüngeye oturan Rosetta uzay aracının gövdesinden ayrılarak kuyruklu yıldızın konan Philae’nin, yıldızın yüzeyinden organik moleküller topladığını duyurdu. Avrupa Uzay Ajansı’na (ESA) ait modülün yaptığı diğer incelemeler, kuyruklu yıldızın yüzeyinin, büyük ölçüde ince bir toz tabakasıyla örtülü buzla kaplı olduğunu gösterdi. Tespit edilen moleküllerin hangileri veya ne kadar komplike oldukları konusunda ise henüz açıklama yapılmadı. Karbon içeren “organiklerin” dünyada yaşamın temelini oluşturduğu biliniyor. Bir kuyruklu yıldızın ulaştığı ilk araç özelliği taşıyan Philae’nin, 67P’nin yüzeyine inişi yaklaşık 7 saat bulmuştu. Rosetta ve Philae adına açılan sosyal paylaşım sitesindeki resmi hesaplardan ise yolculuğa dair tüm ayrıntılar, fotoğraflar ve gelişmeler paylaşılmıştı.

ROBOT PİLOT PIBOT UÇMAYA HAZIRLANIYOR

Robot pilot Pibot, Güney Kore laboratuvarlarında denenmeye başlandı. Uçak ve helikopterlerin zorlu görevlerde insansız olarak alana çıkmaları için tasarlanan Pibot, otonom pilotlarla insansız hava araçlarının bir karışımı olarak lanse ediliyor. Projenin başındaki isim Shim Hyun Chul konuyu açıkladı: “Bir çok insansız hava aracı geliştiriliyor. Pibot ise otonom olarak bir hava aracını uçurabilecek ilk robot olacak.” Şu sıralar Pibot’un küçük bir versiyonu simülasyon testlerine tabi tutuluyor. Pibot’un yaratıcısı Shim Hyun Chul, yardımcı pilot gibi uçağı kontrol edebilecek bir robot üretmek istediklerini belirtti. Shim Hyun Chul, Pibot için şunları söyledi: “Japonya’da 2011 yılında depremin ardından Fukushima Nükleer Santrali’nde sızıntı yaşandığında spreyleme yapan helikopterin yerine Pibot kullanılabilir. Radyasyonun etkileri azaltılabilir.” Pibot yakın gelecekte felaket bölgelerinde etkin rol oynayacak.

sütaş
Ayran

**İÇTİKÇE
İYİ HİSSEDECEKSİN!**

sütaş
Ayran
Yeniler
Tazelet

sütaş
Doğal lezzet

ADI ÜSTÜNDE

BİLİM OKULU

DÜŞÜNME
BECERİLERİ
PROGRAMI

ANABİLİM
MATEMATİK
TAKIMI

ANABİLİM
ROBOT
KULÜBÜ

EĞİTİM
BİLİMLERİ
ARAŞTIRMA
MERKEZİ

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

K. Ataşehir Kampüsü
Ataşehir Anadolu Lisesi
Ataşehir Ortaokulu
Ataşehir İlkokulu
Ataşehir Ana Sınıfı

Sancaktepe Kampüsü
Sancaktepe Ortaokulu
Sancaktepe İlkokulu
Sancaktepe Ana Sınıfı

Anaokulları
Suadiye Anaokulu
Dragos Anaokulu
Çekmeköy Anaokulu

Esenşehir Anaokulu
Ataşehir Anaokulu
Koşuyolu Anaokulu

☎ 415 00 00